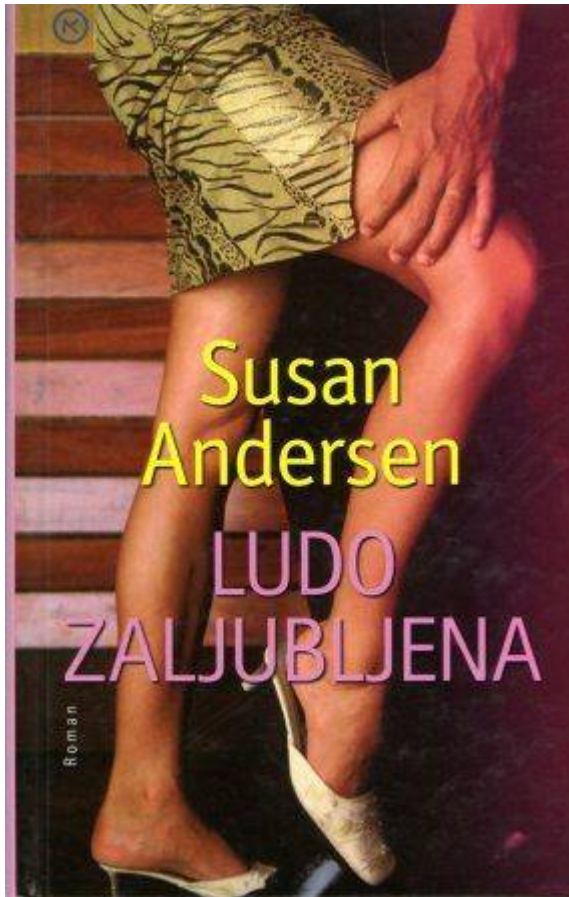

Susan Andersen

Ludo zaljubljena

Head Over Heels

Marine 1.

Pred Veronicom Davis naći će se nekoliko obiteljskih problema koje će ona, kao poduzetna žena, pokušati što prije riješiti. Iako će, nakratko, morati svoj ozbiljan posao zamijeniti poslom konobarice Veronica neće popustiti svojim starim poznanicima koji će smatrati da je prava lovina samo zato jer je u odori konobarice. A čuvat će je i naočiti konobar Cooper Blackstok, bivši marinac savršena tijela i privlačna pogleda.

No Veronica i Cooper, ne znajući jedno za drugo, morati će obaviti i neke tajne poslove kojima će morati razriješiti vrlo ozbiljne probleme. No kad se na tim tajnim zadacima i fatalno zaljube, duhovitoj igri mačke i miša neće biti kraja.

*Najboljoj maloj sveznalici u kontinentalnom dijelu
Sjedinjenih Država (a sasvim moguće i u poznatom svemiru)*

s ljubavlju posvećeno

Caroline Cross

*zato što me gotovo svakodnevno spuštala sa stijene ludila,
zato što me izvukla iz više jama nego što se usudim i zamisliti i
zbog dragocjenog prijateljstva.*

Također u sjećanje na tetu Jean

koja mi jako nedostaje.

– Susie

Djetinjstvo je ono što cijeli život nastojimo prevladati.

ANONIMNO

1.

Zavijanje country glazbe i zadimljena atmosfera bara koji je zaudarao na pivo pogodila je Veronicu Davis poput šake u glavu onog trenutka kad je prošla kroz ulazna vrata Honky Tonka u ulici Baker Street. Odmah ju je podsjetilo na prošlost bombardirajući je silnim uspomnama.

Sve su bile ružne.

Zaustavivši se na samom dovratku nekoliko puta je duboko i smireno udahnula promatrajući kako se tanka dimna zavjesa razmiče zbog propuha kojega je stvorila. Dim je lebdio u zraku i vrtložio se poprimajući raznobojne nijanse neonskih reklama za žestoka pića koje su prolazile kao dekoracija u nedovoljno osvijetljenu baru. Zavjetne svijeće, u nečemu za što bi se zaklela da su bile iste dimom zamrljane staklene posude koje su tamo bile prije dvanaest godina, treperile su na sredini svakoga stola.

Trenutačno je bilo zatišje dok je na džuboksu počinjala nova pjesma. Glasovi su se pojačavali i stišavali, loptice udarale jedna o drugu na biljarskom stolu u kutu i zveckale prazne čaše koje je konobarica skupljala i slagala na poslužavnik. Iznenadan osjećaj panike koju je Veronica osjetila stvorio je prijatnu da će ostati bez daha u plućima i ona se snagom volje podsjetila daje to samo kratak posjet kojim će se predstaviti novom pipničaru kojega je Marissa unajmila, i na brzinu pregledati kao bar posluje. Nije tu radila godinama i nikada više tu nije ni namjeravala raditi pa nije bilo nikakva realna razloga da osjeća kako bi trebala pobjeći glavom bez obzira.

Dok je konobarica održavala ravnotežu držeći u ruci poslužavnik s praznim čašama i nagingjala se preko stola kako bi obrisala proliveno, Veronica se i te kako dobro prisjetila kako su se stolovi vječno činili ljepljivima, bez obzira na to koliko ih

često brisali. Također se, kad je raskalašena skupina muškaraca za drugim stolom lascivno dobacivala komentirajući kako konobarici stoje traperice, prisjetila opaski koje su joj stalno išle na živce.

O, Bože. Razmatrajući okolnosti koje su je dovele natrag u Fossil mislila je da njezin želudac vjerojatno ne bi mogao podnijeti više od onoga stoje podnio. Ali pogriješila je. Premda nikada nije zaboravila kako izgleda izmicati slobodnim i bezbrižnim rukama pijanih muškaraca, dugo je vremena prošlo otkako se morala suočavati s tim, i neposrednost osjećaja uskomešanosti u utrobi odavno je izblijedjela.

Ali iznenada se naglo vratila dok je gledala kako jedan od muškaraca koristi prigodu dok su konobarici zauzete ruke i hvata je za stražnjicu. Stari poznati osjećaj nemoći i bijesa preplavio je Veronicu dok se on cerio pogledavajući u prijatelje i dlanom jače stisnuo zaobljeni guz. Razbješnjena, krenula je naprijed.

Ali zaustavila se na mjestu kad je konobarica uz grozan tresak natovaren poslužavnik spustila na stol. Zakačio je sa strane svijećnjak koji se otkotrljao preko stola, i na svu sreću se zaustavio prije nego se prevrnuo preko ruba.

– E, sad mi je zbilja dosta! – Bijesan glas konobarice zvonko je odjeknuo i razgovor iznenada prestao, a ona je pruživši ruku iza sebe s dva tri centimetra dugim grimizno nalakiranim noktima zagrebala muškarčevu ruku, i potom se naglo okrenula prema njemu kad ju je naglim trzajem odmaknuo.

Ogorčeni pijanac je jauknuo i naglo skočio na noge gurnuvši stolac koji se pri tom otkotrljao preko poda. – *Kučko jedna!* – Kapi krvi počele su se pojavljivati na svježim ogrebotinama na njegovoj ruci, u koje je buljio u nevjerici. Potom je, stisnuvši šaku, zamahnuo unatrag kao da će ju udariti.

Osjećajući gušenje u grlu koje ju je spriječilo da se usprotivi, Veronica je pokušala doći do žene. Ali prije no što se uspjela progurati pokraj gostiju koji su ustali kako bi bolje vidjeli gužvu, zagrmio je dubok muški glas.

– *Prekini s tim!*

Kao i svi ostali, zaustavila se kao ukopana, zarobljena glasnog autoriteta koji je čitav bar zamrznuo na mjestu.

Potom je ugledala odgovornu osobu kojoj je glas pripadao, i zatečeno ostala piljiti u nju.

Majko mila. To je sigurno Cooper Blackstock, novi pipničar. Njega je Marissa unajmila da upravlja barom.

Bio je krupan, opasna izgleda, očiju koje su škiljeći procjenjuju, odlučne brade, poput granita čvrsta tijela i jagodičnih kostiju dovoljno oštih da bi se na njih moglo porezati. A tek *kosa*. Čini se da nije mogla prestati buljiti u nju kad je izišao iza pulta, jer je to bilo nešto što nije vidjela kod poslovnih ljudi odanih karijeri s kojima je izlazila.

Za ime svega, *boji* li je? Odrasli muškarci u ovom gradiću istočno od Washingtona nikada ne bi ni sanjali učiniti nešto tako ženskasto, ali *sigurno* ju je bojio. Kratka i bodljikava poput pankersko-rokerske bila je svijetla, nordijski plava, i doimala se gotovo bijelom uz lice koje je za siječanj bilo iznenađujuće tamno. Ali smiona crta njegovih obrva i trepavice koje su stršile bile su crnje od đavola, koža mu je bila boje masline, a nedokučive oči gorkaste, čokoladno smeđe.

Fossil je bio konzervativan grad i klijentela iz Tonka mogla bi biti nemilosrdna prema nekome tko je bio drukčiji, poput ovog tipa, tako daje *morao* doživljavati zadirkivanja zbog svog egzotična izgleda. Ali ako je suditi po idite-dodavola pogledu u njegovim očima, nimalo se nije obazirao ni na čije mišljenje osim vlastitoga. Krupnim korakom probijao se kroz gomilu zauzimajući onaj agresivan stav, ja-sam-taj-koji-sam-a-ako-vam-se-to-ne-sviđa-možete-me-poljubiti-u-guzicu, i svi oni ljudi koji se nisu ni maknuli s mjesta kad je Veronica pokušavala prići konobarici upomoć, razdvojili su se poput Crvenog mora pred Mojsijem kad se približio Blackstock.

Pijanac je ispružio ruku na pregled istog trenutka kad se pipničar pojavio kod stola. – Vidi što mi je učinila – žalio se. Rujanje njegovih prijatelja kako ga je žena pretukla raspirilo je bučnu provalu njegove srdžbe i otpuhivao je poput patuljasta

kokota. – Trebao bih joj guzu tužiti sudu.

– Trebaš ti držati ruke *podalje* od njezine guze i biti sretan što ona *tebe* ne tuži za seksualno napastovanje. – Cooper je podigao stolac i uz tupi udarac spustio ga pokraj stola. Ozbiljno se zagledao u gosta. – Duguješ joj ispriku.

– Vraga, možeš misliti! Gledaj ovo, prokrvarila mi je ruku!

– I jesam, s punini pravom – složila se konobarica. – Zlo mi je već od svih tih kretena koji misle kako su moje cice i guza javno vlasništvo Stoga znaj Što, kompa? – Progurala se pokraj pipničara kako bi se unijela u lice svom uznemiravatelju. – Ne želim tvoju smrdljivu ispriku. Možeš si slobodno nešto obrisati s njom.

Polom je strgnula bijelu pregaču koju je imala vezanu oko bokova, okrenula se Cooperu i neočekivano mu je pljesnula uz trbuh, dovoljno snažno da bi se nježniji muškarac presavijao od bola. – Dajem otkaz! Ne plaćas me dovoljno za ovo sranje.

– Rosetta, čekaj, ne čini mi to. – Krupnom šakom stiskao je pregaču dok je gledao kako bijesno korača odlazeći iza šanka, na trenutak nestaje iz vida, a potom se opet naglo pojavljuje, držeći torbicu u ruci. – *Ma daj*, možemo mi to riješiti...

– Ne, ne možemo. Preko glave mi je svih tih kretena. Naći ću ja sebi posao tamo gdje ne moram imati posla s muškarcima koji svoju osobnost traže na dnu boce.

Tiho suosjećajući Veronica se sklonila s puta dok je konobarica, okrznuvši je, prošla pokraj nje upućujući se prema vratima. Promatrajući kako se vrata njišući zatvaraju za njom, prvi put je osjetila trunak veselja otkad se vratila kući iz Škotske, kad su je dočekale vijesti o smrti njezine sestre Crystal. Bravo za Rosettu. Veronica se više nije ni sjećala koliko je puta čeznula za tim da baš na taj način dade otkaz. Ali nije se mogla tako riješiti jer je to bio tatin kafić, a on je bio šovinst stare škole koji nije htio ni čuti za to. A nju je ljubav prema njemu vješto zarobila kao u kavezu.

Umalo se na mjestu okrenula i otišla. Pipničar će ostati bez radne snage i vjerojatno imati više posla od roba na

sado-mazohističkom festivalu trudeći se pobrinuti za to da svi brzo budu posluženi. Teško da će imati slobodan trenutak, a da ne govorimo n tome da će imati vremena podnijeti joj kratko izvješće o tome kako posluje kafić.

Pa ipak...

Ako sad ode, možda se više nikada neće vratiti. Za razliku od Crystal koja je uvijek uživala u bučnim zabavama kakve su se održavale u Tonku, Veronica se nije mogla sjetiti trenutka kad joj je se to sviđalo. Daje bilo pušteno njoj na volju, nikada više ih bi nogom kročila u to svratište.

Ali Crystal više nije bilo, i Veronica je imala odgovornost, što znači daje bilo vrijeme ponašati se odraslo i pozabaviti se onim što već duže ima na umu. U mislima se pripremvši za napor, prišla je šanku.

Pričekala je dok se navala gostiju koji su prinijeli napuniti prazne čaše počela smanjivati. Potom se, kad je pipničar natočio piće posljednjem u nizu i uzvratilo sitniš, Veronica isprсила.

Podigao je pogled kad je istupila i sveobuhvatno je odmjerio od glave do pete. – Ti si tu nova – rekao je tiho. – Zapamtio bih tu kožu da sam te prije vidio. – Činilo se da njegov pogled prelazi svakim centimetrom njezine kože prije nego stoje podigla pogled i pogledi im se sreli. – Čime ću te poslužiti?

Veronica je zatrepkala. Opa. Bila je iznenađena da muškarci Fossila ne drže svoje žene pod ključem u blizini ovoga tipa jer je čak i ona mogla osjetiti seksualnost koja se od njega obilno širila u valovima, a uopće nije bio njezin tip. – Jeste li vi gospodin Blackstock?

– Jesam, ali zovi me Coop – ponudio je i dobacio joj osmijeh koji je bio iznenađujuće šarmantan za nekoga s tako opreznim pogledom u očima. – Uvijek dođem u iskušenje osvrnuti se oko sebe i potražiti svog tatu kad čujem da mi se netko obrati s gospođine, a njega već jako jako dugo nema. – Potom se posve posvetio poslu. – Budući da znaš kako se zovem – rekao je – pretpostavljam da si došla zbog posla.

– Nisam! – Ustuknula je korak i rukama zamlatarala po zraku

kao da tim pokretima želi odagnati svaku takvu pomisao. *O, ne, ne, ne, ne* – zaklela se kad je diplomirala da više nikada u životu neće poslužiti nijedno piće. Bila je to zakletva koje se pridržavala i namjeravala se toga držati sve do onog dana kad joj tijelo polože u hladnu, tvrdu zemlju.

Ugledavši kako mu se tamne obrve podižu prema razdjeljku plave kose prisilila se da joj ramena izgube onaj obrambeni pogrbljeni stav i spustila je ruke uz tijelo. *O, izgadi to, Davisova. Mogla bi baš taj idiotski koeficijent smanjiti na najmanju moguću mjeru.* – Oprosti, trebala sam se predstaviti. Držeći visoko glavu i kradomice povukavši svoju lijepu vunenu jaknicu da se podsjeti kako je odmakla daleko od Tonka, ustuknula je povlačeći se prema sanku. Zovem se Veronica Davis. Samo sam navratila vidjeti kako mesto posluje.

Ukočio se. Barem se njoj tako učinilo, ali taj trenutak je tako brzo došao i prošao daje ostala pitati se nije li ona to samo umislila, jer sr već u sljedećem trenutku doimao savršeno opuštenim, i njegov osmijeh u svakom pogledu bio jednako onako šarmantan kao maloprije. Klonulo je otpuhnula. Bio je to veoma dug dan i zbog iscrpljenosti pričinjalo joj se da vidi i ono čega nema.

– Želiš znati kako posluje? – upitao je Cooper hladno. – Pa, reći ću ti mlada damo, trenutno ne baš blistavo. Ali već je bolje čim tebe vidim pred sobom. Evo ti! – Bacio je nešto prema njoj stoje ona nagonski zgrabila prije nego je udari u lice. – Stavljaj to na sebe – naredio je – i primi se posla. Ostali smo bez osoblja.

Spustila je pogled na bijelu pregaču glavnog kuhara koju je držala u šaci, a potom ju ispustila kao da se radilo o žoharu, naglo odmahнула glavom i prestravljeno ga pogledala. – Ne poslužujem pića!

– Slušaj, princezo, imam jednu konobaricu koja je nazvala da je bolesna i drugu koja je upravo dala otkaz. Želiš da zatvore Tonk i da izgubiš noćni utržak, ovisi o tebi. Ali ne očekuj od mene da ću se ubijati od posla ako si ti toliko otmjena da nećeš okaljati te poput ljiljana bijele ruke odnošenjem nekoliko pića.

Buljila je u njega, ali on je samo slegnuo krupnim ramenima i posegnuo za kriglom koju je gost na kraju šanka pružao da mu je ponovno natoči. Spustio ju je u sudoper i zgrabio novu, čistu, nagingući je ispod slavine. Veronica je promatrala kako mu se upinju mišići na podlakticama ispod zasukanih rukava sivo-smečkastog pulovera dok je regulirao dotok piva niz kriglu. Smrknuto je gledala u njegova koščata zapešća i krupne zglobove na rukama.

Tko je *bio* taj tip s tijelom seljaka i očima ratnika da njoj govori što će činiti? Što mu je davalo za pravo da joj prijete zatvaranjem kafića? Tehnički gledano, ona je tu bila vlasnik, a samim time i njegov gazda. Ako već netko treba izdavati naredbe, onda je to ona.

Ali bila je toliko iscrpljena i ranjiva da bi se upuštala u to. Posebno ne s nekim tko se doimao kao da uživa u pravoj svadi, što podlije i pakosnije. Da ne govorimo da bi i on mogao jednostavno dati otkaz kao Rosetta, i ne bi li *to* bila kap koja bi prelila čašu.

Međutim, to je nije spriječilo da bude ogorčena zbog njegova stava. Nije ju poznavao. Nema on pojma koliko se ona istinski trudila da ode odatle, i kako se onda usuđuje pomisliti da je previše uobražena za bavljenje poštenim poslom? Daje pametna, odmah bi otišla, baš kao i prije, i neka ide dođavola, kafić i sve. Neka odjekne i neka svi to čuju, uopće je nije bilo briga. Osim... Tonk je bio nasljedstvo njezine nećakinje Lizzy, sad kad više nema Crystal.

Nema. Veronica je osjetila kako ju je presjekla snažna bol. Prošli mjesec njezina sestra nađena je mrtva, a Lizzyn otac, Eddie Chapman, optužen je za zločin. I da bi sve to *zbilja* postalo posebno, samo nekoliko sati nakon što je sudac na preliminarnom saslušanju zaključio da vjerojatno ima razloga za sudski postupak, Eddie je zbrisao iz grada.

Ostavljajući svoju kći potencijalnim siročetom.

Osim zbog nje. Veronica je ispravila ramena. Lizzyje još uvijek imala nju. A ona je dugovala svojoj nećakinji da Tonk ne

prestane s radom sve dok se ne nađe kupac. S obzirom na situaciju i zamršenost pravnog sustava, sam Bog zna hoće li dijete ostvariti nešto od Eddiejeve imovine. Stoga je Veronica odlučila skupiti svaki novčić koji je mogla kako bi Lizzy osigurala budućnost.

Prignula se i dograbila pregaču. Ispravljajući se, skinula je jaknu i pozorno je premotala, a potom privezala pregaču oko bokova i posegnula za poslužavnikom. Susrela se s upornim tamnookim pogledom pipničara koji je zastao usred točenja kako bi je pogledao pokreni-se-pogledom. *Nacistička hulja.*

Ali naglas je rekla samo: – Evo – i pružila mu svoju jaknu i torbicu. Gde želite da krenem?

Bila je izmorena kad se kafić te večeri zatvorio. Iscrpljena, skinuli je pregaču, spustila je u košaru iza šanka i kupila svoje stvari. Nije čak imala snage ni dobaciti Coopu bezobrazan pogled, i ako nju pitate, taj čovjek je promašio profesiju jer je trebao biti SS-ovac. Bez riječi se okrenula i odvušla prema vratima.

– Noć, princezo.

Kratko mu je jednom rukom otpozdravila preko ramena, a njegov prigušen smijeh ispratio ju je do vrata.

Kuća u kojoj je odrasla bila je preko puta kafića, zbog čega je žalila dok je bila dijete, ali trenutačno je zbog te činjenice bila veoma zahvalna. Izvukla je ključ iz torbice i ušla u kuću.

Umalo se spotaknuta o kovčege koje je prethodno iste te večeri spustila u hodniku. Stigla je u grad prekasno da kupi Lizzy pa je odložila prtljagu i požurila preko ulice do kafića. Mislila je samo na to kako obaviti dužnost daje to ne bi opsjedalo. Potom se planirala vratiti, raspakirati, baciti na krevet i dobro odmoriti za sutra.

Toliko o najbolje smišljenim planovima. Veronica je posrćući ušla u dnevni boravak i upalila svjetiljku. Potom je nekoliko puta zatrepkala misleći daje oči varaju.

Naravno da je bila gotovo zaslijepljena iznenadnom svjetlošću nakon mračnog predvorja zbog čega joj se sve učinilo poput mjeda. Ali kad je zaškiljila kako bi bolje pogledala, ništa se nije zatamnilo. – O, moj Bože.

Cijela prostorija bila je sva u crvenim tapetama i zlatnom tkaninom, i svaki predmet koji nije bio čavlima pričvršćen činio se skoro nasmrt pozlaćen.

– Dođavola, Crystal – prošaptala je. – Zašto onda ne odgoji ti Lizzy u bordelu? Vjerojatno bi to bilo mnogo diskretnije. – U čuđenju je piljila u stolnu svjetiljku koju je upalila. Bila je oslikana ocvalim ružama obrubljenim zlatnim lišćem i s nje su visjele kao da kapaju kristalne suze koje su zveckale i odzvanjale kad ih je uzdrkala okrznuvši ih rukom. Uzevši grimizni baršunasti jastuk na kojemu je izvezeno metalik zlatnim koncem pisalo *Reno, najveći gradić na svijetu*, prstima je prelazila po njegovim debelim resama dok je pokušavala naći barem jedan dio pokućstva u neutralnoj boji ili onaj koji nije bio ukrašen vitičastim zavojima, zlatom ili resama. Ali svaki predmet na koji joj je pao pogled bio je još drečaviji od prijašnjeg, i bila je zgrožena sve do dna svoje umjetničke, specijalističke restauratorske duše. Kad je to dođavola Crystal sve nagomilala? Kuća nije bila tako krcata svime kad ju je zadnji put posjetila.

Veronica je iznenada postala potpuno i nesavladivo bijesna.

– Nije li to tipično za tebe Crystal! Nikada nisi imala ni trunak ukusa. A zacijelo nikada nisi imala ni zdravoga razuma. Samo si uvijek morala tjerati po svojem, nisi li? Bože, ne mogu vjerovati da si takva fifica! – Zatečena činjenicom da govori u sadašnjosti, bijesno je odmahнула glavom. – Hoću reći bila. Ne mogu vjerovati da si *b-bila* tako glupa, bezobzirna...

Kao grom iz vedra neba odjednom ju je shrvala tuga, i privlačeći čvrsto jastuk trbuhu sručila se na kauč s brokatnim resama ispod goleme slike borca s bikovima, od crnog baršuna. Presavijena u struku jecala je u koljena dok su joj suze nezaustavljivo tekle stvarajući sve veće krugove i natapale joj

hlače.

O, Bože, o Bože. Nije mogla vjerovati da je njezina sestra mrtva. I ne samo mrtva, stoje samo po sebi bilo teško prihvatiti, već ubijena. Bilo je to nešto što se događa u filmovima i knjigama – a ne ljudima koje poznaješ.

Nije bila tajna da Crystal nije bila najomiljenija žena u gradu, i jako često su se svađale poput dvije mačke. Ali bila joj je *sestra*, i Veronica se prisjećala dragocjenih trenutaka koji su joj se ure zali u sjećanje kad je Crystal bila slatka, ili se ponašala zaštitnički poput starije sestre, ili kad je bila tako iskreno zabavna da te mogla navesti da se upiškiš u gaće od smijeha. Nije zaslužila da tako umre, da joj život oduzme pobješnjeli muškarac koji ju je neumoljivo stišćući ugušio vlastitim rukama.

Buka vani na stražnjem trijemu navela je Veronicu da podigne glavu. Šmrcajući, uspravila se sjedeći, dlanovima obrisala suze s obraza i rubovima kažiprsta prešla ispod očiju. Imala je pogled kroz kuhinjski svod prema stražnjim vratima, ali ništa se nije vidjelo. Slegnula je ramenima. Vjerojatno je to bila jedna od mačaka gospođe Martelucchi.

Potom je sjena muškarca prešla preko prozora s navučenim zastorima, a Veronicino srce snažno je udarilo o grudni koš prije nego je počelo snažno lupati. Kvak na stražnjim vratima se uzdrmla i ona je skočila na noge, a jastuk iz njezina krila otkotrljao se i pao na pod. Osvrnula se oko sebe po nešto što bi mogla iskoristiti kao oružje i dograbila kičastu repliku u zlatnim tonovima kipa Erte. Srce joj je tako čvrsto stajalo u grlu da je jedva uspijevala disati. Objema rukama zgrabila je postolje kipa i nagoni zauzela pozu braniča u bezbolu koju je naučila spontano se baveći dječjim sportom iza Murphyjeva *Hrani i sadi*. Kuhinjska vrata su se uz škripu otvorila.

Mišićava ramena i plava jež frizura obasjana svjetlošću stražnjeg trijema potaknula je iskra raspoznavanja u njezinoj preopterećenoj svijesti samo djelić sekunde prije nego je dubok ironičan glas otegnuto progovorio: – Pretražuješ gajbu za

dragocjenostima, princezo?

Umalo je bacila kip njemu *u glavu* zato što joj je, prestrašivši je, oduzeo nekoliko godina života. Pokušavajući ubrzano kucanje srca svesti na normalu, prisilila se pažljivo ga spustiti pokraj sebe. Ali ipak ga nije potpuno odložila. – Što hoćeš, Blackstock? I kako se to ponašaš, samo tako upadaš u Crystalinu kuću kao da si ti vlasnik svratišta?

U njegovu glasu osjećalo se da ga to zabavlja kad je rekao: – Na neki način i jesam, barem jednog dijela. Živim gore na katu.

Veronica je duboko udahnula, šokirana. – *Molim?*

Zatvorio je vrata i prešao preko kuhinje zaustavivši se ispod svoda. Ruku zaguranih u džep traperica ramenom je odgurnuo dovratnik i napola joj se nacerio stoje niz njezinu kraljeznicu neobjašnjivo poslalo trnce kojih je postala svjesna. – Rekao sam da tu živim. Gospodična Travits mi je iznajmila stan u potkrovlju kad me unajmila da joj vodim kafić.

Marissa je to učinila? *Dragi Bože, Mare što si mislila?*

Potom ju je prožeo osjećaj krivnje. Dugovala je Marissi sve jer je sve rješavala dok još nitko nije znao gdje je Veronica ni kako doći do nje daje se obavijesti o Crystal. Marissa je učinila mnogo više od onoga na što ju je obvezivalo staro prijateljstvo i brinula o stvarima o kojima nitko od nje ne bi ni zahtijevao da brine.

Ali iznajmiti prostor toj grdosiji od čovjeka u kući u kojoj su Veronica i Lizzy morale živjeti nije bio jedan od njezinih pametnijih poteza, i Veronica nije namjeravala živjeti s tim. Koraknuvši prema Coopu bacila je glavom unatrag kako bi susrela njegov pogled i odlučno je rekla: – Onda ti predlažem da se dobro naspavaš jer ćeš sutra morati unajmiti novi smještaj.

Imao je smjelosti nasmijati se. – Zaboravi, šećeru, potpisao sam ugovor o zakupu. Ako imaš problem s dogovorima, seli se *ti*.

– Ne budi smiješan. Lizzy je već dovoljno propatila i bit će joj potreban kontinuitet da barem može nastaviti živjeti u svom vlastitom domu.

Nakratko mu se promijenio izraz lica i omalovažavajućim glasom je rekao: – Trebao bih možda povjerovati da si krajnje zabrinuta za svoju nećakinju?

Kao daju je ošamario, Veronica je zabacila glavu. – *Molim?*

– Ništa. – Bezizražajna lica slegnuo je ramenima. – Zaboravi.

– Ma vraga zaboravi! Što ti je to trebalo značiti?

– Značilo je da si u jednom dijelu svoje male direktive u pravu, slatkice, potrebno mi je dobro se naspavati.

I ostavljajući je očajnu da bijesno otpuhuje, odmaknuo se od dovratka, okrenuo na peti, i stražnjim stubama popeo na najgornji kat preskačući dvije stepenice odjednom.

2.

James Cooper Blackstock probudio se sljedećeg jutra kao i obično: iz duboka sna, odmah postavši svjestan prijelaza između tog i sljedećeg trenutka. Okrenuvši se na leđa namrštitio se gledajući prema stropu kad je shvatio da mu je prva na umu bila misao s kojom je sinoć otišao na spavanje.

Veronica Travis. Dođavola. Ona mu nikako nije trebala biti na pameti, pa nikuda onda to?

Odgurnuvši pokrivače Coop se osovio na noge, a potom protezao dok mu zglobovi nisu iskočili. Počešao se po trbuhu, nekoliko puta odsutno rukom prešao po spolovilu u erekciji i uputio se prema kupaonici. Dobro, vjerojatno je to bilo zato što nije ni *blizu* očekivao da će ona tako izgledati. Zamišljao ju je poput njezine pokojne sestre. Premda nikada nije upoznao Crystal u posljednjih nekoliko tjedana mnogo se naslušao o njezinoj napadnoj i neskrivenoj seksualnosti. Tko bi pomislio da bi mala gospodična Veronica naprotiv mogla više nalikovati Snjeguljici, s onom svojom sjajnom crnom kosom, mutnozelenim očima i tom kožom?

Čovječe, tom bijelom bjelcatom kožom za milovanje.

Coop je podigao četkicu za zube i namrgodio se. Podariti uzalud tu mekoću djeteta jednoj Davisovoj bila je prava pravcata šteta. Može Veronica obući sportske hlače, bijelu majicu kratkih rukava i male ravne balerinke, mogla bi čak ostaviti krepostan dojam princeze koju su primorali na ropstvo samo zato što ju je naveo da posluži nekoliko pića. Ali u svim bitnim stvarima bila je baš poput njezine sestre Crystal. Bila je još samo jedna Davisova koja nimalo nije marila za druge, nego samo za sebe.

Coop je oprao zube i nanio malo deodoranta. Potom je razmazao pjenu za brijanje po licu i posegnuo za brijaćim aparatom. Možda nikada nije upoznao Crystal, ali ipak ju je poznao. Promatrajući svoju majku naučio je o načinima na koje žene žele uspijevati u životu, i iz svega onoga što je ikada čuo, Crystal ju je vjerojatno mogla nečemu poučiti. Premda na njegovo gledište nisu utjecale stare predrasude. Znao je on kojem tipu žena pripada Crystal iz telefonskih razgovora koje je vodila s njegovim polubratom Eddiejem, koji je, unatoč tomu stoje odrastao kao jedini nasljednik najbogatijeg čovjeka u Fossilu, vjerojatno bio najdivniji momak na svijetu.

Onaj čija gaje vjera u dobrotu svih dovela u svijet u kojemu je bio povrijeđen.

Coop baš nije često vjerovao u dobrotu svih ljudi, a pogotovu Crystal nije zaslužila da joj se vjeruje. Kad je imala dvadeset osam godina zavela je njegova dvadeset jednogodišnjeg polubrata. Pretpostavljao je daje namjerno ostala trudna kako bude Eddie mogao oženiti, ali Eddiejev otac je taj plan uništio u zametku. No ona je to ipak postigla koristeći se s Lizzy, koju je njegov brat volio više od sebe samoga, kao sredstvom ucjene. I ako to nije sasvim dovoljno govorilo, Coop će pojesti svoje mornarske vojničke čizme.

Crystal je bila žena koja iskorištava, ona koja je stvorila naviku nastojati se dočepati nečega i tražiti ono najbolje. Dovraga, njezino umorstvo bilo je i za očekivati. Ali Cooper je jednako tako znao daje nije ubio Eddie, i došao je u Fossil to dokazati.

Činjenica daje uspio unajmiti prostorije u kući Davisovih bila je neočekivana prednost. Gotovo dva tjedna imao je na raspolaganju cijelu kuću i svaku je sobu dobro pročešljao tragajući za dokazom kojim bi odriješio krivnju s bratova imena. Ali jedini dokaz kojega je dosad našao bio je taj daje Crystal bila zaokupljena samom sobom i narcisoidna. Svi ormari bili su krcati njezinom odjećom i nailazio je na jednu za drugom kričavo uokvirenu fotografiju na kojima je bila prikazana ona, sa smeđom visoko natapiranom kosom s plavim pramenovima, našminkana, u trapericama pripijenim više od nanosa spreja i majicom otkopčanom do granice dopuštenog.

Našao je samo jednu Lizzynu fotografiju. Cooper je zastao držeći britvicu iznad Adamove jabučice i nekoliko puta je uzdahnuo prije nego na kraju odreže nešto što bi mu poslije moglo zatrebati. Ali neka ide sve u materinu. Njegov brat se služio svim raspoloživim sredstvima pokušavajući dobiti skrbništvo nad svojom kćeri, a činjenica da su ga optužili za ubojstvo njezine majke samo je pokazivala kako je zbilja malo pravde na ovome svijetu.

Začuvši buku dolje u kuhinji Coop je isprao ostatak kreme za brijanje s lica, navukao traperice i naglim pokretom prevukao majicu puko glave. Veronica nije bila ni trunke bolja, i premda je prestao puštati žene da mu se zavuku pod kožu onoga dana kad je otišao iz majčine kuće prije više od sedamnaest godina, sinoć gaje mala gospođica Ronnie uspjela razbjesniti.

Luda glava kakav je bio, osjećao se gotovo krivim kad je ušao i shvatio daje oštro postupio prema njoj tamo u Tonku i da su joj se suze sasušile na obrazima. Ali potom se ona usudila spomenuti Lizzyno ime kao ispriku da njega navede da napusti kuću te su krivnja i sućut netragom nestale. Da je bila tako jebeno zabrinuta za svoju nećakinju bila bi još prije mjesec dana dojurila u Fossil.

Odbacujući pomisao da ni on nije ništa bolji, izišao je iz kupaonice. Dovraga, kad je stigao u Fossil, nije *namjeravao* skrivati kao tajnu činjenicu daje Eddiejev brat. Ali kad je saznao

da Lizzy nije u svojoj vlastitoj kući zato što njezina teta Veronica ima prećih stvari nego doći kući i brinuti o njoj, otišao je na izlet u Bluff predstaviti se ženi koja je o njoj brinula. No prije nego je uspio reći još nešto osim kako se zove, Marissa Travits zamijenila ga je za kandidata na upražnjeno mjesto u jeftinom noćnom lokalnu. Njemu je tad sinulo da bi Tonk mogao biti idealno mjesto za prikupljanje podataka i skidanje krivnje s Eddiejeva imena.

To će u konačnici koristiti Lizzy mnogo više nego stric kojega se čak i ne sjeća budući da gaje vidjela samo jednom, dvaput dok je bila još sasvim mala. Posebice strica koji se nije znao zabavljati s malim djevojčicama.

Dugim koracima silazio je niz stražnje stube i u podnožju stao kao ukopan. Veronica je sjedila ispružena za kuhinjskim stolom, gornjim dijelom tijela polegnutim preko plohe. Kosa joj je bila raskuštrana i šakom je podbočila bradu dok je odsutno piljila u aparat u kojemu je ključala voda za kavu.

Vidio je bezbroj izazovnih kratkih spavaćica dok je pretraživao ladice Crystalina ormarića, ali ono što je Veronica imala na sebi nije nimalo nalikovalo na njih. Naprotiv, nosila je tirkiznu toplu pidžamu i vunene čarape. Očito nije dijelila sestrinu sklonost za razmetanjem svojom seksualnošću.

Stoga gaje to naljutilo i postao je ipak napola grub vidjevši je u nečemu što je zapravo bio komplet sa šarenim dugačkim gaćama.

Izvukao je uz škripu stolac iza stola i spustio se na nj. – Očekujem te večeras u Tonku do osam.

– Očekuj ti što hoćeš. – Sklapale su joj se sivkasto zelenkaste oči, ali silom je jedno držala otvoreno i škiljila u njega. – Budeš li imao sreće, možda bi me mogao i vidjeti tamo.

– Dođavola i možda. Bili smo bez radne snage i *prije* nego je Rosetta dala otkaz, a sad je kritično. Potrebno nam je mnogo više pomoći nego što je trenutačno imamo, i sve dok se netko ne javi na oglašavanje koje sam dao, princezo, to znači ti.

Sad su joj oba oka bila otvorena i ako je bilo suditi po izrazu

u njima nije bila zadovoljna s njim. Njemu to nije smetalo jer ni on nije bio oduševljen njome.

Potom je ona zaškiljila dok joj pogled nije postao tek nešto više od zelenkastog traga koji je piljio u njega između tamnih obrva. – Slušaj me, macane.

Trgnuo se i uspravio sjedeći na stolcu, naglo podigavši ruku da joj prikuje zglob na stol. – Kako si me to nazvala?

– O, oprosti, zar ne voliš nadimke? Isuse, a ja baš obožavam kad me se naziva princezo-zlato-šećerko.

– Slatkica – ispravio ju je. Osjetio je kako mu se otima osmijeh u krajičku usana. – Premda ni šećerko ne zvuči loše, zapamtit ću to. – Vrhovima prstiju prešao joj je po podlaktici. Bila je baš onako mekana kako je i izgledala i odmah je prestao s tim izvukavši prste ispod labavih rukava pidžame. Znajući da ona očekuje izljev bijesa, on je naprotiv podigao prema njoj obrvu i podario joj svoj najljepši smiješak dobrog momka. – Dobro, dakle, macan. Zapravo, dala si mi okosnicu za razmišljanje, s obzirom na to koliko mi dobro pristaje i sve ostalo.

– Divno – rekla je s gnušanjem i naglim pokretima izvukla ruku ispod njegove. Naglo se osovala na noge kad je aparat za kavu utihnuo i prišla natočiti si u šalicu. – Možda bih te naprotiv trebala nazvati samo gospodin Ponizni.

Coop se zatekao kako ga ovo malo prepucavanje malo previše zabavlja pa je i sam ustao. – Možeš me zvati kako god ti zagolica maštu – rekao je zagledavši se u nju. – Ali samo se pojavi u Touku do osam.

Potom se okrenuo i izišao iz prostorije prije nego su ga pospane zelene oči i izazivački stav mogli navesti da povjeruje kako ima posla s drukčijom ženom od one za koju je znao kakva je.

Poslije sat vremena Veronica je stajala u kupaonici, s

gnušanjem zakrećući nosom na zadah koji je dolazio od njezine jakne. Isprala je jaki miris dima cigarete s kože i iz kose, ali njezina dobra jakna još uvijek je zaudarala na nj i odbacila ju je u stranu spremivši je za kemijsko čišćenje. Možda će morati raditi u Tonku sve dok ne nađu novu konobaricu, ali vrag neka je nosi ako će taj miris svake večeri nositi kući Lizzy. Kakav će joj to primjer pružiti? Završila je s odijevanjem, a potom se dala u potragu za telefonskim imenikom.

Poslije sat vremena napustila je kuću u ulici Baker Street i uputila se k Marissi. Dvanaest godina živjela je u ovom malom uspavanom gradu, ali ništa se nije znatnije promijenilo u razmacima između njezinih povrataka kući. O, da, neke stare voćnjake na oba dijela grada sad su zamijenila nova stambena naselja, niknulo je još novih svratišta s brzom hranom duž glavne ulice i izgrađena je nova ulica, Veliko K izvan ceste 1-82. Ali Fossil je još uvijek bio prilična selendra. Njegove ravnice i obližnji brežuljci još uvijek su imali istu depresivnu blatnjavo-smeđu i prašnjavo bež nijansu zime.

Stabla breza pružala su ogoljele grane prema kristalnoplavom nebu, i bacale iscertkane sjene duž ulica i pločnika. Zimska sunčeva svjetlost obilno je ulazila kroz prednje staklo njezina automobila dok je vozila kroz grad i bio je to ugodan odmak od uglavnom oblačna neba nad Seattleom u kojemu je sad živjela.

I gdje će nastaviti živjeti s Lizzy čim nađe kupca za Tonk i za kuću.

Nekoliko trenutaka zatim skrenula je u kružni prilaz iza velike kuće od drva i kamena uz rijeku, i ugasila motor. Potom je trenutak samo sjedila zagledana u stražnji dio raskošna doma. Bluff, kako se nazivalo to područje s kojeg se pružao pogled na grad i rijeku iza njega, bio je dio u kojemu su živjeli bogataši, i Veronica se nikako nije mogla priviknuti na činjenicu da tu sad već neko vrijeme živi njezina davnašnja prijateljica. Marissa je zacijelo daleko odmakla od svoje kuće u ulici Baker Street koja je bila tako jako stiješnjena uz Veronicinu da su koristile nisku ogradu koja je razdvajala imanja kao odskočnu dasku za

prelazak s jednog stražnjeg trijema na drugi.

Osmjehnula se. Niska kamena ograda koja je označavala granicu koja je Marissin posjed dijelila od imanja najbližeg susjeda nije bila ni blizu nalik njihovoj rasklimanoj drvenoj varijanti i sasvim sigurno se mogla okladiti da se njome nitko ne koristi na način na koji su ona i Marissa koristile svoje. Žena bi se mogla ubiti pokušavajući preskočiti s trijema na trijem između ovih dvaju kuća.

O Bože, *ubiti*. Ta riječ izbrisala joj je osmijeh s lica. Optužujući se za užasan nedostatak osjećaja zbog sestrine smrti, Veronica je posegnula za kvakom na vratima. Kako je mogla tako olako zaboraviti na to? Saznala je za to tek prije dva dana.

Kuhinjska vrata su se uz tresak otvorila dok je izlazila iz auta i Marissa je preko opekome popločanog prilaza dotrčala mlatarajući rukama po zraku i vrišteći od sreće. Veroničino raspoloženje se vrtoglavom brzinom popravilo i dvije žene su se našle na sredini dvorišta, uzvikujući i čvrsto grleći jedna drugu.

Nekada davno prijatelji su ih zvali Stanlio i Olio zato što je Marissa bila nekoliko centimetara ispod metar osamdeset visine, i raskošnije građena, dok je Veronica bila prilično koščata i nije bila čak ni metar šezdeset pet. Ni sad nisu odgovarale bolje nego nekad, samo što je Veronica osjećala da se vratila kući kad ju je stara prijateljica privukla u topli, mekani zagrljaj.

Konačno je Marissa ustuknula korak, zgrabila Veronicu za ramena i svojim dugačkim nepogrešivo manikiranim rukama zadržala je na odstojanju i pomno odmjeravala od glave do pete.

– Odsjekla si svu kosu rekla je dodirujući Veronicinu sjajnu kratko podiššanu kosu. Jako šik, sviđa mi se. Jesi li se šišala u Europi?

– Jesam, u Edinburghu. – Potom ju je obuzeo osjećaj naviruće krivnje s kojom je živjela sve otkad se vratila iz Škotske. – Rissa, tako mi je žao što nisam razmišljala o tome da ostavim broj ni koji me se moglo dobiti. Ne mogu vjerovati da je obavljen Crystalin pogreb i daje prošlo skoro mjesec dana prije nego si mi uspjela ući u trag. – Nasmijala se, ali bio je to

kratkotrajan zvuk u kojemu nije bilo traga šali. – Bože, kad samo pomislim kako sam bila puna sebe! Ta obnova dvorca bio nije veliki prodor i mislila sam kako sam glavna kad mi uspijeva sve to obaviti na vrijeme i uz odobrena sredstva. Osjećam takvu griznju savjesti znajući daje Crystal već bila mrtva i pokopana dok sam ja bila zauzeta čestitajući samoj sebi na budućim klijentima koje će mi taj projekt pribaviti.

Marissa ju je prodrimala. – Daj prestani.

– U pravu si, u pravu si. – Veronica je duboko udahnula, potom otpuhnula i koraknula unatrag ispravljajući kralježnicu. – Ne radi se o meni.

– Naravno da se radi o tebi, tvoja sestra je ubijena.

To ju je pogodilo u samu srž, ali Veronica je odmahнула glavom. – Ne, radi se o Lizzy koja je izgubila svoju mamu, čiji je tata optužen za ubojstvo i njezinoj teti koje nije bilo kad joj je bila najpotrebnija. Kako je ona? Bilo je to jako teško zaključiti tijekom ona dva kratka telefonska razgovora.

– O, Ronnie, srce mi slama. – Marissa je uzela Veronicu za ruku i uvela je u kuću. Prešle su preko blještavih pločica od škrljevca na podu kuhinje, čija je granitna radna ploha bila zatrpana obiteljskim sitnicama i čiji je najmoderniji hladnjak bio načičkan dječjom umjetnosti. – Ponaša se kao da se ništa nije dogodilo, ali sigurno je to izjeda iznutra. Ne samo što je morala pretrpjeti gubitak oba roditelja, nego znaš kakav ovaj grad zna biti, svatko živ zna i najmanju pojedinost *zašto* Eddie i Crystal nema, i svi samo o tome govore.

Smjestile su se na kauč zatrpan stvarima u velikoj sobi, podvinule koljena i prignule tijela da mogu gledati jedna u drugu.

– Ali ništa od toga nije ju navelo da se povuče u sebe, stoje pri lično neobično s obzirom na njezinu sramežljivost. – Marissa je najprije jednom, a potom drugom rukom zagladila rep svoje debele svijetlosmeđe pletenice. – Moja djeca mi kažu daje gnjave neki učenici iz razreda, ali srećom ima pristojnu skupinu prijatelja. Bog mijе svjedok da joj je Dessа žestoka mala

potpora. A Riley se nekidan vratio iz škole krvava nosa braneći je od jednog od svojih trećaša.

– Imaš divne klince, Marissa.

Na licu njezine prijateljice duboko su se utisnule rupice. – E, da, tko bi ga znao? Baš kad pomislim da bi za njih dvoje najbolja bila vojna škola oni se okrenu i učine, nešto zbog čega budem tako ponosna da bih mogla vikati od sreće. – Slegnula je ramenima. – Pretpostavljam daje to urota, samo da vide koliko me brzo mogu dovesti do toga da nesuvislo govorim, ali što drugo jednoj ženi preostaje?

Veronica je prezirno dobacila: – Kao da bi nešto kod njih promijenila i da možeš. Divno si ih odgojila. Sigurno je bilo jako teško nakon Dennyjeve smrti.

– O da, katkad je bilo teško, ali prošlo je već pet godina, i život ide dalje, posebno kad imaš djecu. – Marissa je slegnula ramenima. – Jednostavno moraš onako kako moraš.

– Da, ali to što si ti učinila je nenadmašno. Još si preuzela i moje probleme... – Pružila je ruku i dotaknula Marissino rame.

– Puno toga ti dugujem. Zato što si se pobrinula za Lizzy i omogućila da Tonk nastavi s radom.

– Ma daj daj. – Marissa je potom sebe rashladila rukom. – Kad govoriš o Tonku, nije li onaj Cooper *sladak*? Tako je drag!

– Drag! – To baš i nije bio prvi opis koji je Veronica pao na pamet.

– Zbilja jest. Tako je šarmantan i s njim je lako raditi, i ne po pije svu zaradu kao tip kojega sam zaposlila prije njega.

Šarmantan? Možda, sa svima osim s njom. I daj molim te, lako s njim raditi? – Misliš daje *drag*?

Marissa se nasmijala. – Dobro, priznajem, ne izgleda baš kao ono što ti smatraš dragim...

– Reći ću ti. Podsjeća me na jednog od onih vampira koji su ovih dana tako popularni na televiziji. Nije od onih osjećajnih tipova novoga doba koji uvijek pokušavaju popraviti svoje ružne postupke. Više mi nalikuje na opasnog negativca koji pljačka krčevići put kroz svjetinu.

Ma kakvi, previše je osunčan – nije se složila Marissa. – Meni ne bi smetalo da me on opljačka. – Potom se nasmijala i na brzinu prignula zagrliti Veronicu. – O, V, tako mi je drago što si se vratila. Ti uvijek imaš poseban način gledanja na stvari.

– Nisam baš sigurna kako se osjećam po pitanju *tog* vratila – priznala je Veronica – ali zacijelo mi je drago vidjeti te. Očajnički mi je potrebno tvoje poznavanje građana Fossila. – Rukama je prelazila gore-dolje po svojim žućkastosmeđim uskim hlačama. – U Tonku su ostali bez osoblja i rekli su mi da moram ispomagati dok ne nađemo konobaricu i dok se to ne riješi.

– Ajmeee. – Marissa joj se samilosno osmjehnula. – Mogu misliti kako si se osjećala kad si to čula.

– O, da. – Složila je facu. – Od trenutka kad smo bile dovoljno velike da možemo mahati metlom Crystal i ja smo polovinu naših nedjelja provodile čisteći tamo. – Njezina antipatija prema Tonku bila je povezana sa sjećanjima na njezina oca jer su njegov šarm, nedostatak ambicije i urođeni šovinizam bili nerazdvojivo isprepleteni i u njezinim mislima povezani s obiteljskim kafićem. – Naravno, to *ti* ne moram ni govoriti. Bog mi je svjedok da sam dovoljno često davala sebi oduška pričajući ti o tatinoj zamisli stoje uloga žene u životu i maminom podržavanju tih stavova kad mu nije dala da mrdne prstom. – Slegnula je ramenima kao da se ispričava stoje ponovno načela tu temu. – Radit ću u Tonku jer nemam drugog izbora ako želim prodati to mjesto. Zbog Lizzy želim iz njega izvući svaki novčić koji budem mogla dobiti tako da ona ima slobodani izbora što će učiniti sa svojim životom. Ali istoga trenu kada nađem konobaricu koja će me zamijeniti, odlazim odatle.

I, nikako te ne želim obeshrabriti, dušo, ali privreda je u posljednjih nekoliko godina ovdje uznapredovala, što znači daje teško naći radnu snagu za slabije plaćene poslove pa bi to moglo neko vrijeme potrajati.

– Sjajno. – Veronici se okrenuo želudac, ali samo je ispravila i imena i odagnala obeshrabrujuće vijesti. – Jesam li zbog toga

došla kući i zatekla Coopera Blackstocka da živi u Crystalinoj kući?

– Aha. Naći mjesto za stanovanje gotovo je ravno nuli pa sam mislila zašto ga ne smjestiti u tu praznu kuću gdje će mu biti lijepo i zgodno za otići u Tonk.

Ali on me uznemirava. Slika njegova jutrošnjeg izgleda iskrsnula je u Veronicinoj svijesti: glatko izbrijana jaka vilica, plava ukostriješena kosa i one tamne spojene namrgođene obrve. Zauzeo je više mjesta od nje za kuhinjskim stolom dok je sjedio njoj sučelice i njegova su joj ramena smetala pogledu.

Potom je tu sliku odagnala. Poslije će se pozabaviti Blackstockom. Sad je imala prave probleme. – Bože, Mare, osjećam se kao da sam usred epizode *Zone sumraka*. Nešto u meni uvijek mi je govorilo da će Crystal na kraju loše završiti, ali znaš, bilo je to nešto nebulozno. Recimo to da će voziti pijana i razbiti auto ili da će je neki od muškaraca s kojima je vječno igrala igrice iznenada odbaciti i udariti je. Možda joj napraviti šljivu na oku ili joj rasjeći usnicu.

Gledala je svoju prijateljicu užasnuto. – Ali doista nikada nisam zamišljala nešto poput *ovoga*. Kako je Eddie to mogao učiniti? Uvijek sam mislila kako je on najdivniji tip koji ima jako puno strpljenja, jer, budimo iskreni, obje znamo kakva je Crystal znala biti. Ali ovo! Hoću ti reći da znam kako su bili usred bitke za skrbništvom nad Lizzy, ali nikada nisam pomislila... nikada nisam *sanjala*... – Uklanjajući kosu s čela, teško je progutala. – Bože, zapravo sam ga poticala da odgaja Lizzy smatrajući ga boljim roditeljem.

– On je i *bio* bolji roditelj. Pretpostavljam da je jednostavno pukao.

– Jesu li sigurni daje ipak on to učinio? – Veronica je nestrpljivo odmahнула glavom. – Ma, naravno da jesu, to je sigurno bio on, nije li? U protivnom ne bi pobjegao i ostavio Lizzy da se u svemu sama snalazi. – Ostao joj je gorak osjećaj u ustima.

– Eddie i Crystal su se te večeri pred svima prilično posvađali

tamo u Touku – rekla je obzirno Marissa. – Prijetio joj je. Policija je našla njegovu kožnu jaknu u kanti za smeće na istom mjestu na kojemu su naši njezino tijelo. Imala je tragove te jakne pod noktima. – Potom je, zaprepaštena izraza lica posegnula prema Veronici i stisnula joj ruku. – Oprosti, V Bilo je to nesmotreno. Pričajmo o nečem drugom, što kažeš na to?

– Dobro – teško je progutala, očajnički želeći izbrisati slike koje su joj iskrsnule u mislima. – Pomozi mi naći nekoga zbilja dobrog tko će boraviti s Lizzy kad ja budem morala raditi.

3.

Kad su nekoliko sati nakon toga Marissina djeca i Lizzy nahrupili kroz kuhinjska vrata Veronica je donijela nekoliko odluka koje su se odnosile na dobrobit njezine šestogodišnje nećakinje. Gledala je koliko se Lizzy promijenila kad je mala djevojčica ušla iza štrkljasta osmogodišnjeg Rileya, koji se bučno prepirao sa svojom sestrom Dessom, čije su naelektrizirane plave kovrče čini se poprimile energiju njezine osobnosti i ona se iz petnih žila s njim okrutno svađala. Lizzyna zlatno-smeđa kosa bila je kao i obično uredno počešljana, njezina jakna boje graška u retro stilu i traperice čiste kao suza, tenisice čvrsto zavezane. Njezini geni bili su neobična kombinacija oba roditelja. Bila je nižeg rasta i krhke strukture kostiju poput Crystal. Veronica je pomislila kako joj se doima mršavijom dok ozbiljna izraza lica tiho vukla za razularenim stopama Traviticsovih. Ali onoga trenutka kad joj se pogled zaustavio na Veronici, cijelo lice joj se ozarilo.

– Teta Ronnie? – Stala je kao ukopana uz kuhinjski pult dok joj je s jednog ramena visjela naprtnjača koju je počela skidati...
– Ti si tu!

Riley i Dessa prestali su se prepirati, okrenuli su se i zagledali u Veronicu koja je ušla kad su ustali. Naprtnjača joj je uz tupi

udarac pala na pod i Lizzyje krenula preko prostorije, ali je posrnula i zaustavila se na samo nekoliko centimetara koliko ju je dijelilo da se baci Veronici u naručje. Pognula je bradu do prsa, a uska ramena stisnula joj se oko ušiju dok je oklijevajući, kroz svilenu zavjesu svojih šišaka, krišom virila u svoju tetu.

Zbog njezine kolebljivosti Veronici se kidalo srce. – Dođi ‘vamo! – Privukla je dijete u naručje i čvrsto je privila uz prsa.

– Nedostajala si mi! Znaš li koliko je već prošlo otkad smo zadnji put bile skupa? Točno dva mjeseca, tri tjedna, i...

– Šest dugih *dana* – rekla je Lizzy u isti glas kad i Veronica, zabacivši unatrag glavu kako bi podigla pogled u svoju tetu dovršavajući litaniju o vremenu koje su provele razdvojene. Opustila se u Veronicinu zagrljaju. – Sinoć sam zbrajala na kalendaru.

Crystal je imala naviku odvesti svoju kćer tamo do Cascades i ostaviti je kod Veronice svaki put kad je imala strastvene planove za vikend. A budući daje strastvene planove imala često, te još strastveniju odlučnost da spriječi Eddieja da dobije skrbništvo nad Lizzy ni minute više nego stoje bilo određeno u njihovu izvornom dogovoru, Veronica i Lizzy su te protekle godine postale iznimno bliske. Stvorile su ritual odbrojavanja dana i tjedana od njihova zadnjeg viđenja ijedna drugu počastile bi spoznajom čim bi se sljedeći put našle.

– Zao mi je što nisam prije došla. – Veronica je uklonila Lizzynu mekanu kosu s lica. – Ali evo sad sam tu, mi smo obitelj, ti i ja, i nemoj nikada posumnjati da neću voditi brigu o te bi. Za početak ćemo te danas popodne vratiti u tvoju sobu.

Podignula je pogled na vrijeme da uoči Dessino zapanjeno lice i ohrabrujuće se osmjehnula maloj djevojčici. – Hoćeš li nam i ti doći pomoći? – upitala je. – Nadam se da shvaćaš kako si uvijek dobrodošla i kako možeš posjetiti Lizzy kad god to poželiš. A tijekom vikenda, ako se tvoja mama složi, vi cure možete prespavati jedna kod druge. – Potom je dobacila pogled Rileyu koji je bio zauzet dajući svima do znanja daje previše ravnodušan da bi za to pokazao zanimanje. – I ti si uvijek

dobrodošao, Riley.

Zakolutao je očima, zagurao u usta još jedan kolač iz posude s kolačima i nešto progundao. Zvučno žvačući zgrabio je iz hladnjaka plastični vrč s mlijekom. – Kao da se želim igrati s dvije glupe djevojčice. – Pio je direktno iz posude, a potom ju spustio i rekao: – Ali do vas živi Brad Marshall. Pretpostavljam da bih se mogao poigrati s njim dok se djevojčice budu igrale sa svojim *lutkicama*.

Marissa je ustala i iščupala bocu s mlijekom iz ruku svog sina. Uzmi čašu – rekla je, a potom odmahnula glavom. Ako je to primjer našeg školskog sustava na djelu, onda bih morala razmisliti o tome kome ću dati svoj glas kad je vrijeme za izbore.

Riley se svojoj majci nacerio široko, bez kajanja, i tako zapanjujuće nalikovao muškoj verziji Marisse kad je bila njegovih godina. Veronica se morala ugristi s unutarne strane obraza da glasno ne nasmije. Ali sigurno je nakrivila usne jer ju je Marissa oštro pogledala.

– Ne potiči ga.

– Ne potičem. Ne bih. – Uozbiljila se i spustila pogled na Lizzy koja je još uvijek bila zarobljena u njezinu naručju. – Treba li pomoć pri pakiranju?

– Ma ne. Sinoć sam se spakirala. Sve je gore na katu. Nemoj otići, začas ću ja.

Veronici se nikako nije sviđjela iznenadna tjeskoba u glasu njezine nećakinje, ali samo se osmjehnula i uvjerala je da neće otići nikamo. Lizzy se izvukla iz njezina zagrljaja i okrenula prema prijateljici. Učinilo se da je na sigurnijem terenu kad je rekla: – Mogla bi mi pomoći da to donesem dolje, Dessa.

Sve troje djece otklipsalo je iz kuhinje, i Veronica se okrenula Marissi. – O, čovječe, meni tek sad počinje biti jasno da sam se od tete pretvorila u *mamu*. To je tako golema odgovornost, a Lizzy mi tako krhko djeluje. Što ako zeznem? O, Bože, Rissa, a ako *nju* zeznem?

– Duboko udahni! – uputila ju je Marissa i kružnim pokrenula ruke protrljala Veronicine lopatice. – A sad izdahni, i slušaj me.

Ništa ti nećeš zeznuti.

– Kako *znaš*?

– Zato što si dobra s Lizzy Zato što si luda za njom i što ćeš uz nju dati sve od sebe.

– Nikada nisam bila sama odgovorna za nju više od tjedan dana u komadu, i što ako ono najbolje što mogu dati od sebe ne bude dovoljno?

– Bit će više nego dovoljno. Pogledaj što si već danas popodne postigla, uspjela si odagnati njezinu nesigurnost samo jednim zagrljajem i onim vašim koliko-se-dugo-nismo-vidjele? I dogovorila si tko će je pouzdano pripaziti dok si ti na poslu. A to je, srce, već jako mnogo kako stvari stoje, jednostavno rješavaš jedno po jedno.

Baš to je Veronica odlučila učiniti ostatak dana. Živjet će za trenutak i rješavati svaku stvar i svaki problem onako kako budu nastajali. Ali bilo joj je drago da Coopa nije bilo nigdje na vidiku kad su se vratile kući.

– Čovječe, gle ti kol'ko je tu stvari! – rekao je Riley kad su prolazili kroz dnevni boravak. Razjapio je usne pokušavajući sve obuhvatiti jednim pogledom. – Moja mama nema ni *blizu* toliko super stvari u našoj kući.

Lizzy je neznatno trepnula, ali ništa nije rekla. Ostavljajući Rileya da istražuje prizemlje i stražnje dvorište, Veronica je za djevojčicama pošla na kat i promatrala kako Dessa prazni Lizzyn kovčeg i kako njezina nećakinja slaže fotografije na noćnom ormariću. Bilo je tu nekoliko snimaka zlatokosog Eddieja zlaćane puti, jedna Crystalina te čak jedna uokvirena fotografija Veronice i Lizzy koja je bila snimljena u zoološkom vrtu parka Woodlawn tijekom jednog od Lizzynih posjeta prošle jeseni.

Promatrala je kako njezina nećakinja poseže u kartonsku kutiju i izvlači fotoalbum koji je stavila na najdonju policu svog noćnog ormarića, a potom čupavog plišanog ponija kojega je pozorno odložila na jastuk. Osvrćući se po prostoriji Veronica je osjetila iskru ogorčenosti prema svojoj sestri.

Sve je bilo u redu što se tiče urednosti i čistoće. Ali moglo je

pripadati bilo kome. Nije bilo posebnih detalja koji bi ukazivali na to daje to soba male djevojčice, osim onih koje je Lizzy sama sebi pribavila. Zidovi su bili bijelo oličeni, na krevetu je bio običan bijeli pokrivač, a utilitaristički zastori prekrivali su prozor.

Veronica je sumnjala daje Crystal potrošila ogromnu lovnu neukusno izložene stvari koje su se smatrale dekorom dolje u dnevnom boravku, a i njezina spavaća soba na sličan je način iritirala obiljem blještavih umjetničkih predmeta. Ne bi je života stajalo daje potrošila nekoliko dolara na to da sobu svoje ćerke učini trunkicu posebnijom? Negdje duboko u sebi Veronica je znala – opirući se priznati kako njezina sestra vjerojatno nije posjedovala mnogo materinskih osjećaja. *Daj to onda s vedrije strane*, pomislila je s grižnjom savjesti, i raspoloženje se odmah malo popravilo. *Vjerojatno neće biti lošija majka.*

Nije onda ni čudo što je Eddie konačno poludio – čuo je Coop i nekoga kako govori na drugom kraju šanka. – Crystal se hvalila da se s njim poigrava.

Krajičkom oka vidio je da to govori konobarica Sandy i dobivši krpu počeo je brisati niz šank primičući se sve bliže baru za kojim je stajala brbljajući sa ženom koju je upravo poslužio džinom i tonikom.

– Kako se poigrava? – upitala je skeptično žena. – Crystal me nikada nije doimala kao tip žene nadmoćna uma.

Sandy se nasmijala. – Čudno mi je da tako kažeš jer je moj odgovor bio: – Aha, ti i tko još?

– A što je ona rekla na to?

– Baš ništa. Samo se osmjehnula onim svojim mudrijaškim osmijehom. Stoga sam je otvoreno upitala štoje time mislila i rekla mi je... – Sandyn povjerljivi glas iznenada je postao žustriji. – Hoću ti još nešto donijeti?

– Uh? Džin-i-tonik – ju je pogledala kao daje skrenula s uma, a potom se malo uspravila sjedeći kad je konobarica laganim

pokretom glave pokazala prema Coopu koji je bio na udaljenosti s koje ih se moglo čuti. – O, ne hvala. Još imam.

– Onda dobro, moram ići dalje raditi. – Sandy je sebi prokrčila put i otišla provjeriti trebaju li što dvojica muškaraca koji su igrali biljar u kutu.

Onaj razumni dio Coopa shvatio je da gaje ona smatrala svojim privremenim šefom i nije željela daje zatekne kako ogovara, ali zbilja se morao svladati da srdito ne promrmlja. Zazvučalo mu je to kao pravi trag i nadao se kako će ta tema ponovno iskrsnuti u priči te da će se taj put i on ubaciti u razgovor, i bilo mu je krivo zašto to nije učinio sad kad je imao priliku za to.

Dođavola, pa bilo bi posve prirodno pokazati zanimanje. Ubojstvo Crystal vjerojatno je bilo najzanimljivija tema razgovora u gradu.

Raspoloženje mu nije popravila činjenica daje već bilo prilično prošlo devet kad se Veronica konačno ušetala kroz ulazna vrata Tonka. Prebacio je preko ramena ručnik koji je koristio za brisanje čaša promatrajući je dok je prilazila. Već joj je bilo krajnje vrijeme da se pojavi.

Večeras je bilo prilično mimo, onako kako uglavnom biva srijedom uvečer, i nitko nije bio izložen pretjeranom naporu obavljajući posao bez nje. Ali nije u tome bio problem. Rekao joj je da bude tu u osam sati, i zaboga miloga trebala je onda u osam tu i biti. Trinaest godina proveo je u mornarici i nije bio naviknut na to da ne izvršavaju njegove naredbe. Posebice ne nekakva slabašna žena čije su kosti bile tako krhke da ju je mogao prelomiti popola bez kapi prolivena znoja.

– Dobra večer, Cooper – rekla je kad se provukla iza šanka po pregaču i poslužavnik.

Coop se okrenuo i ugledao je kako veže bijelu krpu oko bokova. Za njom se vukao neuhvatljiv miris za koji nije bio siguran dolazi li od njezine sjajne kose koja se njihala u živahnom ritmu ili je utkan u plišanom majici dugih rukava koju je nosila preko uskih crnih hlača. Ili možda iz tog mekog bijelog

trokuta pri dnu vrata gdje joj je pulsirala plava žila.

– Kasniš – prigovorio je, odagnavši neželjenu sliku kojom malo po malo istražuje gdje je izvor tog mirisa. – Kad ti kažem da budeš tu do osam, onda *mislim* točno u osam.

Zaledila se držeći još uvijek ruke za leđima, a male grudi probijale su pripijenu baršunastu košulju boje vina. Uz nekoliko otkucaja srca moglo se čuti kako se Collin Raye iz džuboksa čudi kako čovjek brzo može doći od nekoga koga je volio do nekoga koga je nekad poznavao. Potom su se Veroničine ruke skvrčile uz tijelo dok je premošćivala udaljenost koja ih je razdvajala. Isturila je bradu prema njemu.

– Da mi odmah nešto razjasnimo – rekla je kad se zaustavila na udaljenosti od samo nekoliko centimetara, zabacila glavu i uperila hladan pogled u njega. – Ti nisi moj tata, *nećeš* mi odrediti kad da se tu pojavim. Ako imaš kakav prijedlog poboljšati uslugu ili ako želiš sjesti poput razumne odrasle osobe i smisliti raspored, onda sam te više nego spremna saslušati. Ali nemoj mi naređivati što ću činiti, ne postavljaš ti zakone i zacijelo mi se nećeš obraćati kao nekom grješnom sluzi koji se nije uspio prilagoditi partijskoj liniji. Čini se da zaboravljaš da sam ovdje vlasnik ja, a ne ti.

Sranje. Nekako *je bio* zaboravio na to. Budući da ga je svojim podsjećanjem uspjela naljutiti, dao bi sve na svijetu da je mogao pogledati ravno u te bahate zelene oči i reći, *dobro, otkaz*. Nekoliko trenutaka naslađivao se maštanjem i bilo mu je toplo oko srca pri pomisli na to da će je ostaviti da se sama bori sa manjkom konobarica, dvorenjem za šankom, plaćanjem računa na vrijeme i robom koju mora nabaviti. Bilo bi zanimljivo vidjeti bi li tada bila nadmena.

Ali budući da bi to jednako tako prilično osujetilo njegovu namjeru da prije svega dobije taj posao, nije na tome dalje razmišljao. Umjesto toga koraknuo je prema njoj i odmah mu se vratilo dobro raspoloženje kad je nagonski ustuknula i udarila o osvijetljene staklene police na kojima su bile poredane boce sa žestokim pićem. Objema rukama posegnula je iza sebe uhvatili

se za onu koja joj je bila u razini bokova i osjetio je kako mu je krajičak usana razvlači u neobuzdan osmijeh.

Dobro. Nije bila baš tako nepristupačna kakvom se željela prikazati.

Nagnuvši se prema naprijed Coop je svojim mnogo krupnijim rukama pritisnuo njezine, i zglobovi njegovih palčeva okrnuli su njezine male prste. – Imam za tebe vijesti, princezo – promrmljao je. Udahnuvši miris njezina šampona zaključio je da to nije onaj neuhvatljivi miris koji je maloprije osjetio, i pomno je proučavao udubinu meke kože u dnu njezina vrata. Pritom je odlutale misli ponovno naglo usredotočio na posao koji treba obaviti. – Bit ćeš ti vlasnik ničega ako ne misliš dolaziti na vrijeme i ispomagati. Sandy i ja smo te morali pokrivati kad se nisi pojavila.

– Uvjerena sam da ste oboje obavili sjajan posao.

– Ma naravno da jesmo. Ali nije u tome problem, Ronnie.

Bradom je načinila nemoguć pokret i podigla je za još jedan stupanj više. – Nisam ti dopustila da me tako zoveš. *Ti me zovi Veronica.*

Zaškripao je zubima. – Dobro. Ništa ti ne shvaćaš, *Veronica.* U ovome kafiću ima previše posla da bi ti sama sebi određivala radno vrijeme i odbacivala svoje obveze. Besmrtnim riječima Rosettae: ne plaćas me dovoljno da bih obavljao tvoj i svoj posao.

Lupila gaje u prsa i odgurnula, iznenađujuće snažno za jednu ženu tako nježne građe. Zateturio je izgubivši ravnotežu i posrnuo učinivši korak unatrag.

– Izvrstan si pripovjedač, Blackstock. Iskreno mislim da je to bilo veoma dirljivo. Sadržavalo je sve elemente: humor i patos, zločestu negativku i hrabroga junaka koji neustrašivo obavlja svoju ulogu, ali je spreman na odlučnost u nakani da spasi negativkin kafić od nje same. – Coop se iznenadio kad mu je uputila osmijeh prepun iskrena divljenja i humora. – Postoji samo jedan majušan previd. Nisam ja nikakav novajlija koji je upravo došetao s ulice, jer sam odrasla u ovome kafiću. A

srijedom je večer kuglaške lige u Fossilu i ovdje gužva *počinje* tek tamo negdje iza devet i trideset. Stoga ne vjerujem da si se morao ubiti od posla – provirila je pokraj njega u klijentelu raspršenu oko šanka – sedam, osam, *devet* mušterija je tu večeras. – Potom je njezina smješka nestalo kad gaje pogledala u oči.

– Pa čak i da jesi... može meni biti ne znam koliko žao zbog toga, ali imala sam večeras nešto što je bilo mnogo važnije za obaviti.

– Daa? Imaš strastveni spojak s manikirkom ili nešto slično?

– Ne, Cooper, to je bio važan dogovor koji sam imala jučer. Danas sam morala razgovarati s učiteljicom i ravnateljem moje nećakinje, dovesti Lizzy doma i ponovno je smjestiti u njezinu sobu. U zadnje vrijeme dovoljno je terorizirana za čitav bataljon malih djevojčica i nisam se mogla odmah okrenuti i ostaviti je istoga trena kad smo sve sredili. Stoga sam ostala s njom. A kad je stigla gospođa Martelucchi provela sam s njima još vremena kako bih se uvjerala da se Lizzy ugodno osjeća s njom, jer je to žena koja će o njoj brinuti kad budem morala raditi.

– Gospođa Martelucchi? Ona žena koja stanuje tu dolje niže niz ulicu i ima *mačke*’?

– Da, ali nije ona nepodobna zato što ima kuću punu mačaka. Ona je samo usamljena. Sin joj je poginuo u Pustinjskoj oluji, a imala je samo još njega od obitelji. Marissa mi ju je predložila, i u pravu je. Draga je, pouzdana kao švicarski sat i čuvat će Lizzy s mnogo pažnje. Da budem iskrena, Cooper, Lizzy ne bi škodilo malo pažnje. Ne bi joj bilo zgorega ni da se malo udeblja, a gospođa Martelucchi izgleda pravi najbolju zapečenu piletinu na svijetu. – Uklonila je pramen kose koji joj je kliznuo preko obraza. – Sve sam to obavila prije radnog vremena.

– Hej – viknuo je čovjek za stolom pokraj džuboksa. – Može h ni nas netko konačno poslužiti?

Veronica je dograbila svoju kasu, na brzinu prebrojila novac u njoj, potom je spustila na poslužavnik kojega je pokupila s pulta i poduprla o bok. – Poslije ćemo nastaviti o ovome. –

Lagano je zaobišla Coopa, a potom okružila iza šanka i uputila se na kraj prostorije.

Promatrao je lagano njihanje njezinih bokova dok se provlačila između uglavnom praznih stolova do nestrpljiva muškarci i njegovih pajdaša. Kad se sagnula pokupiti prazne čaše i zamijeniti punu pepeljaru sa sredine stola čistom s njezina poslužavnika, priznao je da ne zna što misliti o njoj. Upravo kad je pomislio kako ju je spretno stavio u određenu kategoriju rekla bi ili učinila nešto što bi promijenilo njegovo viđenje. I dalje je očekivao u njoj vidjeti repliku njezine sestre, ali činilo se da je ona svoja.

Promatrajući je kako razgovara s tipovima u kutu samo je potvrdio svoje mišljenje. Crystal je u svakom pogledu kafić vodila onim seksi dođite-i-imajte-me-dečki stavom. Za razliku od nje, Veronica se ponašala više samo-stavi-ruku-na-me-ne-prijatelju-pa-ćeš-se-držati-za-jaja.

Coop se nadao da ona ne računa na napojnice za plaćanje stanarine.

Dođavola, zacijelo je htio znati kakvu igru igra. Gotovo je povjerovao u njezinu brigu za Lizzy. Vjerojatno bi mu to mogla posve prodati da se nije tek jučer pojavila. Ta žena je nedvojbeno bila trgovački putnik u životu koji je vodila izvan Fossila.

Nije bio ni svjestan koliko je velika bila njegova znatiželja sve dok se ona nije s narudžbom vratila do šanka kad je čuo samog sebe kako pita: – Dakle, čime se ti baviš u životu?

Zatreptala je ali je odgovorila: – Stručnjak sam za restauraciju, štoje manje-više isto kao stručnjak za unutarnje uređenje koji je diplomirao povijest. – Brzo se osmjehnula i uozbiljila. – Upravo sam dovršila dvorac u Škotskoj koji je toliko moderniziran da se izvorni oblik jedva može prepoznati. Vanjski izgled mu je iz trinaestoga stoljeća, a iznutra je uređen u stilu polovice dvadesetog stoljeća.

– Dakle, koliko vidim, nisi udana? – Coop je ustuknuo korak i vojnički se ispravio. – Otkud mu je dovraga sad *to* došlo?

Sigurno se i ona to isto pitala jer se ukočila. – To pretpostavljaš zato što...?

Slegnuo je ramenima. – Zvuči kao da obavljaš posao zbog kojega često poduže izbivaš izvan zemlje.

– A nije ti palo na pamet da možda imam nekoga tko razumije koliko mi je u životu važna karijera i koji me u tome podržava?

– O, kako da ne, to mi je prvo palo na pamet. A potom sam se zapitao kako to da taj gospodin Uvidavni nije tu i ne pomaže ti. A uočio sam i da ne nosiš nikakav prsten.

Spustila je pogled na gole ruke, a potom ga ponovno pogledala. – Čuj, nisi li ti gospodin Sve primijeti? Ali moram ti odati priznanje, kad si u pravu, u pravu si. Tek trebam naći onoga koji će me navesti da svoju slobodu zamijenim za mogućnost pranja njegovih čarapa, premda sam uvjerena da ti je jasno koliko to primamljivo zvuči. – Brzo gaje odmjerila od glave do pete. – A stoje s tobom? Jesi li ti oženjen?

– *Dođavola*, ne.

Osmijeh joj je zatitrao u krajičku usana dok je uzimala poslužavnik na koji je on poslagao pića. – Zvuči prilično određeno.

Ne znaš ti ni upola toga, Princezo. Koliko je mogao vidjeti, brak je bio samo jedna velika patnja koja čeka u prikrajku.

Promatrao je Veronicu dok je stolu prinosila naručeno. Zapravo, on uopće ne bi trebao brinuti za Eddieja i tražiti dokaz da skine ljagu s imena svog polubrata. Zato što se kad je Cooperu bilo osam godina njegova majka razvela od njegova tate i udala za Eddiejeva oca.

Mary Cooper Blackstock bila je sirovi snob, što je bila ironija s obzirom na njezino podrijetlo. Ali možda je u tome i ležala poenta jer je bila iznimno skromna podrijetla i bila odlučna da se popne što više na društvenoj ljestvici. Samo jednom u životu posrnula se uspinjući se do istaknuta položaja za kojega je osjećala da ga zaslužuje, i to je bilo onda kad se u trenutku strasti udala za njegova tatu. Kad se ta strast ugasila preusmjerila

je ta nastojanja u to da promijeni tipa koji je bio posve sretan. Kao što je klesar svoju zamisao partnera koji bi njoj mnogo više odgovarao.

Coop sebi nikada neće dopustiti da mu se takvo što dogodi.

Ali svojoj bi majci ovo priznao. Zapravo nekoliko godina je izdržala s njima prije nego što se ponovno počela uspinjati. Ali kad je našla Thomasa Chapmana, čovjeka koji se mnogo preciznije uklapao u njezin svijet, otišla je od Coopa i njegova oca i ne osvrnuvši se. Godinu dana poslije rodila je Eddieja, zlatno dijete koje je također mnogo više odgovaralo njezinoj viziji savršenstva.

Tijekom rijetkih posjeta majci Coop vjerojatno nikada ne bi upoznao svog polubrata da Eddie nije bio takva mala faca vedre naravi koji je svuda neprestano išao za njim i otvoreno ga obožavao. Kog vruga je čovjek trebao učiniti u takvom slučaju?

Kad je nedugo nakon Coopova petnaestoga rođendana Coopov otac umro i kad je morao živjeti s mamom, Eddie je bio *jedina* svijetla točka u njegovu životu. Podnoseći tugu i osjećajući ratobornost uslijed spoznaje da nije dorastao očekivanjima svoje majke, neprestano se s njom sukobljavao. Stoga se, kad se obitelj preselila u Fossil, onoga ljeta nakon stoje maturirao, oslobodio od Maryna izgled-je-najvažniji stila roditeljstva, i krenuo na put.

Veronica se vratila za šank s narudžbom nove skupine koja je upravo ušla. Popela se na barski stolac, i dok je on pripremao narudžbu trenutak ostala tako sjediti bez riječi. Promatrala gaje podbočivši bradu. – A što je s tobom, što si ti radio prije dolaska u Fossil?

Coop se ukrotio, a zatim se prisilio opustiti. Nije trebala pomoć psihijatra da shvati kako ga je rana indoktrinacija uz majčine skute učinila pomalo paranoičnim i nije dopuštao ljudima da o njemu stvaraju mišljenje temeljeno na onome kako zarađuje za život. Pa neka ga optuže, želio je biti prihvaćen zbog onoga što jest. Sad sam tu, sad sam tamo.

– Uh, uh. A što to točno znači? Što primjerice *radi* onaj tko je

sad tu a sad tamo?

Završavajući pripremanje narudžbe odložio je pića u stranu i nagnuo se preko šanka ogradiivši je podlacticama. – Sve pomalo, šećeru. – Bilo je nečega u njoj što mu se sviđjelo, i ako gaje približavanje njoj pogodilo kao mladenačka vrsta osвете zbog neželjene očaranosti, ipak mu se sviđjelo vidjeti blagi bljesak nemira u njezinim očima i način na koji se ispravila kad je shvatila da se njegovo lice odveć približilo njezinu.

Nije ona bila ničija igračka, jer ga je jako hladno pogledala. – Dakle, hoćeš time reći da si skitnica, luralica koja se ne može zadržati najednom radnom mjestu?

– Hej, imao sam ja posao koji je trajao više od desetak godina.

– A koji to?

– Skitnice. – Zahvaljujući američkim marincima.

Pogledala gaje ogorčeno. – Koje su ti kvalifikacije za *ovaj* posao?

– Činjenica da znam miješati pića i spriječiti pijance da ne prave nered. – Odmaknuo se unatrag. – Zašto? Natječem li se to s još nekim za radno mjesto?

– Mane.

– A kakve onda veze ima gdje sam prije radio? Jedino je kompetentan posao koji želiš da obavljam, i kad da ga obavljam. Samo da znaš, dušo, riječ kompetentan je samo dio mojih sposobnosti jer sam prokleta dobar svega čega se prihvatim. – Ponovno se nagnuo preko šanka i vrhom kažiprsta prešao preko udubine između njezina palčanog prsta. – Ali ne moraš me uzeti za riječ, samo naprijed, slobodno sama provjeri moje sposobnosti. Bilo kad. Bilo gdje. – Zatim joj je dotaknuo sljepoočnicu i udahnuo tračak tog neodoljivog mirisa koji ju je obavijao. Potom joj je, ljutit što ga zapuhnuo direktno u glavu, zataknuo kosu iz uha, sagnuo se i sugestivno prišaptao u otkriveno uho. – U *svemu*.

Osovio se na noge. Lice joj je bilo rumeno a oči usplahirene kad je posegnula za poslužavnikom. Ali samo ga je hladno

odmjerila i rekla: – Učini mi uslugu. Zadrži dah. – Potom se udaljila.

Coop je gledao za njom dok je odlazila i pomislio kako je trebao osjećati ushićenje zbog toga što ju je uspješno smutio. Pa otkuda mu onda taj loš osjećaj u utrobi, kao onaj kojega je znao imati kad je njegova majka smatrala da nije sasvim zadovoljio njene prohtjeve?

A on je znao da je dao sve od sebe, da je razuvjeri.

4.

– Teta Ronnie? Jesi li znala daje nekakav muškarac u našoj kući?

Veronica je otvorila jedno oko. Lizzy je klečala uz krevet, a njezino svježe izribano lice bilo je tako blizu Veronicinu daje bilo pomalo izvan fokusa. – Hmm? – Nije bila osoba koji voli rana ustajanja pa joj je trebalo trenutak, dva da shvati značenje prošaptanih riječi u svojoj polusnenoj zbrkanoj svijesti. – Muškarac? – Škiljila je u svoju nećakinju.

– Lizzy je naglašeno kimnula. – *Krupan* muškarac. S nakostriješenom kosom.

Aha, Coop. – To je gospodin Blackstock. Sjećaš se, pričala sam ti o njemu. On je čovjek kojega je Marissa... – Iznenada joj je sinulo da nije objelodanila taj podatak, i oslonila se na lakat potisnuvši psovku koja joj se umalo otela s usana. – Oprosti, Lizzy. Mislila sam ti reći za njega sinoć nakon što smo odvezli kući Dessu i Rileyu, ali tad smo se zaustavili kupiti namirnice, a onda je došla gospođa Martelucchi, pa sam se morala spremiti za posao, i... – Odmahnula je glavom shvaćajući uzaludnost pokušaja da objasni neobjašnjivo, a potoni se stresla kad joj se hladan vjetar zavukao pod pokrivač.

Barem *je bila* pokrivena. Njezina nećakinja je bila bez odjeće i na sebi je imala samo blijedoljubičastu flanelnu spavaćicu sa

sitnim otiskom, i Veronica ju je zadizanjem deke pozvala da se uvuče. – Hoćeš se malo popeti tu gdje je lijepo i toplo dok ti teta Ronnie pokuša objasniti zastoje tako zaboravna kretenuša?

Lizzy se zavukla pod pokrivače. – Ne bih trebala – rekla je, ali se ipak zavukla dublje u toplu postelju. – Moram se spremić' za školu.

Veronica je virnula pokraj nje i pogledala u sat pored kreveta. – Škola počinje u devet i deset, jesam li u pravu? – Zagrlila je svoju nećakinju tako da joj je ova bila okrenuta leđima i navukla pokrivač preko obje, a potom provukavši ruku, djevojčicu obujmila oko struka. – Dođavola, ima još nešto više od sat vremena. Možeš odvojiti nekoliko minuta da se pomazimo. Bila je nagrađena, osjećajući nećakinju koja se ugnijezdila i privila se uz nju.

– A sad o gospodinu Blackstocku – rekla je. – Marissa gaje angažovala da vodi kafić, a budući da si ti živjela s njom, i da u Fosillu nema baš mnogo mjesta dostupnih za najam, iznajmila mu je ovdje sobe u potkrovlju. – Lizzy se promeškoljila i njezini tabani dotaknuli su Veronicine goljenice. Veronica se trgnula i začulo se jedno eksplozivno *uuuuuh!* – Moj Bože, pa tebi su i hladne kao led.

– Oprosti! – Lizzy se koprcanjem nastojala maknuti izvan opsega. – Oprosti, teta Ronnie!

Veronica je pojačala stisak ruke oko nje. – Heeej. Nisu hladna stopala nešto zbog čega bi se trebala ispričavati.

– Ali nisam ih mislila staviti na tebe!

Veronica se nasmijala. – Pa ti si žensko, dušice. Naše je Bogom dano pravo da stavimo hladna stopala na najbližu toplu površinu.

Lizzy je bacila pogled preko ramena, sva se pretvorivši u oči.

– Znači ne ljutiš se na mene?

– Naravno da se ne ljutim. – *Idi dođavola Crystal ako si ti ta koja joj je usadila tu nesigurnost, tu spremnost da prihvati krivicu za najmanji nestašluk* – Samo sam se trgnula prestrašeno. Nemaš li nikakve papuče?

– Imam nekakve u tatinj kući.

Veronica je znala da će prije ili poslije morati s Lizzy popričati o njezinim roditeljima, ali nije se mogla prisiliti da to sad učini. Dakle, jesi li upoznala gospodina Blackstocka?

– Ma neee. Kad sam ga vidjela u kuhinji, popela sam se ovamo.

– Što je iznimno pametno učiniti kad naiđeš na nepoznatu osobu. Ja uvijek kažem, ako nisi siguran, nestani. Ali upoznat ću te s njim jer ćeš vjerojatno opet naletjeti na njega. U prosto rij ama koje je unajmio nema kuhinje pa moramo naše dijeliti s njim. – A to ju je uzbuđivalo ništa manje nego Lizzy.

Oglasila se budilica na noćnom ormariću i Veronica je ispružila ruku preko svoje nećakinje da ga ugasi. Glupost! Mislim daje vrijeme za ustajanje. Imaš li kućni ogrtač u svojoj sobi?

Lizzy je odmahнула glavom i sramežljivo se osmjehnula Veronici. – Ali u prizemlje toplije.

– Dobro. Uzmi zasad iz najgornje ladice moje čarape, a poslije škole otići ćemo ti nabaviti nekakve papuče i kućni ogrtač. Htjela bih da razmisliš i o tome u koju boju želiš da ti oličimo sobu. Ta bijela mijе nekako dosadna, što ti misliš?

U Lizzynim krupnim smeđim očima bljesnula je iskra zanimanja. – Ličit ćemo moju sobu?

– Mislim da bismo trebale. Znaš ono, unijeti malo živosti u nju.

Bog zna daje čitavu kuću trebalo dovesti u red, ako se nadala da će je prodati da bi se ona i Lizzy što prije mogle vratiti natrag u civilizaciju. A Lizzyna soba je bila savršena za početak, malo će popraviti raspoloženje njezinoj nećakinji dok tu budu živjele. – Jesi li spremna otrčati u kuhinju? – Lizzy je kimnula i Veronica je rekla: Dobro, kad izbrojim do tri, krećemo. Jedan, dva, tri! – Odgurnula je deke i izvukle su se iz kreveta. Lizzy je uzela vunene čarape dok je Veronica skupila odjeću koja će joj taj dan zatrebati. Cvokotale su.

– Uh, uh, uh! – drhturila je Veronica. – Zaboravila sam već

kako tu zna biti hladno. Moram brzo do zahoda, a ti odmah silazi u prizemlje i utopli se.

– Lizzy ju je zabrinuto pogledala. – A što ako je gospodin Blackstock još uvijek dolje?

– O, dušo, pa neće ti on ništa našao učiniti. On je dobar čovjek. – Neka je grom ne pogodi zato što je tako drsko slagala, ali Cooper Blackstock ispoljavao je malo previše seksualnosti da bi povjerovala kako bi mogao predstavljati prijetnju *mamu* djevojčicama, i nije željela da ga se Lizzy boji. Mogu lija ipak ostati tu i pričekati te?

– Ma naravno, ako se tako osjećaš ugodnije. Ali obuj te čarape prije nego ti se smrznu stopala. Bit ću jako brza.

Nije se ni odjenula, samo je obavila posao, oprala ruke u hladnoj vodi jer je znala da bi potrajalo cijelu vječnost da vruća stigne kroz stare cijevi, i oprala je zube. U rekordnom vremenu bila je vani. – U redu mala, idemo se utopiti!

Štrcale su niza stube i Lizzy se doslovno hihotala kad su upali u kuhinju. Kad je ugledala Coopa kako za stolom čita novine. Zamro joj je smijeh u grlu. Klizeći se naglo zaustavila, povlačeći se iza svoje tete.

Veronica ju je obujmila oko ramena i pogledala u Coopa preko Lizzyne glave. Podignuo je pogled kad su ušle, i iznenađujuće ljubazan osmijeh zatitrao je na njegovim usnama kad linije pogled zastao na Lizzy. Tamni pogled njegovih očiju postao je blaži. – Hej, malecka.

Zatečena izrazom koji ni u milijardu milijuna godina ne bi očekivala ugledati na licu tog demagoga, Veronica se morala osloboditi od opčinjenosti njime. – Hm, Lizzy, ovo je gospodin Blackstock, čovjek o kojemu sam ti govorila. Coop, ovo je moje nećakinja, Lizzy Davis.

Za trenutak mu se lice napelo, ali taj izraz lica nastao je i nestao prije nego gaje uspjela proanalizirati. Drago mi je što te i nogu upoznati, Lizzy Davis – bilo je sve stoje rekao. – Zovi me Coop.

– ‘Bro – promrmljala je Lizzy ali je i dalje ostala čvrsto

stisnuta uz Veronicin struk.

Veronicini živci neobjašnjivo su lagano treperili. – Iznenadena sam što vidim da si ustao tako rano – obratila se Coopu. Bilo je već blizu podneva kad su jučer naletjeli jedno na drugo i, recimo, ona bi još uvijek spavala da nije osjećala odgovornost prema Lizzy.

Rame koje je ravnodušno podignuo doimalo se pola metra široko. – Imam nešto obaviti. – Zavalio se na stolcu, ponašajući se kao doma uz novine i kavu, udobno odjeven u stare traperice i izbljedjelu crnu majicu kratkih rukava, uz košulju škotskog uzorka u drap, bordo i crnoj boji, koju je nosio raskopčanu preko nje.

Mučilo ju je što joj je bilo teško odvratiti pogled, i sagnula je glavu prema nećakinji. – Bila si u pravu, Lizzy, tu dolje je mnogo toplije. – A kad se najedeš, bit će ti još toplije. Što bi željela za doručak?

– Žitne pahuljice.

– Je li to sve? Ne bi li radije nešto toplo? Možda kakvu zgodnu zdjelicu vruće zobene kaše?

Lizzy je napravila facu, a Coop se nasmijao. – Na tvojoj sam strani, Lizzy. To je odvratno.

Veronica gaje pogledala. – Ali to je za nju dobro. Do užine će joj se zalijepiti za rebra.

– Neće ako ga na brzinu proguta jer ne može podnijeti taj okus.

Lizzy se lagano oslobodila Veronicina stiska i polako krenula prema Coopu. – Ne sviđa mi se taj okus u ustima – sramežljivo gaje izvijestila. Gnjecavo je. – Piljeći u njegovu kosu podignula je ruku kao da će je dotaknuti, ali ju je brzo povukla natrag ne učinivši to. Ali nije je prestajala proučavati svojim ozbiljnim pogledom. – Kako to da ti kosa tako strši?

– Ne znam, dušo. Tako raste. – Svojom krupnom šakom prešao je po svojoj bodljikavoj frizuri i skrušeno joj se osmjehnuo. – Možda zato stoje tako kratko šišam. Možda bi bolje poglela da je pustim da malo naraste, ali ovu mi je dužinu

lako održavati. – Sagnuo je glavu prema njoj. – Hoćeš probati?

Lizzy se primaknula još malo bliže i prešla rukom po njegovoj ošišanoj gustoj šikari. Usne su joj se izvile u kutovima kad je pod prstima osjetila njegovu kosu, i Veronica je osjetila kako je dlanovi svrbe dok je razmišljala o tom osjećaju.

Coop je uzvratio Lizzy osmijeh, i sam se nacerivši. – *Tvoja* kosa je zbilja lijepa. Jako je sjajna.

– Aha – kimnula je ozbiljno. – Kao i tete Ronnie.

Coop je za trenutak zadržao pogled na Veronica, i mogla je zamisliti kako je izgledala. Provući češalj kroz kosu nije jutros bilo među prioritetima na njezinu popisu onoga što treba uraditi..

– Da – konačno se lijeno složio i ponovno svratio ponovo na Lizzy. – Kao tete Ronnie, samo kao daje nešto malo svjetlija.

Veronica je sebi natočila kavu u šalicu i umalo opekla jezik s tom prvom injekcijom kofeina. Potom je otvorila ormarić s posuđem i naglo izvadila zdjelu i čašu. Okrenula se prema nećakinji. – U koliko stiže autobus Lizagatoru? Staje li loš uvijek tamo na kraju bloka zgrada?

– Aha. – Lizzy je bacila pogleda na sat na kaminu i lecnula se. O ne, moram se odjenuti! – Otrčala je uz stražnje stube.

Coop se vratio svojim novinama, ali zastao je usred okretanja lista i odvojio trenutak da baci pogled na Veronicu. – Ti zacijelo znaš kako isprazniti sobu. Veronica je slegnula ramenima i rekla promišljeno ležerno: – Nisam još shvatila njezin raspored. – Ali komentar ju je bocnuo koju je primorao da prizna tračak ljubomore koju je osjetila bog njegova ležerna ophođenja s Lizzy. Vidjevši kako je bez napora uspio pridobiti njezinu nećakinju potaknulo ju je da upita za autobus i u sebi se šćućurila od straha kako može biti tako sitničava. Zacijelo nije željela da ga se Lizzy boji, ali očito nije željela ni da se on *svidi* njezinoj nećakinji. Što je to govorilo o njoj?

Nakon stoje odložila posuđe na pult izvukla je s police kutiju žitnih pahuljica i posegnula u hladnjak izvaditi mlijeko. Sve je to donijela na stol, smjestila sučelice Coopu i vratila se po kavu. Nastojeći se ponašati odraslo namjestila je na lice uljudan

osmijeh dok je sjedala i pokazala na novine koje su bile raširene ispred njega. – Kad ujutro počinju s dostavom *Fossil Tribunea*?

– Ne počinju – odgovorio je. Preokrenuo je vrh novina da vidi natpis s riječima *New York Times*.

Ostala je iznenađena i trenutak samo piljila. Potom je, pribavši se, izvila obrvu pogledavši u njega. – Ne viđam baš mnogo takvih u ovom gradiću.

Coop je slegnuo ramenima. – Pretplaćen sam na njih i na USA Today.

– Joj, joj, kako smo načítani. – Potom je odmahнула rukom kako bi odagnala komentar. – Oprosti. Zvučalo je kao da si previše plavokos za izgovaranje tako velikih riječi, a ja obično nisam tako gruba. – Pogled joj se zadržao na njegovoj svijetloj kosi. – Premda, ako boja odgovara... – Nestrpljivo je odmahнула glavom. – Bože, otkuda mi to? Mislim, ne znači daje to važno, kada ionako nije prirodna. – *O ljudi moji, Ronnie! Zaveži, zaveži, zaveži!* Mrko ga je pogledala. – To je *tvoja* greška, da znaš.

Njegove tanine obrve su se podigle. – Moja greška kažeš? Za što, zato što sam se nabio na oštricu tvog malog ružičastog jezika?

Iznenadan nalet vrućine proširio se duž njezinih živčanih završetaka kad se namrštila onim nemoj-se-sa-mnom-šaliti pogledom koji je obično bio rezerviran za obrtnike koji su kasnili s isporukom. – Zašto sve moraš preokrenuti u nešto sugestivno?

– Činim li to? – Na krajičku usana zatitrao mu je osmijeh koji je govorio da se zabavlja.

– Znaš da činiš, i na neki način uspijevaš me potpuno izbaciti iz takta. – Ali morala je priznati da joj to baš nije bilo najpametnije reći jer ju je proučavao s onim otvorenim seksualnim aluzijama što ju je toliko lišavalo hladnokrvnosti. Jedva se suzdržavala da se ne vrpolti na sjedištu, a onda podignula bradu i očito promijenila temu razgovora. – Treba mi ključ od Tonka.

Požalila je čim je izgovorila. Dovraga. *Pa ne moraš baš tog*

tipa izvještavati o svakom svom koraku. Iskusna spekulantica samo bi nazvala Marissu koja nedvojbeno ima rezervni komplet ključeva.

Ali sad je bilo prekasno jer je Coop već kimao. – U redu, dat ću da ti danas naprave jedan dok budem u gradu.

– Ali to će morati biti rano jutros – rekla je neuljudno. – Trebat će mi do jedanaest.

Sporo se ispravio i prestao nehajno izležavati. – Zašto? Što se događa u jedanaest?

Nije imala pravoga razloga skrivati to od njega, i kao upravitelj bara imao je savršeno pravo znati. Pa ipak je čula sebe kako govori: – Nešto zbog čega mi je potreban ključ, dobro?

Potom se lecnula jer je njezin odgovor izgledao mnogo odbranbenije nego što je to situacija zahtijevala. Koristila se onim tonom koji je privatno nazivala svojim ‘Fossil nagonским’ tonom i to ju više podsjetilo na raspoloženje koje se silno trudila prevladati.

Raspoloženje koje je čini se pomaljalo svoju ružnu glavu svaki put kad se Cooper Backstock nalazio u blizini.

Otkad zna za sebe čeznula je vidjeti svijet izvan Fossila. Željela je gledati lijepe stvari, misliti svojom glavom, i učiniti nešto od sebe. Ali tata ju je nemilosrdno zadirkivao zbog njezinih snova i, budući da joj nikada nije uspijevalo prikriti osjećanja mnogo češće bi odgovorila nego prešutjela, otesito, i začnula je kad se tog sjetila.

Ali neće valjda pasti natrag u istu zamku. Zaustila je ispričati K, premda joj se učinilo da se jutros nešto previše ispričava, i leći mu zašto joj je potreban ključ do jedanaest. Prije nego je još jedno ‘oprosti’ uspjela prevaliti preko usana, Coop je odgurnuo stolac od stola koji je zaškripao dimuvši u živac, i ustao. Stojeći, zauzimao je više mjesta nego dok je sjedio. Ilije to možda bilo njegovo očito nezadovoljstvo koje je, čini se, isisalo sav kisik iz prostorije i zauzelo sav raspoloživi prostor. Nestalo je one ležernosti koju je samo trenutak prije pokazivao, i Veronica je

uspjela zadržati samo kontakt očima ispod izravna pogleda kojega je isprobavao na njoj.

Držeći ruke na bokovima odsječno joj je kimnuo. – Dobro – rekao je. – Imat ćeš taj svoj prokleti ključ do jedanaest. Ali reći ću ti nešto, princezo, čudi me kako nitko dosad nije zavrnuo nevini bijelim vratom boje ljljana.

Uz zadnji mrk pogled okrenuo se na peti i krupnim korakom izišao iz prostorije.

Coop je u deset i trideset odložio upravo napravljen ključ i ponovno napustio kuću ne progovorivši ni riječi s malom gospodičnom Veronicom. Ulazeći ponovno u svoj auto zakleo se samom sebi da u jedanaest ujutro neće biti ni blizu Tonka da vidi zbog čega joj je to ključ trebao. Ali u pet minuta do jedanaest zatekao se vozeći pokraj njega. Potiho je psovao zašto ga je briga za to kad ima mnogo prećih stvari kojima je mogao ispuniti slobodno vrijeme, ali ipak se zatekao kako se polukružno okreće niz ulicu i parkira tamo gdje može motriti na ulazna vrata kafića, poput nekog jeftinog privatnog detektiva iz nekog starog, ne baš poznatog filma.

Mrgodio se provirujući niz blok zgrada. Sto lije to bilo u toj ženi? Osim te predivne kože poput malog djeteta pretpostavljao je da mu je prilično privlačna zbog tog neurotičnog zapovjednog stava. Nije bila ni blizu onome što bi se moglo smatrati prelijepim, bila je na rubu mršavosti i nije imala raskošnu guzu i bujne grudi koje su ga obično privlačile. Zašto mu se onda, čini se, uvlačila pod kožu?

Zvuk ogorčenja zakrili mu je duboko u grlu i Coop je zakrenuo ključem u bravici i krenuo unazad. I *krpelji* su se čovjeku zavlčili pod kožu i jednostavno je morao istisnuti Veronicu Davis na isti način kako bi to učinio sa svakim drugim nametnikom; jednim brzim, učinkovitim trzajem. Ubacio je u brzinu i bacio pogled preko ramena na vozila koja su nailazila.

Bilo je krajnje vrijeme da se izgubi odatle. Imao je nešto obaviti.

Morao je pričekati i propustiti kombi, i prije nego je za njim uspio izići na ulicu vozilo je usporilo i zaustavilo se uz rubnik ispred Tonka. Coop se udobno smjestio na sjedalu. Jedva je imao vremena pročitati logotip CASCADE AIR, na plohi stražnjih vrata kad je Veronica izišla iz kuće, žurno za sobom zaključala vrata i vrebala kad će promet postati rjeđi da može prijeći cestu i prići kombiju.

Olujni oblaci zaklanjali su sunce dok je ona s velikim zanimanjem razgovarala s vozačem, atletski građenim muškarcem u plavom radničkom odijelu koji joj se cerekao i stajao mnogo bliže uz nju nego je Coop smatrao potrebnim za jednog majstora. Trenutak zatim Veronica i taj čovjek ušli su u Tonk.

Što je to? Coop je izišao iz auta i krupnim korakom zaputio se niz ulicu, odlučan saznati što je to naumila. U kafiću je bilo sve u redu s grijanjem i rashladnim uređajima, i tko je onda bio taj tip, nekakva stara srednjoškolska simpatija? Je li koristila Tonk za podnevni seks na brzaka? Dakle, *to* bi bilo prikladno korištenje obiteljskog biznisa...

A što tebe boli ona stvar Blackstock, ako i jest? To je njezin kafić. Zastao je držeći ruku na kvaki ulaznih vrata u Tonk, a potom je uz trzaj povukao otvorivši vrata, i zakoračio unutra. Dođavola, ne, bio je to Lizzyn kafić. A on je samo brinuo o interesima svoje nećakinje.

Pomislio je na malu djevojčicu kad je zastao pričekati da mu se oči priviknu na zadimljeni kafić. Nije očekivao da će se rastopiti kad je ugleda, ali kad je samo pogledao te krupne tamne oči ponovno je osjetio isto ono što je osjećao prema njezinom ocu. Nikada se nije mogao držati podalje od Eddieja, bez obzira na to koliko se trudio, a imao je osjećaj da će jednako tako biti i s Lizzy.

Kad je odlučio da će svoj identitet čuvati kao tajnu mislio je da će mu biti jednostavno motriti nećakinju iz daljine. To mu je bilo samo pokriće za slučaj daje Eddie Lizzy pokazao fotografije

ili joj pričao o njemu, nego bi također spasilo nju da ne mora imati posla s još jednim rođakom koji je zapravo bio stranac, usred cijelog tog sranja kroz koje je prošla u životu.

Sad mu se, gledano unatrag, to činilo naivnim, ali on je stvarno mislio kako će biti dječja igra ostati uzdržan, čak i onda kad e Veronica konačno pojavila i kad je otkrio da će živjeti u istoj kući. Ali nije računao na Lizzynu zavodljivost. Bilo je u njoj nešto što gaje u svakom pogledu privlačilo jednako tako snažno kao Eddie.

Glasovi iz stražnje prostorije trgnuli su ga iz sanjarenja i naglo se odmaknuo od vrata. Trenutak kasnije Veronica i njezin majstor ušli su u kafić i ne obazirući se na glas koji mu je podmuklo davao do znanja da teta Ronnie ima posebnu zavodljiv glas, Coop se isprasio i prišao joj teturajući.

5.

Veronica je ugledala Coopa kako prelazi preko kafića kao da je njegov vlasnik i osjetila kako se ukočila. – Što ti tu radiš?

– Zaustavio sam se vidjeti treba li ti u nečemu moja pomoć. – Zadovoljni osmijeh pojavio mu se na usnama, ali tamne oči koje su proučavale Kodyja, instalatera iz Cascade Aira, pokazivale su budnu znatiželju.

Njezina nagonaska reakcija bila je bezuvjetno odbiti njegovu ponudu, a zapravo uistinu i nije bilo nečega što bi mogao učiniti. Ali ipak je potisnula poriv da mu nagonski odbrusi ne. Dok je on upravljao Tonkom, nije to morala činiti ona, i kao zaposlenik na tom mjestu imao je pravo znati što ona planira učiniti s kafićem. Stoga se uzdahnuvši ispričala Kodyju, zgrabila Coopa za podlakticu i odvela ga malo dalje gdje ih Kody nije mogao čuti.

Odmah je požalila što gaje dotaknula. Sloj baršunasto

mekanog rebrastog samta koji je sprječavao dodirivanje njihovih tijela nije njegovu tijelu bio nikakva zapreka da isijava kroz tkaninu kockasta uzorka. Bila je i te kako svjesna snage njegove čvornate ruke ispod svoje.

Bila je iznimno svjesna njega, točka. *Previše* svjesna. Od početka je to bio problem s tim tipom. Nije to shvaćala. Nikad joj se ne bi svidio tip mrzovoljna izraza lica i snažne tjelesne građe. Njezin tip muškarca obično je bio obrazovan i nosio odijela Big Brothers uz koji su pristajale kravate koje su odavale moć. Coop je vjerojatno smatrao daje kultura natočiti pivo u veliku čašu a ne grgljati ga izravno iz limenke.

Podmuklost te misli stvorila joj je osjećaj srama. Ne samo da je to bilo začuđujuće snobovski za nekoga tko je odrastao u kafiću, nego je jutros na kuhinjskom stolu na tren imala *New York Times*.

Pritom je odagnala taj osjećaj. Dakle, vrlo važno; čitao je novine, i to priznat će, mnogo detaljnije od nje. Ali zbog toga nije nimalo više nalikovao nekome tko će zamijeniti nekakav sportski događaj za šetnju po muzeju. A baš su posjetitelji muzeja ili nekakvi sportski tipovi oduvijek bili ti koji su je palili.

Bila je zahvalna kad su stigli do kafića i kad je mogla spustiti i ada se ne primijeti njezina prevelika tjeskoba. – Dobro, se o sljedećem – rekla je. – Ne podnosim dim ovdje i dati ugraditi sustav za pročišćavanje zraka koji će ga isisati.

– I smatrala si da to mene kao upravitelja ne bi trebalo zanimati? – Glas mu je bio neutralan, i ništa se nije moglo pročitati iz izražaja njegova lica. Ali govor njegova tijela kad se nadvio nad njom držeći ruke prekrížene preko prsa govorio je: *Što si mislila time, gospodičnina?* – Još nisi ni pregledala poslovne knjige. Što navodi na pretpostavku da kafić to sebi može priuštiti?

Osjećala je provalu gnjeva, ali brzo se obuzdala. – Posve si u pravu – rekla je, uz teško postignutu mirnoću. – Trebala sam ti jutros reći što namjeravam, i ispričavam se što to nisam učinila. Ali sad ti kažem. A ako kafić to ne može priuštiti,

pretpostavljam da ću to sama morati platiti. – Gotovo se osmjehnula kad Coop oprezno zatrepao, a zatim zaškiljio kao da pokušava nanjušiti zamku. – Vjerojatno bih ti još trebala reći da danas idem kod Franklin's Realty, dati kafić na prodaju, i iskreno se nadam da će novi sustav pročišćavanja zraka povećati cijenu. Ali čak da i ne poveća, ne mogu dopustiti da mi sve živo, od kose do donjeg rublja smrdi kad odlazim odavde. Ne sviđa mi se pomisao da Lizzy miris tog dima osjeća na meni. Čini mi se licemjernim pokušavati je učiti da ne puši, a potom svake večeri dolazim kući i zaudarati kao pepeljara.

Coop je njezinu izjavu razmotrio iz svih mogućih kutova, ali *nije* mogao naći zamjerku. Što ne znači da joj je vjerovao više. Izvio je obrvom prema njoj. – Otrt ćeš lovu i odmagliti, slatkišu?

– Neću, macane, novac ću pohraniti na račun za svoju nećakinju. Ali u pravu si što se ovoga drugoga dijela tiče. Istoga trena kad se ovaj kafić proda, pakiram Lizzy i gibamo. I neću se osvrnuti sve dok se ne domognemo granice grada. *To nam neće* oduzeti više od pet minuta.

Nije baš bio ludo oduševljen njezinom zamisli da Lizzy primora da se odseli jer će se njegova nećakinja jednostavno morati okrenuti i vratiti natrag kad oslobode Eddieja. Ali budući da nije bio u pravoj poziciji da joj to kaže, samo je odsječno kimnuo. – Dovoljno pošteno. Sve dotle dok ne izbjegavaš obveze prema Tonku.

– Zapravo, to dovodi do drugog pitanja. – Stajala je pred njim uspravno, zabačenih ramena i elegantno uzdignute brade. – Pade mi na pamet da sinoć nikako nisam stigla s tobom dogovoriti radno vrijeme. Sad sam savršeno spremna pustiti tebi da odrediš koje sam dane slobodna, ali ne planiraj da ću bilo koje večeri početi s poslom prije devet.

Moj Bože. Imao je on vježbovnu izobrazbu kod ljudi koji nisu bili ni upola takvi čudaci koji su nadzirali poput ove žene, i zagledan u njezinu odlučnu malu vilicu i hladne zelene oči osjetio je tako snažan poriv daje malo raskuštra, tek toliko da joj odagna taj zapovjednički izraz s lica. Bila je tako prokleta

uredna. Njezina sjajna crna kosa očito je bila rezultat skupocjena sisanja jer je tako glatko padala i nijedna dlaka nije stršila. Brzo je dozvao sliku njezina izgleda tog jutra, kad je bila posve naborana od spavanja, kao da se upravo izvukla iz kreveta nakon strastvene runde razvratna seksa.

Daje njemu dati dvadeset minuta mogao nije navesti da doista tako i izgleda. To gaje brzo osvijestilo. Prokletstvo, otkud mu je *to* došlo? Bio je to vjerojatno jedan od onih poriva koje muškarac osjeti kad žena počinja postavljati uvjete. Ako ih ne možeš batinama, okreni ih u krevetu i pod pokrivačima im pokaži dok ne shvate tko je gazda.

On nije trebao uspostavljati svoju nadređenost kroz seks, koliko god mu se to učinilo privlačnim. Bio je upravitelj tog svratišta i to je sav autoritet koji je njemu bio potreban.

– Ti si mali general s četiri zvjezdice u redovitoj vojsci, nisi li? – Posegnuo je za pramenčićem njezine kose, izvukao ga i prislonio joj ga uz obraz, usnice su mu se iskrivile u osmijeh i kad mu je ona odgurnula ruku u stranu i nestrpljivo vratio pramen na staro mjesto. Zaguravši ruke duboko u kosu, pokušavajući ne obraćati pozornost na to kako su mu i prstiju čini se zadržali osjeti te glatke satenske kose, namesti na lice svoj najbolji ne-igraj-se-sa-mnom izraz. – *Ja* tu pravim raspored, šećeru, a ne ti. Ako mi u Tonku trebaš prije i onda ćeš se morati potruditi da tad budeš na raspolaganju,.. Misliš? – Odvrativši pogled od njega, ponosno se uspravi.

– Onda imam vijesti za tebe, Blackstock. Možeš se busati na tvoja dlakava prsa dok na vrbi rode smokve.

– Grožđe – ispravio ju je Coop. Kad gaje Veronica bezizražajno pogledala, pojasnio joj je. – Kaže se dok na vrbi rodi grožđe. – Smokve, grožđe, svejedno mije. Osim u jako hitnim slučajevima ja tamo ne namjeravam biti prije devet. – Potom ga je iznenadila kad se neznatno spustila i prošla prstima kroz kosu. Taj pokret otkrio je boru zabrinutosti između njezinih tankih crnih obrva. – Više od bilo čega trenutno – rekla je – Lizzy je potrebna stabilnost u životu. S obzirom na to da je

Crystal mrtva, a njezin tata u bijegu, ja sam jedini član obitelji koji joj je ostao. Naravno, osim pastorka ili polubrata, ili nekog dalekog Eddiejeva rođaka. Čak ne znam ni kako se taj čovjek zove, a da ne govorim o tome kako doći do njega, premda on očigledno baš i ne brine mnogo za Lizzyno dobro jer bi već nazvao da vidi kako je.

Coop se žacnuo, ali Veronica je tu izjavu odagnala odmahujući rukom kao da se radilo o nečem nevažnom. – Stvar je u tome da priznajem kako pojma nemam o roditeljstvu, ali čini mi se da je najvažnije što mogu učiniti biti uz nju koliko god je moguće dok je budna. Htjela sam potražiti profesionalnu pomoć da mi pomogne objasniti joj da je njezin otac optužen za ubojstvo njezine majke, ali Fossil baš i nije rasadnik za dječjeg psihologa. Stoga ne idem na posao dok nju ne ušuškam i ne spremim na spavanje. – Brada joj je odlučno podrhtavala dok gaje gledala ravno u oči. – Uzmi to u obzir, Cooper. U kafiću ionako rijetko kad ima gužve prije devet.

– U redu.

Veronica je zatreptala, a potom zaškiljila. – Bilo je gotovo prejednostavno. Zašto sam bila sumnjičava?

– Da bi se izživljavala na meni slatkice, i ako se ti zbog toga bolje osjećaš, složio sam se, jer si podnijela valjano objašnjenje. Sve dok je za dobrobit djeteta, neću se prepirati s tobom. Probaj se samo praviti važna i naređivati samo zato što to možeš pa ćeš se zateći kako tražiš novog pipničara brže nego što uspiješ izgovoriti Seks na plaži.

– A zašto bih ja to izgovorila? O, to je nekakvo piće, nije li?

Coop ju je samo pogledao ispod spuštenih kapaka i krajičkom usana zadovoljno se osmjehnuo kad je vidio da se odmah nakostrušila.

Potom se tako široko i slatko osmjehnula da gaje to navelo na svaki oprez. – Sve dok si tako razuman momak vjerojatno bih te trebala obavijestiti da dodatno planiram provjeriti podatke o tebi.

Zapravo već je pomislio da ju je pogrešno procijenio, ali njezina mala bomba brzo je raspršila to sanjarenje. – Kao u

policijskoj provjeri? – upitao je. – Vraga ćeš to napraviti!

Zabacila je glavu unatrag i pogledala ga ravno u oči. – Reći ću ti istinu, Cooper: iskreno ne vjerujem da bi ikada audio Lizzy. Ali ti si stranac koji živi u istoj kući sa šestogodišnjom djevojčicom, i prokleta bila ako ću riskirati njezinu sigurnost zbog unutarnjeg osjećaja. Moj unutarnji osjećaj me već prije iznevjerio. Zato ti otvoreno kažem da ću se osigurati i provjeriti da nisi kažnjavan. Ako doznam da imaš dosje o uhićenju naći ćeš se na ulici takvom brzinom da će ti se u glavi zavrtnjeti – do vraga i najam.

Nije mogao naći zamjerku njezinu razmišljanju, ali to ga nije spriječilo da se osjeti povrijeđenim do srži. Bio je pošten čovjek. Dovraga, bio je bivši marinac, proveo je trinaest godina da bi ovu zemlju učinio sigurnom za ljude poput nje. Nije baš bio tolerantan prema njezinu razmišljanju da bi mogao biti nekakav perverzajak koji vreba male djevojčice.

Zgrožen, okrenuo se na peti i krenuo prema vratima.

Veronici se srce umalo popelo u grlo dok je gledala kako odlazi. Njezina dužnost bila je zaštititi Lizzy i provjeriti podatke o njemu činilo joj se posve razumnim.

– Veronica?

Okrenula se i ugledala Kodyja koji je prilazio noseći podlogu i pisanje.

– Pripremio sam procjenu – rekao je. – Imaš malo vremena da sjednemo i pogledamo to?

Pomislila je na uvrijeđenost i ljutnju koju je vidjela u Coopovim očima, što ju je još više lišilo hladnokrvnosti, bljesak očiju, što se doimalo gotovo kao... povrijeđenost.

Potom je odmahнула glavom i ponovno usmjerila pozornost na Kodyja. – *Ne budi luda, toga tipa ni Shermanov tenk ne bi mogao povrijediti.* – Imam, naravno – rekla je. – Privuci stolac i reci mi koliki će biti trošak.

Svilenkasta izmaglica mutila je Coopovo obično trezveno i razumno razmišljanje dok je bijesno hodao niz ulicu, i umalo je

otkinuo vrata na vozačevoj strani ulazeći u auto. Zatvorio ih je sa sobom uz tresak, pokrenuo auto, a potom se odvojio od rubnika. Upućujući se izvan grada izabrao je međudržavnu, odmah iza Velikog K , nagazivši gas do daske i ubrzavajući istog trenutka kad su stražnji kotači njegova automobila prošli naplatnu kućicu na autocesti. Uključio je CD uređaj, naglo pojačao i sve se orilo niz autocestu dok su zvučnici treštali i motor brujao.

Automobil je bučno prolazio kroz tamne, snijegom prekrivene brežuljke i smeđe ravnice pokraj voćnjaka s jabukama s jednim za drugim nizom ogoljelih stabala. Jurio je pokraj neobičnih malih građevnih blokova zgrada i nije usporio sve dok se nebo nije ponovno pojavilo nekih tridesetak kilometara izvan grada. Potom je na najjače uključio brisače i uređaj za odleđivanje da očisti staklo koje se brzo maglilo, krenuo kroz sljedeći izlaz i vratio se na autocestu koja je vodila prema sjeveru i ponovno stisnuo gas do daske.

Kiša je lijevala, i nekoliko kilometara južnije od Fossila automobil je naletio na lokvu vode i skijao po mokroj cesti. Stražnji se dio zanosio dok se Coop borio pronaći uporište na cesti, i oduzimajući gas, uspostavio je nadzor nad vozilom i odmah usporio. Nema smisla poginuti samo zato što je Veronica Davis sumnjičava.

Nije znao zašto gaje to toliko zasmetalo jer je u dubini duše zapravo pozdravljao njezin oprez. Doimalo se da čini sve stoje u njezinoj moći da zaštiti Lizzy, i tko bi se tome mogao usprotiviti? Osim...

Svojski se trudio zadržati mjeru poštovanja u životu. Bog zna daje njegova vlastita majka smatrala kako nikada neće biti ništa od njega, i on se iskreno trudio kako bi joj dokazao da nije u pravu i postao onaj tip muškarca kojim bi se mogla ponositi. Stoga mu se zacijelo nije sviđalo da ga se povezuje s pedofilijom i tko zna čime sve ne.

Ali nije imalo smisla toliko razmišljati o tome. Zapravo, bilo je krajnje vrijeme da potpuno prestane razmišljati o malo

gospodični Davis. Tijekom svog kratkog boravka u Tonku prikupio je nepovezane podatke o Crystalinom ubojstvu. Također je čuo neke od razloga u koje su ljudi vjerovali, zbog kojih je Eddie bio kao stvoren da bude glavni osumnjičenik. Ali nije saznao ni blizu onome što se nadao, i zacijelo nije saznao ništa što bi Eddiejevo ime odriješilo krivnje. Bilo je vrijeme pojačati napore.

Coop se dovezao do malog poslovnog središta u Fossilu i parkirao na uredno popločanu parkiralištu. Potom je trenutak mimo sjedio osluškajući lagano lupkanje kiše po krovu automobila zagledan u kutove konzolnih greda sekvoje u stilu pedesetih. Diskretan znak iznad ulaza glasio je FOSSIL PROFESIONALNA GRADNJA.

Energično otpuhnuvši da smiri iznenadnu napetost koja mu je slala trnce upozorenja duž živčanih završetaka niz kralježnicu, uzeo je iz pretinca za rukavice čekovnu knjižicu i izišao iz auta. Brzo je zaključao i žurno se uputio kroz kišu koja je lijevala. Dovraga, baš je bilo hladno! Trebao je obući kaput.

Trenutak potom stajao je pred vratima na kojima je pisalo NEIL PEAVY, ODVIJETNIK, i otresao se kao pokislo pseto. Obrisao je ruke o crnu majicu kratkih rukava do koje kiša nije mogla prodrijeti, koju je nosio ispod košulje kockasta uzorka, a ni posegnuo za ručkom.

Zvono je odjeknulo ponad glave kad je odgurnuo vrata i jedna mlada žena podignula je pogled iza pulta. Osmjehnula mu se usiljenim osmijehom. – Dobro jutro, gospodine. Mogu mi pomoći?

Coop je prešao preko plišanog tepiha boje ugljena do zaobljenog svijetloljubičastog i sivog pulta na recepciji. – Zovem se Cooper Blackstock – rekao je. – Želio bih vidjeti gospodina Peavyja.

– Imate s njim dogovoreno?

– Ne, ali ako me nema vremena primiti danas, možda bih mogao ugovoriti termin.

Podignula je telefonsku slušalicu i zadržala prst iznad gumba

interfona. – Mogu li mu reći u vezi čega ga trebate, gospodine Blackstock?

– Radije bih to riješio s njim, ako nemate ništa protiv.

Profesionalno je zadržala usiljen osmijeh, kimnula i stisnula gumb ispod prsta. – Gospodine Peavey – rekla je trenutak poslije. – Tu je gospodin Blackstock, htio bi vas vidjeti. Da, gospodine, Cooper Blackstock. – Trenutak je slušala, a potom rekla: – Ne, gospodine. Nema dog... Aha, aha. Dobro gospodine.

Odložila je slušalicu i podignula pogled prema Coopu. – Trenutačno ima dogovoren sastanak s klijentom, ali ako nemate ništa protiv da malo pričekate mogao bi za vas odvojiti dio pauze za užinu.

– Hvala, zahvalan sam zbog toga. – Coop se uz mukli udarac spustio na neudoban sivi presvučeni stolac u Eames stilu i uzeo prvi časopis koji mu se našao pri ruci. Prelistavao je stranice i nije zapamtio mnogo više od nejasnog dojma da je polovina sadržaja posvećena sočnim receptima, a druga savjetima kako držati dijete.

– Gospodine Blackstock?

Podigao je pogled i ugledao recepcionerku kojaje pružala podmetač za pisanje preko pulta.

– Molim vas, potrebni su mi neki podaci za izradu računa.

Ustao je i ispunio obrazac, a potom ponovno sjeo i uzeo drugi časopis.

Ispostavilo se daje taj nekakvo staro izdanje časopisa *Time*, i u njemu je našao članak koji mu je dao ideju. Toliko gaje zaokupio dok se vrata sa strane pulta nisu otvorila i recepcionerka kroz njih provirila glavu. – Gospodin Peavey vas sad može primiti.

Coop je zapisao datum i broj izdanja časopisa te ustao i pošao za njom u samo uredsko središte.

Trenutak potom zaustavila se ispred zatvorenih vrata u hodniku i lagano pokucala. Muški glas pozvao ih je da uđu. Recepcionerka je otvorila vrata, a zatim ustuknula i propustila Coopa da ude. Zatvorila ili je činije prošao kroz njih, i čovjek

koji je tek bio prevalio četrdesetu ustao je iza hrastova stola pozdraviti ga gospodine Blackstock – ja sam Neil Peavy. – Smeđa kosa bila mu je prorijeđena, ali izgledao je u formi ispod odijela skupocjena kroja i odavao blagi dojam njegovanog čovjeka koji vodi brigu o sebi. Naslanjajući se preko stola pružio je besprijeckorno izmanikiranu ruku. Rukovali su se, a potom je Peavy odmahnuo rukom pokazujući na stolac koji je bio sučelice njegovu stolu. – Molim vas, sjednite. – I sam je ponovno sjeo. – Recite mi, što mogu učiniti za vas.

Coop je sjeo na ponuđeno mjesto i susreo odvjetnikov pogled. – Možete li mi dati neke podatke o slučaju Eddieja Chapmana.

Muškarčevo lice se smračilo. – Tko ste vi, novinar? Ako sam u pravu onda biste bolje od mene trebali znati da ne odajem povjerljive podatke. – Ustao je. – Dakle, ako je to sve...

Coop je ispružio noge pred sebe, ležerno ih prekrižio i stavio gležanj preko gležnja te se još udobnije smjestio na stolcu. – Nisam novinar, gospodine Peavy. Ja sam... – *Neću ja ništa izbrbljati bez nekoliko sigurnih jamstava.* Izvukao je čekovnu knjižicu iz stražnjeg džepa traperica. – Gledajte, dopustite da vam ispišem svotu za usluge.

– Peavey se namrštio tako da su mu se spojile obrve. – Zašto biste to htjeli učiniti?

– *Zato* što tražim istu povjerljivost koju vi zahtijevate za Chapmana. Želim se osigurati da će ono o čemu mi ovdje raziramo biti strogo povjerljivo. Coop je mogao primijetiti da se odvjetnik krzmao, ali kao što i nadao, prevladala je Peavyjeva znatiželja. Odrješito je kimnuo. – U redu.

– Hoće li pet stotina biti dovoljno?

Kad se odvjetnik složio dajući do znanja da hoće, Coop je ispisao ček, istrgnuo ga iz čekovne knjižice i pružio Peavyju.

Neil Peavy gaje odložio na blještavi stol ispred sebe, a potom ivom težinom oslonio na ruke i pogledao u Coopa. – Dakle, recite mi sad o čemu se tu radi?

– Eddie Chapman je moj brat.

U odvjetnikovim očima bljesnula je ljutnja. – Ne znam kakvu

igru igrate, gospodine Blackstock, ali smatram da bi bolje bilo da odete. Eddie Chapman je jedina.

– Trebao sam reći moj polubrat. – Coop je slegnuo rameni ma ne ispričavajući se zbog nesporazuma. Možda su on i Eddie imali samo sporadične kontakte u životu, ali uvijek su se smatrali braćom, bez obzira na zakonsko tumačenje. – Eddie je jedino dijete Thomasa Chapmana, ali prije no stoje Chapman ušao u njezin život, naša majka bila je udana za Davea Blackstocka.

Neil se polako vratio i sjeo natrag na staro mjesto. – Dobro. Prihvatit ću to. Ali još uvijek mi nije jasno što hoćete od mene. Povjerljivost između klijenta i odvjetnika i dalje vrijedi, ali ja ne mogu s vama raspravljati o onome što mi je on rekao.

– Ja već sad znam daje Eddie nedužan – rekao je Coop. – Stoga vas ne trebam ni pitati je li vam priznao daje učinio nekakvo zlodjelo. Samo pokušavam dokučiti što ga je navelo na bijeg.

– I ja bih to volio znati. – Neil je raširio prste po plohi stola i proučavao svoje uređene nokte. Potom je podigao pogled prema Coopu. – Slučaj protiv njega uopće nije bio tako neobično zanimljiv. Pravnim putem tražio je skrbništvo nad svojom kćeri i imao velike izgleda da ga dobije te unatoč onome stoje ured državnog tužitelja dao naslutiti, ta bitka nije bila nikakav motiv.

Eddie i Crystal su se pred svima posvađali u Tonku one noći kad je Crystal ubijena, ali i prije su se svađali. Jedini trag koji je u ovom slučaju poslužio kao dokaz nije on nego njegova kožna jakna, a on je imao naviku daje zaboravlja kamo god je išao tako da ju je bilo tko mogao *odjenuti*. Jednom ju je čak i tu ostavio. Nije bilo ni najmanjeg traga DNK koja bi ga povezala sa zločinom, i nitko ga nije vidio s pokojnicom nakon što su otišli iz kafića, da i ne govorimo o tome daje netko vidio kako ju je rukama zgrabio za grlo i udavio je. – Žila je počela kucati u Neilovoj sljepoočnici i rumenilo mu je oblilo lice te je pogledavši Coopa kao da si ispričava odmahnuo rukom kao da te misli želi odagnati.

– Oprostili. Uvijek se razljutim kad na to pomislim. Dokaz

javnog tužitelja bio je na temelju indicija, i imali smo dobre izgleda kod oprosta plaćanja. Eddie je pušten uz uvjetnu i sve je bilo dobro, ali kad je sudac zaključio da vjerojatno ima razloga za sudski proces, on je pobjegao. To je ono zbog čega agencije koje rade na provođenju zakona ili budući porotnici najbrže pomisle na krivnju.

– Sigurno ga je uhvatila panika. – Coop se uspravio na sjedištu. – Možete li mi pomoći navesti neki razlog zbog kojega je možda to učinio?

Odvjetnik je odmahnuo glavom. – Ne, žao mi je. Nemam pojma. Da nije bježao, dosad bi možda sve već bilo završeno.

– U svakom slučaju namjeravam saznati što se događa – re kao je Coop i ustao.

Ustao je i Neil i pružio mu ruku. – Želim vam sreću – rekao je kad su se rukovali. – A ako što saznate, bit će mi drago da mi to javite.

– Hoću, javit ću vam. A ako se vi sjetite nečega što bi moglo rasvijetliti ovaj slučaj, uglavnom sam većinu večeri u Tonku. Coop se nakesio kad je odvjetnik izvio obrvu. – Kao pipničar i upravitelj, a ne kao mušterija.

– Osmijeh koji mu je Nathan uzvratilo bio je očinski. – To mi je drago čuti. Moram to sebi staviti u zadatak da navratim na piće jedne večeri. – Uzeo je Coopov ček s ulaštene površine stola i pružio ga. – Izvolite. Nismo proveli dovoljno vremena I tla bi toliko vrijedilo.

– Zaračunajte mi za vrijeme koje sam ovdje proveo, a ostatak stavite na račun – rekao je Coop. – Vjerojatno ću imati još pitanja za vas, i bio sam ozbiljan kad sam rekao kako želim da ovo o čemu razgovaramo ostane među nama. Što je manje ljudi koji znaju da sam u srodstvu s Eddiejem to su veći izgledi da će pravi ubojica napraviti kiks ili da će netko nešto izlanuti.

Neil je slegnuo ramenima kao daje sumnjao u to, ali ipak je odložio ček na stol. – U redu. – Ispratio je Coopa do vrata.

Kiša je polako prestajala kad je nekoliko trenutaka potom I Coop izišao iz zgrade. Ispostavilo se da mu taj posjet nije

pribavio podatke koje se nadao doznati, ali bio je to početak. Morat I će samo nastaviti kopati.

Zato što se ustrajnost isplati. Prije ili kasnije nešto će se razmrsiti.

6.

Veronica je završila posljednje skice koje je radila za budućeg klijenta i dodala ih pismu i procjeni koje je prije tog učinila. Sve je ubacila U adresiranu čvrstu kovertu od svijetlo-smeđeg papira, zalijepila je i odložila u stranu daje odnese do pošte kad sljedeći put bude izlazila.

Trenutak zatim zaustavila se ispod svoda koji je vodio u dnevni boravak i zapiljila u hrpu zlata, zlata i još više zlata koje je prekrivalo svaku vodoravnu plohu. Bilo je dobro što se dan pretvorio u kišni, pomislila je cinično, jer bi vjerojatno oslijepila da se kojim slučajem zalutali tračak sunca nekako probio unutra. Odmahnula je glavom pitajući se kako su to zaboga dvije sestre mogle imati tako različite ukuse i pitajući se otkuda početi s pospremanjem svih tih stvari.

Već je uklonila Crystalline kičaste stvari iz spavaće sobe, i razlozi zbog kojih je poželjela počistiti ostatak kuće bili su trostruki. Prije svega, njezina minimalistička duša prezirala je napadne boje i zakrčenost, i bila je posve sigurna da bi na kraju postala nasilna prema svima kad bi morala duže vremena živjeti s tim. Ali njezino politički ispravno opravdanje i priča koje se držala za slučaj da netko upita bila je ta daje veoma mala vjerojatnost da će naći kupca za kuću koja trenutačno tako izgleda.

Treće, jedva ste se mogli okrenuti oko sebe da nešto ne srušite, i gdje se onda Lizzy trebala igrati? Ako ugnjetavajući neukus nije ugušio onu trunku bezbrižnosti koja je ostala u djetetu, pravi broj lomljivih stvari zacijelo bi se urotio s

nespretnošću maloga djeteta i sabotirao njezinu sposobnost da vješto plavi prostorijom a da ne nastrada.

Ali što ako se Lizzy nikako *ne sviđi* zamisao da njezina teta vrši preinake u kući njezine majke? Izenada preplavljena svim omostima u životu, Veronica se zatekla kako ne može doći do daha. Paničareći, borila se da udahne kisik duboko u pluća, ali što se više trudila to joj se činilo sve više i više nemogućim.

Spoznavši krajičkom svijesti da će se onesvijestiti od brzog i dubokog udisanja, okrenula se, pošla u kuhinju te iz najdonje ladice dograbila papirnatu vrećicu. Skliznula je i sjela na pod prekrizivši noge, a potom je oslonivši se laktovima o koljena, mahnito udisala i izdisala u vrećicu.

Bože, kako je to došlo do ovoga? Stvorila je sebi dobar život. Imala je dobar posao i bila na početku uživanja u velikom uspjehu, prijatelje u gradu, ugodne muškarce koji su je pratili ha one vrste događanja koje je voljela posjećivati i vikende povremeno provedene s nećakinjom s kojom se mogla zabavljati km da joj je roditelj, ali bez velikih obveza.

Kako je ponovno završila u Fossilu radeći u kafiću iz kojega i iako silno nastojala pobjeći, živeći u kući čije ju je pokušstvo navodilo da zaškripi zubima i postajući roditelj koji je cijelo vri-ti ine s djetetom?

Pobogu Davisova, nisi ti jedina koja ovdje ima velikih problema, Zašto si se pretvorila u takvu cmizdravicu? Nadajući se daje papirnata vrećica učinila svoje, probala ju je spustiti, a potom ustala s poda.

Dostaje bilo toga jedna-i-nesretna-ja. Bilo je uzaludno pitati *kako* se to dogodilo, promjene su jednostavno bile činjenica njezina života i morat će im se prilagoditi. Bilo je previše toga stoje trebalo učiniti.

Odredila je mjesto za kartonsku kutiju i ponovno pogledom prešla po dnevnom boravku pokušavajući odrediti odakle početi.

Još uvijek se kolebala kad su se otvorila stražnja vrata kroz koja je ušao Cooper. Prišao je tik iza nje i sagnuo glavu dok mu usne umalo nisu dodirnule njezino uho. – Diviš se sjaju svega

toga zlata? – Njegovo tijelo isijavalo joj je iza leđa i od topla daha koji je putovao niz zavoje njezina uha osjetila je kako se naježila kad su joj trnci lagano prošli cijelom desnom stranom.

– Naravno. – Okrenula se prema njemu, prisiljavajući se da mu ne priušti zadovoljstvo da divovskim korakom uzmakne unatrag, za čim je toliko čeznula. Što li je to *bilo* u tom tipu? Svaki put kad joj se približio cijela koža ju je svrbjela, a hormoni počinjali raditi u stilu ‘La Cucaracha’.

Bacio je pogled pokraj nje u dnevni boravak. – Tvoja sestra je zbilja imala zanimljiv ukus. Ni u sijamskom kupleraju ne koriste toliko blještavila.

Ti bi to znao, u to sam uvjerena. – Nije *čak* ni željela razmisliti o slikama koje joj je to prizvalo u svijest. – Ali nemoj mi reći da ti si-to ne sviđa. – Dodirujući prsa vrhovima prstiju važno ga je pogledala hineći začuđenost. – Zašto, jednostavno ne mogu zamisliti. Možeš li mi iskreno pogledati u oči i reći da to ne smatraš posve spektakularnim?

Naglo ju je pogledao, i za sekundu se izgubila. Duboko u njegovim očima odjednom je bilo intenzivne jačine zbog čega se učinilo da su njegove jagodice oštrije nego obično.

Potom je zatreptala i malo se stresla u mislima. – Jesam li spominjala da sam dizajner interijera? No ne znači daje potrebno oko profesionalca da vidi kako je ova prostorija posebna, naravno. – Tupo gaje pogledala i melodramatično duboko uzdahnula. – Jednostavno *obožavam* blještavilo. To je moj život.

Pogledom tamnih očiju mjerkao ju je od glave do pete. – Znaš, mislim da sam to trebao odmah pogoditi, po načinu tvog odijevanja.

Spustila je pogled na svoj crni pulover, zelenkastosmeđe hlače i crne balerinke. Što nije bilo u redu s načinom na koji se odijevala? Samo zato što nije bilo kričavo ne znači daje bilo nezanimljivo.

Potapkao je kutiju koju je držala uz bok. – Pretpostavljam da ti je ova kutija tu za... ?

– Ma naravno, za držanje svih onih dragocjenosti koje

izaberem za vlastitu uporabu. – Veronica je zakoračila u prostoriju, pokupila posebno očajnu dranguliju i podigla da je Coop pomno pogleda. – Nije li ova *najslađa*? – Ubacila ju je u kartonsku kutiju i izabrala drugu, a zatim još jednu. – Uh, zbilja se nadam da neću morati isprazniti cijelu prostoriju. – Nikada to ne bi priznala, ali njegova nazočnost učinila joj je proces pakiranja mnogo jednostavnijim.

Za trenutak je nakrcala kutiju i počela razaznavati kauč, stolić za kavu i dva stolića. Bacila je pogled prema Coopu koji se širokim ramenom oslonio na zaobljeni svod i udomaćio se. – Rezervirala sam ono najbolje za sebe i za Lizzy, naravno, ali slobodno možeš izabrati nešto za sebe. – Uputila mu je najnedužniji pogled. – Doimaš se poput nekoga tko uživa u dobroj borbi s bikovima, ili barem imaš nekakve veze s bikom pa bi to možda mogla biti baršunasta slika matadora? Ona s divnim rokoko okvirom.

Nije mogao posve prikriti užas kad je pogledao sliku o kojoj je bilo riječi. Ali kad ju je ponovno pogledao, ciničan osmijeh javio mu se oko krajička usne. – Zbilja lijepo od tebe – rekao je. – Ali nije mi na kraj pameti da tebe lišim tako rijetkog dragulja. Izvio je obrvom prema njoj. – Ne foliram se.

Zapravo se glasno nasmijala. Potom je bacila pogled na fotografiju koju je pokupila i ubacila u kutiju i drugi put tog popodneva ostala bez daha dok je kroz nju prošlo tisuće uspomena.

Coop je uočio kako je dobrog raspoloženja, zbog kojeg joj se ozarilo lice, iznenada nestalo i zapitao se što se dogodilo. Govorio je sam sebi da zapravo i ne želi znati. Dovraga, pa nije mislio ponovno zaci u njezinu orbitu, ali bila je poput nekakva privlačna magneta, i svaki put kad se zatekao u njezinoj blizini bio je privučen. Ako je pametan, odmah će se okrenuti i otići.

Ali umjesto toga nakrivio je glavu pogledati fotografiju u njezinoj ruci. – Je li to tvoj tata?

– Jest. – Prešla je palcem preko tamnokosog nasmijanog muškarca na slici koji joj je veoma sličio. – Umro je prije dvije

godine.

– O, žao mi je, teško je izgubiti roditelja. Menije otac umro kad sam imao dvanaest godina, a majka prije četiri godine. – Da bi joj odagnao tužan poražavajući pogled šlica pokazao je na ženu oronula izgleda zatečenu u čišćenju kafića krpom u pozadini. – Tko je to, bivša pipničarka?

– O, Bože. Blizu si – sjetno se osmjehnula. – Moja majka.

– O, oprosti. Ma, samo sam, samo sam pomislio...

– Ono što bi svatko drugi pomislio, i zato nimalo ne brini zbog toga. – Glas joj je imao nekakvu ciničnu vrstu suhoće, ali kad je spustila pogled na uokvirenu fotografiju i obrve joj se spojile iznad tankog svoda nosa, doimalo se kao da trpi bol. – Mama je pretjerano radeći prerano poslala u grob, a tata joj je to dopustio. Ne, još gore od toga, poticao ju je u tome jer je smatrao da će njen *posao* njemu olakšati život. Naravno, njegovo je bilo da se zabavlja s mušterijama i toči pića. Mama se razdrila radeći i pokušavajući sve ostalo držati na okupu. – Veronica je zagurala uokvirenu fotografiju u ono malo prostora u kutu kutije koju je postavila na kauč. Potom je tamo samo stajala, zagledana u pretrpanu ambalažu.

Pognuta glava otkrivala je šiju i Coop je morao zagurati ruke u prednje džepove kako ne bi došao u iskušenje daje dodirne. – Prezerala si ga zbog toga? – upitao je pomalo je stavlajući na kušnju.

– Donekle. Više sam prezerala *nju* zašto je to dopustila. Mama je sve te godine mogla lupiti šakom o stol, ali nikada to nije učinila. – Slegnula je ramenima i okrenula se prema njemu. – Znam samo da nikada neću nositi muškarca na grbači i ako se ikada zaljubim bit će to u nekoga tko će se prema meni ponašati kao prema jednako vrijednom partneru i snositi svoj dio tereta.

– Pretpostavljam da je tvoj tata bio prilično izgubljen kad je umrla.

– K vragu, otkud mu sad to? Nije ništa znao o njezinu ocu ili o tome kako se osjeća muškarac kad mu umre supruga. No ipak je imao nekakav suludo neodoljiv poriv da Veronici pruži

utjehu.

Ljuljajući se na petama cinično je dodao: – Ako ništa drugo, sigurno mu je nedostajalo što netko nije obavljao sav taj posao.

Veronica je skeptično uzdahnula. – Naravno, nedostajali su mu njezino čišćenje, dvorenje za šankom i konobarenje. Ali znao je kako ćemo Crystal i ja biti ushićene i jedva dočekati uskočimo i preuzmemo mamine obveze u Tonku. Coop je prezirno dobacio: – Mogu samo zamisliti kako si regovala na to. Kladim se da si mu rekla da se nosi, ha?

– Nije baš tako. Radila sam u Tonku sve dok nisam diplomirala.

– Ma daj, šališ se?

– Moj odnos s ocem nije bio baš jednostavan – rekla je zauzimajući obrambeni stav. – Voljela sam ga; bila ogorčena na nj. I pretpostavljam da si u pravu, *bio je* nekako izgubljen nakon mamine smrti, i to vjerojatno iz više razloga, ne samo zbog posla koji je obavljala. Hoću reći da ju je volio, znam da ju je volio. Niko nikada nije zapazio kako se ona ubija od posla da bi njemu sve išlo glatko. – Veronica je uzela cifrastu malu porculansku pastiricu, ali je zadržala ruku nad kutijom i pogledala u nje ga. – Nije on bio loš čovjek, ne bih željela da stvoriš pogrešan dojam. Bio je najgora vrsta šoviniste, ali ujedno je bio zabavan i topao... i bio je moj otac. Jednostavno nikada nije shvatio ništa o meni ni o mojim željama.

– Primaknuo joj se bliže. – Je li shvatio tvoju sestru?

Kratko se nasmijala. – O, da, njih dvoje su bili slični kao jaje jajetu. I Crystal je voljela Tonk i potpuno se uvrгла u oca.

– Kako to?

– Voljela je zabave jednako kao i tata. Osim toga, i ona je bila nadarena da se izvuče obavivši štoje moguće manje posla.

– A ti ?Jesi li...

Stražnja vrata su se uz lupu otvorila i njegovo pitanje progutala je iznenadna kakofonija kad je upala Lizzy za kojom je išla kovrčava plavokosa djevojčica njezine visine i štrkljasti dječak koji se doimao nekoliko godina starijim. S obzirom na

razinu buke koju su stvarali Coopu je bio potreban trenutak, dva da shvati tko je tko u toj maloj družini. Ali kad je to učinio shvatio je da svu tu graju stvara ono drugo dvoje djece. Lizzy je bila tiha kao obično, ali osmjehivala se dok je slušala prijatelje i gladila mekanu mačkicu koju je zagurala ispod brade i privlačila uz prsa pokrivena kratkim kaputićem.

– Ajoj – prošaptala je Veronica šuplje kad se zagledala u Lizzy i mačkicu. – Molim te, *molim* te, samo da ne bude ono što ja mislim. To je *sve* što tražim.

Coop je imao osjećaj da moli za izgubljenim slučajem jer se Lizzyno lice ozarilo istoga trena kad ih je kroz svod ugledala. – Teta Ronnie, Coop. Vid’te što mi je dala gospođa Martelucchi kad sam sišla s autobusa i prošla pokraj njezine kuće! Rekla je da ga mogu zadržati ako se vi slažete s tim.– U očima joj je svjetlucala nada. Šest mjeseci je star pa zna vršiti nuždu i sve to. Ide van pa mu nećemo morati kupovati košaru za otpatke.

– Dovraga rekla je potihom Veronica i Coop se čudio kako tolika žestina može biti gotovo nečujna. Jedva je micala usnama. Dovraga, dovraga, dovraga. – Potom je uzdahnula, povisila glas i rekla: – U redu.

– Mogu *ga zadržati*?

– Naravno, zašto ne? Riley, dušo, zatvori vrata da nam ne pobjegne van. Morat će se naviknuti biti unutra. Jeste li ti i Dessa upoznali gospodina Blackstocka? Coop, upoznao si Marissu Travits, ovo su njezina djeca.

– Dobar dan, gospodine Blackstock. – Dessa i Riley su to gotovo istodobno izustili, potom se nacerili jedno drugome i dodirnuli se ramenima.

– Zovite me Coop – rekao je i razmijenio s oba djeteta drago-mi-je-što-smo-se-upoznali pozdrav.

Veronica je prešla preko prostorije, izvukla mačkica iz Lizzyna naručja i podigla ga sve dok nisu bili oči uz oči. Mačak je imao srednje dugu dlaku i bio sasvim cm, osim bijele mrlje na prsima ijedne bijele šape koju je položio na Veronicin obraz. Gledao ju je kroz oči bakrene boje veličine novčića. – Kako se

zove?

– Boo. Po nekom tipu koji se zove Boo Radley, tako je rekla gospođa Martelucchi. – Lizzyje nezainteresirano slegnula ramenom koje se pojavilo ispod jakne koju je skidala. – Mislim da on ne živi u susjedstvu.

Prigušen smijeh zapeo je Veronici u grlu i Coop se nacerio.

– Da ja imam mačku – ubacio se Riley – ja bih je nazvao Bori ili Spike, ili nešto guba¹ poput toga.

– Debelo – rekao je Coop bez uvijanja.

– Piše se s *ph* – rastumačila je Veronica. – P-h-a-t. A to znači ?uha?. – Iznenada mu je uputila osmijeh. – U trendu.

– Ahaa. – Shvatio je da se prestao cerekati. – Zašto se iznenada osjećam tako starim?

Riley je slegnuo ramenima kao da bi to trebalo biti posve očito. Ali Lizzyje koraknula naprijed i Coopa sramežljivo potapšala po ruci. Potom je zatreptala. – *Zbilja?*

– Ne – rekao je i zatekao Veronicu kako se glupo smijulji zbog brzine kojom je to opovrgnuo. Pogledao ju je škiljeći.

Potom je Lizzy spazila kutiju s drangulijama i mala bora uslijed mrštenja pojavila joj se na čelu. Pogledala je Veronicu. – Riješit ćeš se svih maminih ljepotica?

– Je li ih tako nazivala? – upitala je Veronica. – Njezinim ljepoticama?

Lizzy je kimnula glavom. – Mama kaže da i' ne bi' trebali dirati.

– Samo ih spremam na sigurno tako da tu imaš prostora za igru i da ne moraš brinuti hoćeš li nešto razbiti. Veronica je čučnula ispred svoje nećakinje. – Slažeš li se s tim?

Lizzy je izdigla ramena. – Mislim da da.

– Vratit ću ih ja natrag ako se ne slažeš.

– Ne, u redu je.

Veronica je uklonila djevojčičine šiške. – Bi li htjela kad

¹ Igra riječi *phat i fat* koja se gubi u prijevodu.

završim malo pregledati što ima u kutijama i izabrati nekoliko najdražih za svoju sobu?

U Lizzynim zlačanosmeđim očima pojavila se iskra zanimanja. – Mogu li?

– Da, naravno.

– Hajd' mo – rekao je Riley – Idemo se gore na kat igrati kralja gusara.

Dessa je laktom gurnula brata. – Ovaj put ću ja bit' kralj!

– A ne ne! Pa ti si samo djevojčica. Moraš biti *dječak* da bi bila kralj.

– Onda ću biti *kraljica* gusara!

Riley se osorno obratio: – Jesam li te pitao da se igramo kraljice gusara? Ti možeš biti djevojčica slijepi putnik koja se pretvara daje brodski mali. – Ne čekajući odgovor naglo se okrenuo i vratio u kuhinju te uz stražnje stube odjurio ispred njih.

Činilo sr da su Dessine plave kovrče poprimile elektricitet njezina gnjeva. – Ne želim opet biti brodski mali! On na kraju uvijek završi tako što zavezanih očiju prijeđe dasku pruženu preko palubi' i utopi se! Pojurila je za njim, a Lizzy se zaustavila tek toliko da se sramežljivo osmjehne Coopu, uzme mačkica od Veronice, a potom odbrza uza stube za svojim prijateljima.

Coop se nacerio gledajući u Veronicu. – Nadam se da shvaćaš kako ćeš joj morati objasniti *Ubiti pticu rugalicu*.

A netko bi Rileya trebao naučiti da djevojčici nikada ne kaže 'samo djevojčica'. – To izaziva nevolju.

Nasmijala se razdragano i osjetio se zbunjenim. Bio je uvjeren da točno zna tko je Veronica Davis, njezina slika bila mu je čvrsto ukorijenjena u svijesti prije nego su se uopće sreli. Pa ipak, svaki put kad ju je vidio s Lizzy, njezini postupci činili su se u izravnoj suprotnosti sa slikom koja je bila urezana u njegovoj svijesti.

Nije joj vjerovao. Mala gospodična Ronnie možda nije nosila

usko pripijene traperice i debele naslage šminke, možda joj se nije svidao onaj seksi izgled visoko natapirane kose i možda nije odmah oćijukala sa svakim kojemu se diže ona stvar. Ali koristila je svoju seksualnost u svakom pogledu jednako kao stoje to ćinila njezina sestra koju se moglo mnogo lakše prozrijeti. Nije znao kako je to ćinila, ali nije mogao poreći, sasvim sigurno imala je *nešto* stoje privlačilo muškarca. Vidio je to jutros i kod onoga tipa koji je došao postavljati uređaj za proćišćavanje zraka. A i sam je osjetio.

Dakle nipošto joj nije vjerovao, nije on bio blesav. Ali možda je pogriješio što se tiće njezine posvećenosti nećakinji.

I'ogledao je u nju i upitao: – Zašto ti je trebalo tako dugo da dodeš ovamo i pobrineš se za Lizzy? – Ćim je to izgovorio I poželio je umrijeti. Nisu ga se ticali njezini razlozi, pa zašto gaje onda bilo briga, na ovaj ili onaj naćin.

Ispravio je ramena. Brinuo je zbog Lizzy. I to je sve. Ali ipak se malo promeškoljio, pa makar samo u mislima, kad gaje Veronica pogledala zagledavši se u nj kao daje sišao s uma.

– Ne znam zašto bi se to trebalo tebe ticati – rekla je sporo.

– Marissa nije znala kako stupiti u kontakt sa mnom dok sam bila u Škotskoj, pa sam za Crystalinu smrt doznala tek kad sam se vratila natrag u Seattle, kasno u nedjelju navećer. Istoga trenutka kad sam doznala, odgodila sam sve obveze kako bih mogla biti s Lizzy sve dok ne uspijem prodati Tonk i kuću i srediti Crystalinu imovinu.

Djeca su doklipsala niz stube. – Teta Ronnie – zazvala je Lizzy svojim tihim glasićem – možemo li dobiti kekse?

Veronica je otišla u kuhinju pred njih. – Naravno. Svi znate gdje je posuda s keksima. Mlijeko je u hladnjaku. – Razbarušila je Rileyu kosu kad se uputio prema stolu držeći zagurano pod rukom posudu s keksima, bez poklopca, i trpao u usta kekse u prolazu. – Uzmi ćašu, kompa. Mi smo tu obitelj žena i ne želimo u svom mlijeku vidjeti prožvakane mrvice.

Nacerio joj se pokazujući puna usta napola sažvakanih keksa, a potom naglo spustio na stol vrć i posegnuo za šalicom koju mu

je Lizzy prinijela. – Okidoki. Smijem li kad jedemo otići u posjet prijatelju Bradu? Živi na drugom kraju Sooper Savea.

– Zašto ga ne nazoveš i ne provjeriš može li on doći ovamo poigrati se da ti ne ideš k njemu? – Veronica je izvadila keks iz posude i zagrizla. – A onda ćemo za ubuduće vidjeti što tvoja mama misli o tim odlascima, jel u redu?

– Riley je strpljivo uzdahnuo. – U redu je.

Coop je sebi također uzeo keks, a potom se ispričao malo j skupini i izišao. Ali kad se nekoliko trenutaka potom penjao plitkim betonskim stubama knjižnice u Andrew Carnegie stilu nije mu izlazilo iz glave kako se Veronica ophodila s djecom.

Jednostavno nije imao sreće što je pao na ženu s materinskim nagonom. Njegova majka ga nije imala pa su ga žene koje su znale s djecom nekako privlačile. Srce mu je malo brže kucalo i u utrobi mu je nelagodno kruljilo kad je povukao jedna od velikih dvostrukih vrata knjižnice.

Jesi sad sretan, pajdo? Nije ti bilo nimalo lako držati ruke podalje od nje kad si je smatrao sebičnom kučkom i šugavim surogatom majke.

A koga ćeš vruga sad učiniti?

Neko vrijeme nakon stoje Coop nestao u knjižnici jedan čovjek provezao se pokraj Tonka. Kao i uvijek kad je tud prolazio osjećao je poriv da uspori i na brzinu baci pogled na jeftini bar s glazbenim automatima. Ne zbog toga stoje djelo koje gaje navodilo na to da kruži uokolo bilo počinjeno negdje u blizini, ali te večeri je tu sve započelo i stoga je za njega imalo neodoljivu privlačnost. Kad je automobil iza njega nestrpljivo zatru-bio, ponovno je krenuo normalnom brzinom. I zadovoljno se osmjehnuo.

Počinio je savršen zločin, nije li? Ubio je Crystal Davis i nitko nije bio mudriji s obzirom na to daje zahvaljujući svom brzom razmišljanju to pametno prišio Eddieju Chapmanu. /wpt. /upi, /upi, jes.

Glasno se nasmijao jer je stari izraz iz crtica bio njegova

osobna mantra. Uvijek je bio pametniji od prosječna medvjeda.²

Zapravo, nije namjeravao ubiti Crystal! Ali dovraga, planovi se mijenjaju. Premda je isključivo njezina greška stoje sad mrtva. Pružio joj je svaku priliku da prestane i suzdrži se, ali je li ga poslušala? Ma kakvi. Morala je ona nastavljati vršiti pritisak na njega.

Ma neće njemu nikakva fifica iz ulice Baker Street prijetiti da će ga uništiti, makar mogla cuclanjem skinuti krom s kugle za vuču. Mnoge godine je proveo predugo gradeći reputaciju u ovome gradu da bi dopustio nekoj pohlepnoj osvetoljubivoj drolji da ga upropasti.

Samo je dobila to stoje zaslužila. Dovraga, uopće nije u tonu nimalo *uživao*. Zbilja cijeni svoje okretno razmišljanje i znao je da bi netko kome bi to mogao ispričati morao priznati daje izvrsno postupio kad je sredio da sumnja padne na Chapmana.

Stoga zbilja jupi jes.

Nedvojbeno je bio pametniji od prosječna medvjeda.

7.

Coop se tako rijetko koristio mobitelom daje skoro zaboravio da ga ima. Stoga je, kad gaje kasno u petak popodne prenuo iz duboka sna, posegnuo rukom prema noćnom ormariću i pritisnuo gumb na budilici misleći da zvuk dopire od nje. Mobitel je ponovno zazvonio i on se oslonio na lakat. – O, za... – Zgrabio je mobitel s noćnog ormarića, otvorio ga i stisnuo gumb za razgovor. – Daa!

– Coop? Steve Parrish je. Je li te Margery dobila?

– Ne, zašto? Je li pokušavala?

² Izraz se odnosi na medvjeda Yogija iz crtica koji je ‘pametniji od prosječna medvjeda’.

– Već dva dana. Zvala me rano jutros provjeriti znam li gdje si. K vragu, muškarčino, nije li smisao posjedovanja mobitela taj da budeš dostupan bilo gdje i u bilo koje vrijeme?

– Ma, to je ta omiljena teorija. – Coop je namjestio jastuk uz uzglavlje i sjeo naslonivši se na nj. Steve je bio njegov književni posrednik, a Margery Kellerman njegova urednica. Proveo je trinaest godina po svijetu na mjestima na kojima su se vodile žestoke borbe, zahvaljujući marincima Sjedinjenih Država i vodio dnevnik o svom iskustvu predvodnika ophodnje u izviđačkoj skupini tvrtke C Drugoga izviđačkoga bataljuna. Negdje usput počeo je bilježiti ideje za knjigu utemeljene na svojim spoznajama što je rezultiralo našvrljanim poglavljima u bilježnici spiralnog uveza i konačno dovelo do kupnje kompjutora i završetka rukopisa. Potom je to pokušao prodati nekolicini književnih posrednika i osjećao se kao daje dobio glavni zgoditak na lutriji kad se Steve, koji je bio njegov izbor broj jedan, zainteresirao za predstavljanje njegova djela. Nekoliko trenutaka nakon potpisivanja ugovora s agencijom Parrish njegov redarstveno-tehno-triler stavljen je na dražbu u nadmetačkom ratu među izdavačima, i četrnaest mjeseci nakon toga njegov alter ego James Lee Cooper eksplodirao je i našao se na popisu uspješnih, ubrzo postao ime s kojim je trebalo računati.

Hladan povjetarac šaptom je prešao preko Coopovih golih ramena i on je navukao deke. – Što hoće Margery?

– Javiti ti dobru vijest. Zapravo dvije dobre vijesti. Ponovno će u još deset tisuća primjeraka tiskati *Orao leti* i pokazuju ponovno zanimanje za *Razlog za uzbunu*, tako da i to ide u tisak u nekakvih sedamstopedeset primjeraka. Tvoja turneja potpisivanja knjiga i prodaja na veliko očito se isplatila. Newsgroup i Levy su ponovno dali pozamašne narudžbe.

– Šališ se? Pa to je sjajno.

– Ne šalim, i mislio sam da će ti se svidjeti. Trgni bocu, dvije dobra piva. Možda nije uzbudljivo onako kao kad si se našao na popisu *New York Timesa*, ali zacijelo treba proslaviti.

Coop je razmišljao o tome nakon što su završili razgovor. Između njegove obuke s mari cima što gaje naučilo da drži oči otvorene i usta zatvorena i doduše nagonske reakcije na nepromjenjivi stav njegove majke daje čovjek-ono-kako-zarađuje-za-život, šutnja je postala njegov način života i to je prenio u svoj novi profesionalni način postojanja. Premda njegova karijera uopće nije bila tajna, nije bila nešto o čemu je pričao svakom Peri na ulici. Radije je izbjegavao pojavljivanja u javnosti.

Ali u takvim trenucima uvijek je nazivao Eddieja, i sve do ovoga trenutka nije bio potpuno svjestan koliko se na to oslanjao. Eddie je uvijek velikodušno hvalio Coopova postignuća i njegov očevidan ponos navodio je Coopa da se osjeća tri metra višim. Što je još važnije, njegov mlađi brat davao mu je osjećaj daje još uvijek dio obitelji i, iskreno, takva vijest više nije bila ista kad je nisi imao s kim podijeliti.

Coop je odgurnuo pokrivače i izvukao se iz kreveta, potiho opsovavši kad su mu topla stopala došla u dodir s hladnim neravnim podom od hrastovih dasaka. Bio je iznimno sretan: za razliku od mnogih pisaca koji su jedva nekako sastavljali kraj s krajem, on je sasvim pristojno zarađivao. Djelomično je to trebalo zahvaliti pravom trenutku, imao je sreće što je pogodio trenutak u izdavaštvu kad su knjige koje je izgarao pisati bile one za koje je čitateljstvo pokazivalo neutaživu glad. Da ne spominjemo daje imao izdavača koji gaje u tome podupirao i znao kako najpogodnije iskoristiti tu činjenicu te iskusna posrednika koji je bio sposoban sklopiti najpovoljniji ugovor za svog klijenta. Najvjerojatnije bi čak i mama bila pod dojmom.

Pa ipak inu je nezadovoljstvo pokvarilo ono stoje trebao biti uzbudljiv trenutak. Njegov brat bio je do guše u gabuli i Coop je morao živjeti s teretom krivnje znajući daje ta turneja potpisivanja knjiga koja je strmoglavo doprinijela njegovoj velikoj sreći i odluci da ponovno tiskaju njihova djela bila isti razlog zbog kojega Eddie nije mogao s njim stupiti u kontakt kad mu je njegova pomoć bila najpotrebnija. K vragu, da se možda

samo malo više potrudio u nekoliko proteklih godina i došao posjetiti Eddieja, umjesto što je čekao da njegova brata ne tako česta poslovna putovanja dovedu do onoga dijela zemlje u kojemu je živio, sad bi bio u boljoj poziciji ponuditi Lizzy nekakvu utjehu. Eddie je bio mnogo bolji brat njemu nego što je on bio Eddieju.

Začuvši laganu škripu tavanskih vrata, Coop je tiho pošao niza stube i naglo ih otvorio. Lizzyn mali mačak Boo ustuknuo je skočivši unatrag sikući, i crna dlaka mu se nakostriješila.

Coop je čučnuo. – Hej, malecki. Jesam li te prestrašio?

Boo je prošao pokraj njega uza stube i Coop se nacerio. – Tražiš društvo, ha? Koliko mi se čini zaključio si da sam ti bolji ja nego nitko. Često tu imam takav dojam... – Dograbio je traperice i navukao ih dok je Boo istraživao njegovu sobu. Mačak se bacao na sjene i pokazao vezicama na Coopovim vojničkim čizmama tko je gazda, a potom skočio na rukav Coopova pulovera koji je visio kad je Coop izvukao odjeću iz ladice.

Zgrabivši Booa onom slobodnom rukom Coop je odvojio mačkine kandže od osjetljive crvene vune. Potom je nježno uvis odbacio malog mačića na sredinu kreveta i navukao pulover preko glave. Kad je trenutak zatim sjeo do životinje obuti cipele i čarape, Boo mu je odmah skočio u krilo i sklupčao se. On osjeti nešto poput tuceta bodljikavih igala kad su se mačkine šape stisnule uz njegove traperice. Potom se mačić ispružio protežući se uz njegovo bedro. Prigušen, hrapav zvuk poput uključene mješalice za beton potmulilo mu je tutnjao u grlu.

Zvuk koji je prizivao ugodu doma i udobna toplina podsjetili su Coopa daje od dolaska u Fossil zanemario jedno od nekoliko pravih prijateljstava na koja je računao. Bacivši pogled na sat od nehrđajućeg čelika posegnuo je za telefonom. Bilo je gotovo tri poslijepodne po vremenu u Sjevernoj Karolini pa ako je Zach bio unutar državnih granica trebao je dosad biti slobodan. Coop je utipkao broj koji je znao napamet.

– Odgovor je dobio već kod drugog zvonjenja. – Da!

– Po-zor! – zarežao je Coop.

Samo kratak trenutak vladala je tišina. Potom je duboki glas upitao: – Blackstock, pasji skote, jesi li to ti?

– Kako ide, Zachariah?

– Ma, znaš već, po starom, sve po starom. Umalo mi jaja nisu raznijeli na Baliju.

Coop je zakolutao očima. On i Zach Taylor lagali su jedan drugom od prvoga dana kad su se sreli na poligonu vojarne američke mornarice kao dva nezrela tinejdžera koji su bili previše-mačo-tipovi-da-bi-pokazali-koliko-se-boje. – Sereš, Taylore. Ništa se ne događa na Baliju.

Zach se nasmijao. – Znam, ali mislio sam da će se piscu virtuozu poput Jamesa Lee Coopera svidjeti aliteracija.

– Tom pretencioznom seronji? K vragu, sumnjam da bi taj kreten prepoznao aliteraciju da ga lupi i ugrize u pozamašnu guzu³. Kako si? – upitao je Coop češkajući mačića po glavi. Boo je pokazao da mu se to sviđa time što je zario nekoliko kandži u Coopovo bedro. – Nedostaješ mi, nema nikoga tko bi mi servirao dnevnu porciju lupetanja. – Osim možda Veronice, ali od jučer popodne nastojao je dati sve od sebe i pretvarati se kao da ona ne postoji.

– Dobro sam, sljedeći tjedan premještaju me u Pendleton. – Nekoliko trenutaka razgovarali su o predstojećem preseljenju, a potom je Zach upitao: – A stoje s tobom? Kako ide potraga za tvojim malim bracom?

– Ne baš sjajno. Prisluškujem razgovore u kafiću i iznenadilo bi te kako suptilno ispitujem ljude kad se povede razgovor o Eddieju i Crystal, a razgovarao sam i s Eddiejevim odvjetnikom.

³ Aliteracija se gubi u prijevodu – u izvorniku su riječi *blourn, bali, Bali, bopped, bit, butt...*

Ali k vragu, dosad nisam pronašao ništa značajno. – Po gladio je mačka po leđima, od glave do repa, i Boopovo prede nje pojačalo se za nekoliko decibela.

– Koji ti je to vrag? – upitao je Zach. – Ha?

– Ma ta buka? Što ti je to?

– Ništa. – Coop je prestao s milovanjem. – Kamion mješalica vani na ulici.

– Isuse, pa koga vruga koriste za smjesu, kamenje veličine ping-pong loptice?

– Tako zvuči, zar ne? – Cereći se počeskao je Booa ispod brade, i mačak je odmah počeo presti.

– Uvijek te male gradove zamišljam kao mirne i idilične.

– Da – složio se Coop ljubazno. – Još jedan dio američkog folklora se posve izgubio.

Zach se cinično nasmijao, a potom odmah pribrao. – Dakle, ništa nisi doznao?

– Sve što sam dosad učinio ispostavilo se premalo i prekasno. Sad sam tu, ali trebao sam tu biti *prije* nego stoje Eddie pobjegao. Prekasno sam kupio ovaj mobitel kojim razgovaramo. Da sam prošli mjesec imao mobitel ne bi mi morao ostavljati sve izbezumljenije poruke na sekretarici. Njegovu kći da i ne spominjem. Držim Lizzy na oku koliko god mogu, ali koliko to uopće može biti učinkovito kad joj zapravo ne mogu ni reći tko sam.

– Coop, ne reći svima živima da si Eddiejev brat bila je dobra odluka – rekao je Zach glatko. – Onaj tko je uistinu sredio djetetovu majku bio bi mnogo oprezniji kad bi znao da si s njim u srodstvu. Na ovaj način barem imaš nade da će nekome nešto izletjeti i da će ti pružiti nekakav nagovještaj za koji se možeš uhvatiti.

– Točno, još uvijek se teoretski slažem s tim planom. Osim što Lizzy nije 'svatko'. Ona je slatka mala djevojčica koja je izgubila oba roditelja u jednom okrutnom naletu. A to je druga stvar koja me brine. Hoću reći da sam od dana kad je rođena u svakom razgovoru s Eddiejem sa sigurnošću mogao računati na

to da ću čuti sve što se imalo za čuti o Lizzy, koliko je narasla i stoje pametno novo učinila od našeg zadnjeg razgovora. Lud je za njom, Zach, i da ne znam ništa na ovome svijetu bio bih apsolutno siguran u to da će se vratiti zbog nje, kud puklo da puklo. Ne može on biti tako dugo bez nje.

– I to te brine?

– To me jako brine. Jer ako postane nepromišljen nastojeći je vidjeti, mogao bi se lako zateći kako strpljivo čami u državnoj kaznionici toliko da će Lizzy biti tridesetogodišnjakinja prije nego što njezin tata uopće ugleda svjetlost dana. A dotle joj ja zbilja nisam od velike pomoći ako joj ne mogu reći ni tko sam.

– Možda ja tu griješim. Možda je mnogo važnije da kažeš pravu istinu, posebno ako ona više nema nikoga.

Coop je uronio prste u Boovo krzno. – Ma ima ona svoju tetu Ronnie.

– Majčinu sestru?

– Aha.

Zach je osorno povisio glas. – Jebeš to. Ako teta Ronnie imalo uživa glas kao Crystal, to baš i nije nešto.

– Zapravo ne, Veronica uopće nije poput Crystal. U početku sam mislio da jest, ali... zbilja je dobra prema djetetu. Lizzy je voli.

– I?

– Što misliš pod tim? Što?

– Ne znam, glas ti se promijenio.

– Vraga.

– Ne, stvarno. Ne mogu posve skužiti, ali... – Zachov glas se izgubio. Kroz slušalicu se čuo zvuk pucketanja prstima. – Čovječe, sad mi je jasno stoje, zapalio si se! – Pakosno se smijuljio. – Tako je, jesam li u pravu? Kvragu, prelijepo da bih pronašao riječi. Iceman⁴ se želi zavući teti Ronnie u gaćice.

⁴ Iceman – Ledeni čovjek, Ice – Ledeni – misli se na suzdržanog, hladnog čovjeka, koji

Kad je čuo kako se njegovo ime marinca povezuje s njegovom čežnjom za Veronicom bijele kože poput ljiljana, navelo ga je da pomalo silovito kaže: – Gluposti!

– Daj, daj, Blackstock. Mogao bi malo bolje razmisliti prije nego to posve opovrgneš. Sjeti se Pinokija koji je želio biti pravi dječak i nosa koji je bio detektor laži? Eto, njemu Geppetto nikada nije rekao da pravim dečkima neki dijelovi sami narastu, nego da im se drveni *smanjaju* svaki put kad izgovore laž.

Bila je to nagonaska reakcija da stisne bedra, ali Coop je osorno uzvratilo: Točno, u pravu si rekao je podrugljivo. – Daje to tako, tvoje bismo ime promijenili u Zeldu jer na svijetu nema većeg lažljivca od tebe.

– Ali, ti laskavce. Vidi, upravo i ja o tome govorim. Pravi dečki mogu lagati svojim suprugama, mogu lagati i vladi. Ali nikada ne lažu drugom marincu kad se radi o onoj stvari. Slaži tipu koji ti je pokrивao leđa i garantirano će ti se dogoditi nešto ogavno ružno i smanjiti se, za razliku od Pinokija. Vjeruj mi.

– Dobro, u redu – priznao je Coop. – Možda sam doista i želio zaci u njezine gaćice. Ali to je bilo jučer. Sad je gotovo s tim.

– Oprezno, dečko, već si izgubio dva i pol centimetra.

– Ma sreća moja što imam viška za izgubiti.

– Ne govorio mi tu o tvom *egu*, Ice. Može tebi ona stvar visjeti do koljena, i zapamti dečko, dijelio sam s tobom vojarnu, tako da obojica znamo da su to pusti snovi, ali nastaviš li s lažima neće ti ostati dovoljno da zadovoljiš tu mladu damu ako te ikada odluči usrećiti. – Posve zadovoljan s tom alegorijom, pakosno se smijuljio u mobitel.

– Baš lijepo, odvratno – rekao je Coop mrzovoljno. – Drago mi je da se dobro zabavljaš. Ja se pokušavam nositi s činjenicom da sam strašno napaljen ovih dana, a ti misliš kako je to nešto užasno smiješno.

se olako ne prepušta emocijama.

Zach se grohotom nasmijao.

Coop mu je pustio trenutak da se ispuca prije nego je rekao: – Jesi li se sada toga riješio?

– Moglo bi se reći. – Po glasu njegova prijatelja vidjelo se da se dobro zabavlja.

– Dobro, jer sam se udobno smjestio u Crystalinoj kući, cijelu sam je prevrnuo naopačke i nisam našao nijedan dokaz zašto bi je netko želio udaviti. Osim zbog njezinih roditeljskih vještina ili vještina uređivanja.

– A tamo gdje Eddie živi? Vrijedi li tamo što potražiti?

– Vragme odnio ako znam. Ne mogu ući u Eddiejevu kuću.

– Što ćeš onda, Ice? Provaliti?

Coop se nasmijao. – To mi se kod tebe sviđa, Taylore, ne dopuštaš da ti sitnica kao stoji zakon stane na put. – Razmislio je trenutak. – Ipak... mogao bih to učiniti. Ili bih možda, budući daje Eddiejev odvjetnik jedina osoba u gradu koja zna tko sam, mogao provjeriti ima li on ključ.

– O da, tati je pametna. Ali ne zvuči mi baš zabavno.

– Drago mi je što sam te nazvao, Zach. Kao i obično, tvoj izvitoperen način gledanja na svijet pomogao mi je da razlučim neke stvari u glavi.

– Hej, uvijek mi je drago kad ti mogu pomoći, kompa. Reci mi sad nešto više o toj teti Ronnie. Kladam se da je visoka, brončane puti i zbilja šesno građena. Vjerojatno usto još i plavuša, jesam li u pravu?

Ciničan osmijeh pojavio se u krajičku Coopovih usana dok je skidao Booa s krila i ostavljao ga na pod. Ustao je. – Apsolutno. Skroz naskroz, nevjerovatna, kako ti znaš istaći.

Veronica je tog popodneva kasno stigla u praznu kuću. Nazvala je preslušati poruke na svojoj telefonskoj sekretarici u Seattleu, a potom je kao odgovor na izbezumljenu poruku na njoj provela neko vrijeme da uđe u trag nestaloj komodi za posao u Škotskoj. Gubila je strpljenje dok joj se obrtnik iz Portlanda koji je bio zadužen za restauraciju nije javio na poziv.

– Obećali ste mi da će posao biti dovršen i primopredaja iz vršena prije mog odlaska iz Glenkenchieja – rekla je kao odgovor na njegove isprike. – Ja sam ta koja se nekome zamjera kad vi ne obavite posao, Michael, i odmah vas pošteno upozoravam: budem li još jednom morala odgovarati na poziv uzrujana klijenta zato što ste me vi ponovno iznevjerili, prenijet ću posao na druge. Trebam obrtnike koji se drže obećanih rokova!

Bilo joj je potrebno nešto što će je rasteretiti. Stoga se dala na posao u dnevnom boravku i upravo završila s uklanjanjem posljednjeg Crystalina kiča kad je na ulaznim vratima začula nečije kucanje. Prije nego je uspjela ustati s mjesta na kojemu je čučala i brisala Duncan Pyffe stolić s nogarima, otvorila su se vrata kroz koja je Marissa provirila glavu.

– Hej – rekla je osvrnuvši se oko sebe. – Opa, tu sad zbilja sve izgleda drukčije.

Veronica je ustala i ispustila krpu kojom je brisala prašinu sa stolića. – Znam. Prostorija izgleda veća bez tog smeća u njoj, ne izgleda li?

– O da, i te kako. A kad bi skinula te bože te sačuvaj tapete i oličila zidove u neku pastelnu boju, prostor bi bio još otvoreniji– To mi je sljedeće na dnevnom redu, nakon što oličimo Lizzynu sobu. Jesi za kavu? – Uputila se u kuhinju ne čekajući odgovor i osvrnuvši se preko ramena rekla: – Dakle, što tebe dovodi ovamo usred bijela dana?

– Jesam li ti možda spomenula da sam ove godine predsjednica odbora za ukrašavanje za Zimski festival?

Veronica je stala kao ukopana, polako se okrenula i zagledala u svoju dugogodišnju prijateljicu. – Naravno da jesi. A ja sam svibanjska kraljica. – Osmijeh joj je zatitrao u kutu usana, uzela je lončić i u dvije šalice natočila kavu. – Ti si me gotovo nagovorila da odem tamo – rekla je dok se opojan miris kave širio iz šalice. – Ne bi bilo ništa od toga da pola vremena nisam provela slušajući tvoja mišljenja o skupinama žena-koje-čine-dob-ra-djela.

– Ispostavilo se da nisam bila sto posto sigurna u njih.

– Joj, joj.

Marissa se nije nasmijala ni povikala *Shvaćam* i osmijeha je polako nestalo s Ronniena lica. – O, moj Bože, Mare, ozbiljna si, nisi li? Postala si članica *Lige juniora*?

– Ne znam kako se to dogodilo! – Marissa je prihvatila veliku šalicu koju joj je Veronica pružila i prinijela je stolu. Sjela je i zlovoljno pogledala u Ronnie. – Dok je Denny bio živ, udate žene iz Bluffa nisu čak ni znale da postojim ili možda nisu ni željele znati. Bila sam samo nekakva nevažna skorojevička iz ulice Baker koja se udala za bogatijega od sebe. Podnosile su me jer je Dan imao previše autoriteta da bi postupile drukčije, ali uglavnom nisu na mene obraćale pozornost, stoje meni sasvim odgovaralo. Ali kad je Dan umro... Bože, bila sam dugo izgubljena, i nisam znala je li njegov autoritet prešao na mene tijekom tog razdoblja ili su me sažalijevale, što li, ali odjednom sam postala ‘sirota draga Marissa’. Prije nego sam se uspjela snaći išla sam na sastanke za ovo i sjedila u odborima za ono, i istina je da su, uz par časnih iznimki, sve zapravo bile prilično pristojna skupina žena. Ili sam barem tako mislila sve dok mi nisu odlučile povjeriti ukrašavanje za ovogodišnji Zimski festival. Trebala sam im se zahvaliti i odbiti. *Mislila* sam reći ne hvala, ali nisam, nego sam pristala. Ne pitaj me zašto, zato što sve od tad dišem ubrzano. *Pojma* nemam odakle krenuti s tim!

– Dobro, a sad duboko udahni. Popij kavu. – Veronica je promatrala Marissu koja je slijedila njezine upute, i kad joj se učinilo da se njezina prijateljica malo primirila, blago se osmjehnula. – Kažeš da predsjedáš odborom, je li tako? Lijepa stvar što se tiče odbora srce jest ta da su tu ostale žene koje će imati silne zamisli. Zašto se ne bi opustila i pričekala da netko provali neku dobru ideju? – Posegnula je preko stola i gurnula Marissu laktom. A onda ćeš, naravno, kao onaj na vrhu, ti pobrati sve zasluge kad se ispostavi daje to bio golem uspjeh.

– Marissa joj se usiljeno osmjehnula. – Koliko god se divim tvom okolišanju, potrebna mi je ideja o dekoraciji. Odbor se

sastaje u ponedjeljak, i znaš da sam ti rekla kako se uz nekoliko časnih iznimki radi o pristojnoj skupini žena?

– Uh, uh. – Veronica se uspravila sjedeći. – Shvaćam da u tvom odboru ima časnih iznimaka.

– Dvije su. Angela Tyler-Johnson i Diana Wentworth, drukčije poznate kao kučka, kraljica snobova i vrhovna svećenica. Jednostavno ih ubija to što sam ja izabrana za predsjedavajuću.

– Pusti da pogodim, ne razgovaramo li možda o ženama s lijepom frizurom i usko ocrtanim mišićima, koje su rođene i odrasle u Blufiu i čvrsto ukorijenjene u vjerovanju da su oni koji to nisu došli na svijet služiti.

– Shvatila si...

– Vjerujem da *one* pretpostavljaju kako mnogo više zaslužuju taj položaj jer su odrasle kao princeze Svetoga prilaza?

– Ronnie, podrivaju mi na svakom koraku. Očekuju da neću uspjeti i daću se osramotiti ni sastanku u ponedjeljak, a ono što mene zbilja ubija jesi činjenica tla će biti u pravu. Tu nisam na svom području. Ne znam što su *mislili* kad su mene izabrali za predsjedavajuću.

– Vjerojatno to da si srdačna, sposobna žena koja je ljubazna prema svima, bez obzira na njihov društveni položaj u životu. Ili možda da si netko tko može učiniti sve što naumi.

– Nemam ama baš nimalo iskustva da to izvedem.

– Ah, ali ono što ti imaš još je bolje od iskustva.

– Ono što ja imam? A to je? Što?

– Mene.

– Daa? – Marissa joj se sporo osmjehnula. – Gospođa stručnjak za restauracije dizajnira Zimski festival? Ne moraš se uvaljivati u to, Ronnie, samo me usmjeri na pravi put. – Uputila joj je pogled pun nade. – Osim ako ti to doista ne predstavlja problem? Ma ne. Imaš ti dosta svojih briga, ne mogu još to tražiti od tebe. – Zastajući da dođe do daha, pogledala je iskosa u Veronicu. – A osim toga, imati tebe za dizajniranje dekoracija bilo bi kao koristiti protutenkovski ručni raketni bacač za uništiti

komarca, ne bi li?

Pomoći Marissi bilo je *najmanje* što je mogla učiniti nakon svega što je njezina prijateljica učinila za nju. Zbog Marissine vjere u njezine sposobnosti Veronica se osjećala kao nekakva velika filmska zvijezda. Stoga je odmahнула rukom i nehajno rekla: – Ma, znaš ti nas, cure iz ulice Baker, naš način života je pretjerani angažman. Kraljica snobova i vrhovna svećenica neće ni znati što ih je snašlo. – Ustala je i dograbila pločicu za pisanje i olovku iz ladice sa starim stvarima, a potom je ponovno sjela na svoje mjesto i zavalila se. – Dakle, reci. O kojim sredstvima je riječ?

8.

Kad je Veronica pregledala sestrinu odjeću sačuvala je neke komade u golemoj ukrasnoj kutiji koju je proglasila odjevnim prtljažnikom. Prvo stoje ugledala u nedjelju večer kad se prednjim stubama spustila krećući na posao bile su Lizzy i Dessa koje su ležale potrbuške na podu dnevnog boravka, napirlitane kao dvije jeftine male prostitutke. Lizzyje na sebi imala rastezljivu kraljevsku plavocrnu dugačku usku haljinu s čipkastim obrubom ukrašenu šljokicama. Dessa je preko zelenožute spavačice s cvjetnim uzorcima obukla crnu izazovnu satensku spavačicu. Rubovi koji bi uglavnom dosežali do sredine Crystalinih bedara padali su malim djevojčicama do gležnjeva. Obje su imale pretjerano narumenjene obraze, grimizne usne i sjenila za oči duginih boja nespretnom rukom nanesena od trepavica do obrva.

Nožni prsti Dessinih prevelikih bijelih salonki bili su okrenuti u suprotnom smjeru kako bi lakše ležala ispruženih nogu na podu. Lizzyni gležnjevi bili su prekriveni u zraku, i jedna ružičasta salonka ležala je sa strane na podu, dok je druga nesigurno visjela s nožnih prstiju njezine desne noge.

Zaustavivši se ispred njih Veronica se lupila rukom po prsima: – Mlade dame! Izgledate *čarobno!*

Podignule su pogled s bojanke i uputile joj zadovoljne-smo-same-sobom osmijeh. Za trenutak je Lizzy vukući bojicu uz rubove zastala nad stranicom koju je bojila. Potom se sramežljivo osmjehnula, pognula glavu i kroz šiške promatrala Veronicu. – Večeras mi nekako sličiš na mamu.

Gospođa Martelucchi je odvratila pozornost s *Providence* na televiziji i pogledala je. – Dakle, za boga miloga, večeras su svi napirlitani. Ronnie, draga, ne izgledaš li svečano?

Veronica je pomalo smeteno posegnula prstima dotaknuti srebrne, brončane i bakrene zvijezde koje su joj visjele s usnih resica i brzo preletjela pogledom po svojoj majici i puloveru okrugla izreza od kašmira boje trešnje kako bi se uvjerila daje sve onako kako bi trebalo biti. Zbilja napirlitana. Večeras je čak iznijela tešku artiljeriju: svoj ubojiti grudnjak s vodenim umetci – ma koji je smiono nastojao stvoriti minimalno udubljenje.

Išla je do kraja u nastojanju da nakiti cjelokupan, običan izgled u pokušaju da izgleda nekako manje... *obično*. Našminkala se više nego obično i nanijela punu šaku pjene, stavila vruće uvijače i smišljeno uzela gusti češalj i malo natapirala kosu. Pojela bi kukca za doručak prije nego to priznala, ali jučerašnji Coopov pokušaj zadirkivanja zbog njezina odijevanja potaknuo je iznenadnu želju za manje doličnom slikom, pa makar samo za jednu večer.

Doduše to i način na koji se sinoć ponašao, kao daje iznenada postala nevidljiva.

Raskrilivši ruke posavjetovala se s djevojčicama. – Sto vi mislite? Previše promjene odjednom?

– Ma neee – uvjerila ju je Lizzy. – Lijepo izgledaš.

– Zbilja lijepo – složila se Dessa.

Veronici se zbog njihove ozbiljne pohvale stegnulo oko srca i sjela je na pete kako bi ih obje poljubila u čelo. – Hvala vam, male moje glavice. Kad to dolazi od nekoga tko otmjeno izgleda poput vas dvije, onda je to zbilja kompliment. Vi zacijelo znate

što treba ženi da bi se dobro osjećala.

Na podu do nje torba za kupnju u kojoj je bilo još bojanki počela se žestoko tresti i iz nje je izvirila Boova glava. Veronica je pružila ruku počešati mačića između očiju prije nego je ponovno posvetila pozornost djevojčicama. – Očekujem od vas dvije da ćete biti dobre gospođi Martelucchi. Imate li film za pogledati na videu?

– Aha. Tu je. – Lizzy gaje izvukla ispod brda Barbiene odjeće i podignula pokazati jedan od Disneyevih naslova.

– Onda dobro. Gospođa M će vam napraviti kokice dok gledate film, čim ona završi sa svojim programom. Potom ćete, čim film završi, otići u krevet. Ne želim kad se vratim kući čuti da ste prigovarale ili moljakale da bi htjele ostati još. Da se nijedna nije usudila takvo što učiniti, je li jasno?

Lizzy je ozbiljno odmahнула glavom kimajući da se slaže, a Dessa se samo nacerila pokazavši pritom novi prednji napola izrastao zub i Veronica nije odoljela da i sama ne uzvratu cerekom. – U redu, možda zabava u pidžamama ne bi bila zabava u pidžamama bez trunka moljakanja. Ipak, budite dobre. Dajte mi pusu. – Nakon šio su joj obje djevojčice na poljubac napućile sjajilom namazane usne, ustala je. – Vidimo se ujutro.

Uputila se prema vratima i osvrnula pogledati ih dok se mučila s navlačenjem tople jakne. – Imamo li tu negdje fotoaparata, Lizzy? upitala je. – Zbilja bismo trebali imati sliku vas dvije. Ne izgleda djevojčica svaki dan tako privlačno.

Ona jedna cipela s visokom potpeticom koju je Lizzy imala na sebi lupila je o pod i ona je skočila i otrčala u kuhinju. Trenutak zatim Veronica ju je ugledala kako gura stolac do hladnjaka i penje se na njega. Mala djevojčica se zaustavila boreći se s haljinom koja je prijetila da će skliznuti, navlačeći je do ispod pazuha. Potom se nesigurno njihala na vrhovima prstiju dok se protezala dosegnuti vrh hladnjaka.

– Hej, hej, hej, stani malo. – Veronica je prišla do kuhinje. – Gore je? Virkala je na ostatke svega i svačega navrh hladnjaka.

– Lizzy je napeto kimnula. – Aha, tamo iza.

– Pusti, ja ću to naći. Samo ti ponovno obuj svoje cipele s visokim potpeticama.

Nekoliko trenutaka zatim Veronica je nekoliko puta škljocnula, cereći se oduševljeno kad je Dessa glumatala i Lizzy se osmjehivala daleko manje sramežljivo nego obično. Potom je djevojčicama poželjela laku noć, dala do znanja gospođi Martelucehi da iznese Boo van kad ga zatekne da ispred vrata isprobava svoje telekinetičke sposobnosti, i izišla. Žustro je prešla ulicu i odgurnuvši ulazna vrata Tonka ušla u kafić.

Osjećala se ugodno kad je u lice nije zapuhnuo zastor dima u trenutku kad je zakoračila u kafić te se između toga osjećaja i misli na Lizzy i Dessu u njihovoj odjeći primadona osmjehivala dok je skidala jaknu. Pogledom je preletjela pored Coopa, a potoni se naglo usredotočila na njega. Nepomično je stajao na drugoj strani prostorije i tako prodorno piljio u nju da se na mjestu zaustavila.

Bio je to muški, *seksi* pogled koji je jamčio da će se žena osjetiti golom i ranjivom. Veronici je srce čvrsto udaralo u prsni koš prije nego je poput psa krenula za zečjim tragom. Uz grlo joj je naviralo rumenilo i samo se mogla moliti da će ga slaba rasvjeta spriječiti da to primijeti s velike udaljenosti.

Potom se, kao daje nije upravo pogledao s toliko žara da se na mjestu mogla rastopiti, okrenuo na peti i okrenuo joj leđa. Veronici je srce još jače zakucalo... ovaj put bila je uvrijeđena i ljuta.

Kemija koja je čini se rasplamsavala njezine hormone svaki put kad bi s njim došla u dodir nije je se baš dojmila, ali izlazila je s tim na kraj. Bila je odrasla žena, i znala je da postoji golema razlika između osjećanja neodgovarajuće seksualne privlačnosti i djelovanja. Ali Coop je prekovremeno radio na tome da pospješi to da ga ona postane svjesna od trenutka kad su se spazili, tim više ju je sad razbjesnila činjenica da se iznenada ponaša kao daje prestajala postojati.

Ne bi mu trebalo dopustiti da to samo tako prođe.

Prišla je šanku, podignula poklopac na prolazu i provukla se

unutra.

– Večer, Cooper – rekla je obraćajući se njegovim širokim leđima.

– Veronica. – Uopće se nije okrenuo. Njegova neuljudnost navela ju je da zaškripi zubima dok je odlagala kaput i torbicu i dograbila čistu pregaču koju je vezala oko bedara. Činjenica da je vidjela djevojčice napirilitane u lijepoj odjeći i nakitu povratila joj je dobro raspoloženje, i neće mu dopustiti daje uvuče u svađu i rezanje koje bi joj uništio ozarenost. Možda bi, naprotiv, trebala uzeti stranicu iz knjige Coopera Backstocka *Dišem, dakle promičem svijest o seksualnosti*. Sve do sinoć bio je gospodin Dodirni-osjeti, koji se uvijek tiskao uz nju, dodirivao je, činio sve samo da što više postane svjesna njegove prisutnosti, bez obzira na činjenicu da nisu imali ništa zajedničko osim neobjašnjive prolazne privlačnosti. Zašto ne uzeti loptu koju je dobacio i potrčati s njom? To joj se činilo jedinim poštenim.

Njezina oprema konobarice nalazila se na drugoj strani od Coopa, u kutu gdje je pult ispod šanka savijao oko susjednog zida i činio dodatnu radnu plohu. Bacivši pogled uokolo da se uvjeri kako nitko ne obraća pozornost, kradomice je posegnula u dekoltirani izrez i podizanjem grudi naprijed i u sredinu namjestila udubljenje među dojčkama. Potom je duboko udahnula i prstima prešla po njegovoj ruci: – Dodaš mi poslužavnik?

Rukavi na njegovom pulloveru bili su zavrnuti i otkrivali su mišićavu snagu njegovih podlaktica dok je rezao limun i limeni. Dugački uski mišići pomicali su se ispod njegove potamnjele kože, sa svakim pokretom koščata zapešća. Nije bio dlakav muškarac i bila je i te kako svjesna glatke topline njegove kože pod svojinu prstima. Osjetila je kako mu se mišići ruke ukrućuju, ali bez riječi je odložio nož, dograbio poslužavnik i pružio joj ga.

– Hvala. – Pritom mu je prešla niz jednu od mekanih žila koje su istaknute vijugale duž unutarnje strane ruke. – Trebat će mi i moja kasa.

Uz tresak ju je spustio na poslužavnik.

– Hvala ti Cooper. Izgleda kao da se kafić puni pa je bolje da

se primim posla. Ali bilo je sjajno pročavrljati s tobom.

Naglo je okrenuo glavu i u djeliću sekunde te su je tamne oči tako žestoko prikovale na mjestu, što ju navelo da preispita svoj zdrav razum. Gurkati tigra štapom bilo bi nedvojbeno manje rizično od zezanja s Cooperom Blackstockom, posebice na poprištu u kojemu se ona u najboljem slučaju ubrajala među diletante. Trebalo je više od grudnjaka za podizanje grudi, seksi naušnica i crvenog ruža da uspije nezatno vraćanje milog za drago koje je predvidjela, i tko bi znao zastoje uopće pomislila da bi takvo što bilo dobra zamisao. Veronica su živci pulsirali kao ludi i užarena krv kolala joj je venama. Pametna žena pjevala bi hosane što je Cooper Blackstock zauzdao tu svoju prokletu seksualnost, ne provjeravajući je li ta sposobnost da se unese nemir obostrana.

Ne mogavši izdržati pogled tih prodornih smeđih očiju, naglo je povukla ruku s njegove i bacila pogled po kafiću. – O, vidi, eno Kodyja. – Osmijeh joj je odavao sreću zbog olakšanja. Možda će malo na njemu izvježbati svoju lukavštinu prije nego naglavce nasrne na prvu ligu. Ne znači da je Kodyja smatrala posebno drugom ligom, ali barem na nju nije imao isti učinak kakav je imao Coop.

Kad se okrenula da će poći, Coop je pružio ruku daje zadrži. – Obavi posao prije nego kreneš očijukati sa svojim dečkom – naredio je.

– Mojim deč... ? – Veronica je progutala onaj početni poriv da uz trzaj izvuče i oslobodi ruku i zareži na njega. Samo je po dignula pogled sa svoje ruke koju je čvrsto držao pokraj očiju koje su škiljile. Uputila mu je kratak osmijeh, iskreno se nadajući da će se osmjehujući doimati poput zadnje vatrene ženske... ili barem tajanstvena. Ali kad joj je Coop naglo pustio ruku i ustuknuo, na licu mu se nije moglo ništa pročitati. Imala je onaj osjećaj potištenosti da je ispala uštogljena. – *Nije* to bio pogled koji je željela postići. Naglo uzevši poslužavnik udaljila se ponosno koračajući. Koga vraga to ona radi igrajući te glupe igre? Imala je više pameti kad je bila u nižim razredima srednje

škole.

Uputila se ravno prema Kodyjevu stolu. Dobro su se slagali tijekom ona dva dana koje je proveo postavljajući pročišćivač zraka. Bio je privlačan, u dobroj formi i jednostavan za razgovor, osjećala se ugodno s njim, opušteno, za promjenu nakon vremena provedena u Cooperovu društvu.

– Hej, bok! – rekla je spuštajući podmetač na njegov stol. – Jesu li te već poslužili? – Sandy, druga šankerica odredila je svojim teritorijem onu stranu prostorije u kojoj je bio biljarski stol i usudila se zaci u ono što je smatrala Veronicinim, samo dok Veronice još nije bilo na poslu.

Podignuo je pogled i na mršavim obrazima pojavile su se bore kad se osmjehnuo. – Nisu, ali tek sam stigao.

– I ja. Što ću ti donijeti? – Kad je naručio točeno pivo zabilježila je to, a potom namjestila poslužavnik u udobniji položaj.

– Znaš, upravo sam pomislila kako je lijepo kad te čim udeš odmah s vrata ne zapuhne dim. Da ne spominjem kako više ne zaudaram do neba kad se navečer vraćam kući. Taj sustav koji si ugradio vrijedi svakog potrošenog novčića. – To ju je podsjetilo da još mora razgovarati s Coopom o naknadi za to, ali ne sad. Ostavit će mu vremena da se oporavi od te neke bube koja gaje ugrizla za stražnjicu. Brzo je Kodyju uputila još jedan osmijeh i zahvalila Bogu za opuštene muškarce. – Imam odnijeti još nekoliko narudžbi pa ću se vratiti s tvojim pivom.

Naslonio se uz stolicu i promatrao je ispod napola zatvorenih kapaka, jedva čekam.

Nije znala je li to zbog njezina dobra raspoloženja ili nečeg drugog, ali činilo joj se daje u kafiću neka mnogo bolja klasa klijentele. Nekoliko ljudi zapravo se posebno potrudilo i reklo joj da ini je bilo žao kad su čuli za Crystal, stoje njoj zvučalo ujedno ljubazno i prijateljski. Njezina sjećanja na kafić tijekom godina dok je bila na fakultetu uglavnom su se sastojala od bavljenja pijancima koji su je pipkali i zagorčavali joj život, ali koliko je njoj bilo poznato uvijek je među njima bilo savršeno

dragih ljudi iz susjedstva. Moguće da joj se nisu urezali u sjećanje jer je bila mlada i osobne opaske o tome da nema obline i izmicanje rukama koje su unatoč tome za njima posezale na ružan je način zasjenilo sve ostalo.

Što god bio razlog, osjećala je kao da se osmjeivala i pričala s više mušterija u tom kratkom vremenu dok je preuzimala narudžbe nego svih prethodnih večeri zajedno.

Plešući je prišla šanku. Barski stolac bio je prazan i popela se na nj naučivši se iskoristiti svaku prigodu da odmori noge. Kad je Coop sišao s drugoga kraja na kojemu je uzvraćao novac mušteriji uputila mu je najblistaviji osmijeh. – Trebam jedan Bud, votku collins i Cutty on the roeks, vrč Heinekena i četiri čaše, jedan Manhattan, dijetnu Pepsi i tekilu sunrise. – Iz džuboksa je dopiralo ‘Turn It Loose’ i priključila se Juddesu zaneseno pjevajući složno ‘mo-woe-woan’ i lupkajući nogom u ritmu glazbe.

– Nešto si jako raspoložena – rekao je Coop zlovoljno, pripremajući pića za njezinu narudžbu. – Ideš poslije na uzbudljivi spoj s čovjekom koji se bavi rashladnim uređajima, ili nešto slično?

Prestala je pjevati i zagledala se u njega. – Kody zna i o hladnjacima?

Coop je podigao ramena.

– O, to ti je jako dobro. – Vrškovima prstiju dodirnula mu je zapešće kad je odgurnuo poslužavnik preko šanka. – Hvala. – Skočivši s barskog stolca posegnula je za svojom narudžbom. – Hej, upravo mije nešto sinulo. Večeras smo kao blizanci, imamo pulovere u gotovo istoj nijansi crvene.

– Odmah je spustio pogled na njezinu ne baš veliku udubinu među grudima koja se izdizala ispod dubokog izreza majice bez rukava, a potom lijeno prelazio pogledom uz prsa, vrat, lice i konačno se susreo s njezinim pogledom. – O, da! Baš kao pravi blizanci, Boobsie i Bobsie.

Veronica je osjetila kako joj vrućina nadire u obraze, ali pogledala gaje pravo u oči i podignula jednu obrvu, trik kojim se

služila da razbjesni 'Crystal. – Boobsie i Bobsie kažeš? A koji si ti? – Ne čekajući odgovor uzela je poslužavnik i udaljila se.

Čuvajući Kodyjevo pivo za kraj, najprije je podijelila pića za ostala tri stola. Žena u skupini za drugim stolom povoljno se izrazila o tome kako nema dima u kafiću, i objašnjenjem o novom sustavu pročišćavanja zraka započeo je kratak prijateljski razgovor. Ispričavši se nakon nekoliko trenutaka zagurala je u kasu velikodušnu napojnicu, zaprimila nekoliko novih narudžbi, a potom prišla stolu za kojim je sjedio Kody.

Spuštajući ispred njega pivo koje je naručio, rekla mu je bez uvoda.

– Coop mi reče da znaš nešto i o hladnjacima. Je li u pravu?

– Jest.

– Opa, to ja zovem slučajnom pravovremenošću. – Uputila mu je osmijeh. – Planiraš li se tu neko vrijeme zadržati? Zapravo, ako sad nazovem prijateljicu da dođe, bi li popričao s njom? Ona je u odboru za ukrašavanje za Zimski festival, i upravo smo provele čitavo popodne mozgajući i pokušavajući smisliti način kako spriječiti otapanje skulptura od leda, i je li uopće ekonomično izvedivo pokušavati nastojati da potraju čitava tri dana.

Kody se zavalio na sjedalu i pogledao u nju. – Planiram se neko vrijeme zadržati, ali vjerojatno tvojoj prijateljici ne mogu dati više od nekoliko općenitih ideja koje mi trenutačno mogu pasti napamet. Morao bih malo razmisliti o logistici takvoga projekta.

– Zvuči mi dobro, slažem se time. – Naglo se uspravila. – Odmah ću je pozvati.

Marissa se umalo nije javila kad je telefon zazvonio. Prvu večer nakon jako dugo vremena oba djeteta su istodobno otišla od kuće i imala je čitavu kuću na raspolaganju samo za sebe. Ali uzdahnuvši zaustavila je video vrpcu i podigla bežični telefon kojega je ostavila nadohvat ruke. Možda joj netko javlja nešto o Rileyu ili Dessi, a ona je zaboravila uključiti automatsku

sekretaricu da joj zabilježi pozive. – Halo?

Veronica je uzbuđenim glasom zahtijevala da nađe nekoga tko će joj pričuvati Rileya i da se odmah uputi do Tonka. Marissa je već bila spremna odbiti kad je njezina prijateljica dodala: – Imam tipa koji zna nešto o hladnjačama, Riss.

– Bez zezanja? – Sjela je uspravivši se. Mogao bi to biti od govor na neka pitanja koja su njih dvije danas popodne tijekom velikog mozganja uspjele postaviti. – Riley će prespavati kod Jeremyja Witmorea. Odmah ću doći dolje.

Zgrabila je kaput i uputila se prema garaži kad se ugledala u zrcalu prostorije s kućanskim aparatima i na mjestu zaustavila. Zaboga, pa izlazi van među ljude, mogla bi baš malo ljepše izgledati. Okrenula se za sto osamdeset stupnjeva i potrčala uza stube zamijeniti svoju udobnu trenirku za levisice i ručno pleteni novi pulover. Potom je hitro rasplela kosu kroz koju je provukla češalj, nabacila malo maškare i utrljala trunak rumenila na jagodice. Na putu do auta nanijela je raž i za manje od deset minuta nakon razgovora prolazila je kroz ulazna vrata Tonka.

Za šankom je ugledala Ronnie i prišla joj. U trenutku dok je prilazila ustao je muškarac koji je sjedio na barskom stolcu do njezine prijateljice, bacio nekoliko novčanica na šank i udaljio se kimnuvši joj u prolazu.

– To ja zovem izvrsnim trenutkom – rekla je kad je skliznula na mjesto čovjeka koji gaje upravo oslobodio.

– Marissa! – Veronica se nagnula zagrliti prijateljicu jednom rukom. Ponovno sjedajući na stolac pogledala je prema njoj. – Opa, izgledaš sjajno. Sviđa mi se tvoja kosa.

– I ti mi izgledaš vrlo strastveno. Crveni ruž, Ronnie? Kojom prigodom?

– Ništa posebno. Jednostavno mi je došlo da unesem malo promjene. – Glasnije je povikala: – Gazda! Donesi ovamo piće mojoj prijateljici, hoćeš? – Iskrivila je usne na čijem je krajičku zatitrao osmijeh kad je laktom gurnula Marissu.

Coop se dovukao sa suprotne strane šanka. Pokupio je novac s pulta, a potom čistom krpom obrisao plohu. – Večer, Marissa.

– Zналаčki ju je pogledao. – Večeras posebno lijepo izgledaš. Kako si?

– Nakon takvog komplimenta, *osjećam* se posebno dobro, i najljepše ti zahvaljujem. A stoje s tobom? Večerašnja gužva ne iscrpljuje te previše?

– Ma ne. Sve je u redu. – Spustio je pred nju papirnati podmetač. – Sto ću ti donijeti?

– Čašu bijelog, domaćeg.

– Jedan Chardonay za lijepu damu, odmah stiže. – Okrenuo se i uputio prema sredini šanka.

– Za lijepu damu – Marissa se nacerila pogledavši Ronnie. – Nije li baš sladak?

– To je riječ kojom bi ga i sama opisala, u pravu si. Veronicino čelo lagano se naboralo kad je pogledala prema mjestu na kojemu je birao čašu za vino. – Slađi od bombona od limuna.

– Pretpostavljam da me nasmijavaš, ali jest. Vidiš li ti samo kolike su te ruke? – Marissa gaje sanjarski promatrala. – Misliš li daje sve tako proporcionalno? – Okrenula se prema Veronica i nacerila. – Koja pomisao, ha? Kladim se da *taj* može doći do žene G točke.

Ronnie se na trenutak promeškolljila na stolcu, prekrížila i ponovno prekrížila noge. Marissa je promatrala kako je rukom podbočila bradu i šutke piljila u ruke o kojima je bilo riječi, i zarumenjeni obrazi su joj plamtjeli dok je promatrala kako učinkovito slaže tri pića odjednom. – Mislím da ja nemam točku G – izustila je konačno i okrenula prema Marissi koju je cinično pogledala. – Imala sam je, ali sigurno je atrofírala otkad je ne koristim.

– Hej, pa tako je i meni. Zapravo, pratim tvoju priču nesretnog života. Ako ti se pruži prilika, tebi barem nitko živ ne mora za to znati. Meni čak i da uspijem uhvatiti i nekog tipa da me počeše tamo gdje me svrbi, svi bi vjerojatno već pričali o tome prije nego što bi zadnji uzdali prestali.

Veronica se nasmijala. – Priznajem, pobijedila si. Tvoj

seksualni život još je jasniji od mog.

– Nije li *to* depresivno?

– Zbilja, nije li? Ali budući da nemam želje kvariti dobro raspoloženje kakvog se odavno gotovo i ne *sjećam*, promijenit ću temu razgovora. Voljela bih da si večeras vidjela cure, Mare. Napirlitale su se i, bože, kako su bile slatke. Sjećaš se kad smo mi tako znale? Veronica je pokupila kosu, stavila je za uho i osmjehnula se Marissi. – Znaš, nikada u životu nisam osjetila nikakav poseban poriv za odgađanjem vremena, ali kad sam vidjela Lizzy i tvoju kći kako rade isto ono što smo nekada činile ti i ja, pogodilo me to nastavljanje. Načinila sam hrpu fotografija pa ću i tebi dati izraditi neke, čim ih razvijem.

Čaša vina stigla je pred Marissu, ali kad je podignula pogled zahvaliti Cooperu, njegovu pozornost privuklo je nešto drugo. Nije skidao pogleda s Veronice i Marissa se hitro ispravila na stolcu. Halo! Stoje ovo? Usne su joj se razvukle u osmijeh jer je Ronnieno vrpoljenje pri spomenu Coopovih ruku iznenada poprimilo sasvim novo značenje.

No, dobro. Osjetivši lagano probadanje odbacila je nejasnu maštariju da započne bilo što s njim. Ali onoga trenutka kad je Coop uzeo novac za njezino piće i udaljio se kad su ga pozvali s drugog kraja šanka, okrenula se potražiti odgovor na to što se događa. Ali Ronnie je skliznula sa stolca i uzela poslužavnik s pićima koja je Coop donio zajedno s Marissinim vinom. – Dođi – rekla je – upoznat ću te Kodyjem prije nego poslužim naručeno.

Marissa je pošla za njom. U glavi joj se vrzmalo desetak pitanja, ali prije nego je ijedno uspjela postaviti Veronica se zaustavila kod stola. – Rissa – rekla je – ovo je Kody. Kody, voljela bih da upoznaš moju prijateljicu Marissu.

Marissa je jednim pogledom obuhvatila muškarca koji se zavaljeno izležavao na stolcu ispruživši duge noge ispod stolića, i svaka misao isparila joj je iz glave.

9.

Kad je nedugo zatim Coop izišao iz skladišta i ugledao Sandy kako stoji uz šank od koji se trljala donjim dijelom leđa, uputio se ravno prema njoj. Konačno trenutak odmora, ha? – rekao je kad se provukao ispod nadsvođena prolaza. Srdačno ju je promotrio kad je počela prtljati oko kase. – Odmori se malo Sandy, ne očekujem ja od tebe da u svakom trenutku nešto radiš. Jesi za mineralnu?

– Hvala, dobro bi mi došla. – Doimajući se zadovoljno stoje pogodio njezino piće popela se na prazan barski stolac. Sjela je tako da joj se vide bujne grudi i promatrala ga ispod spuštenih obrva. Natočio je preko leđa mineralnu vodu i pružio joj čašu. – Bio sam otraga u spremištu, išao sam po još votke – rekao je zapodjenuvši razgovor. – Nisam poznavao Crystal, očito, ali mogu ti reći da organizirana nije bila.

Sandy je dobacila: – Ne zezam se. Sve je u mnogo boljem redu otkad si ti došao i preuzeo posao.

Coop je slegnuo ramenima. – Ja ustvari nisam posve odgovoran za to. Kafić pripada Veronica.

– Naravno, ali ona je dovoljno pametna da vođenje prepusti tebi, i budi zahvalan što nije tako velika prevarantica kao njezina sestra. Crystal je većinu vremena ovdje provodila očijukajući. Bila je mnogo bolja u otvorenom razgovoru s muškarcima nego o vođenju brige za posao.

– Nekidan sam te čuo gdje govoriš o njoj. – Coop se rukama oslonio o šank i nagnuo prema njoj bezbrižno joj se osmjehujući. – Koliko sam shvatio, nije bila baš najbistrija.

– Teško.

– Dakle, misliš li *ti* da joj je netko pomogao poigravati se s Eddiejem?

– Zapravo, pitala sam je, ali nije mi odgovorila ni da ni ne. Samo mi se nasmijala onim, kak' vi to zovete, čednim osmijehom i rekla da je to njezin problem.

Sve je ovisilo o tome kako je to izvodila, razmišljao je Coop kad se nekoliko trenutaka potom konobarica vratila poslu. Jedino stoje Crystal istinski bilo potrebno kako bi od njegova brata dobila gotovo sve što želi, bila je Lizzy. Ali ako je smišljala nekakvu razrađenu prijevaru i koristila se svojom kćeri kao adutom – hm, po svemu što je ikada o njoj čuo nije bila dovoljno bistra da to učini bez nečije pomoći. Stoga je morao doznati tko joj je mogao pomagati. Ako se s nekim i vidala, Sandy za to nije čula. Međutim to mu je pokazalo smjer kojim treba krenuti i navelo ga da se osmijehne.

Ali promatrajući kako Veronica vrti stražnjicom u ritmu Dixie Chicksa dok je na kraju radnog vremena prije zatvaranja brisala zadnji stol, naglo se vratio u ono isto bezvezno raspoloženje u kakvom je bio cijele večeri.

Veliko iznenađenje. Previše je vremena proveo razmišljajući o toj suludoj privlačnosti koju je osjećao prema njoj i sustavnom preciznošću po kojoj je bio poznat u Tvrtki C odlučio je uzmaknuti divovskim korakom. Udaljiti se bila je prava, čvrsta odluka i, osim toga, vrijedila je, sve dok večeras nije ovamo dolepršala u posprejanim trapericama i tom udobnom gotovo-to-liko-pretankom-da-ga-se-uzme-u-obzir-kompletu vesti kroz koji su se nazirale najzamamnije male bradavice koje je ikada vidio. Da stvar bude gora, vesta otvorena izreza omogućavala mu je da baci letimičan pogled na udubinu dekoltea, tako opojnog i nježnog da gaje sama pomisao na to, čak i sad kad je nikako nije mogao vidjeti, navela da posegne rukom prema hlačama i diskretno ga namjesti.

Odvratio je pogled od njezine male zaobljene trtice koja se lagano njihala i slijepo buljio u privjesak u svojoj ruci. Kvragu. Nije shvaćao. Obično su ga privlačile grudi koje su bile tako velike da ih nije mogao obuhvatiti šakom. Ti mali Ronnieni kolačići jedva bi se mogli udobno smjestiti u njegovim dlanovima, a da ne govorimo kako njegovim prstima ne bi ostalo ništa zašto bi se mogli uhvatiti. Pa ipak ih je želio vidjeti, *osjetiti*, tako žarko da im je mogao doslovno osjetiti okus.

Namrgodio se oblizujući usnice. Okusiti nju bilo je sljedeće stoje želio učiniti.

– Jesam li pogrešno blokirala ili je nešto drugo u pitanju? Sandyn tjeskoban glas prekinuo gaje u razmišljanju i Coop je shvatio da gleda, ali da nimalo ne obraća pozornost na usklađivanje njezina utrška.

– Ma ne, sve je u redu uvjerio ju je. Sto se njega tiče i mogla je, ali još nikada nije predala netočan utržak. A ako je to nekom čudnom igrom sudbine ovaj put učinila, sam će pokriti razliku. Želio je samo da ti prokleta večer prođe.

– Na trenutak mi se učinilo da si jako ljut.

– Razmišljao sam o nečem drugom. – Recimo o tome kako bi mu bilo bolje da ne razmišlja više o rasporku na hlačama. Prisilio se neusiljeno osmjehnuti, ali taj osmijeh bio je blijeda sjena njegova uobičajena osmijeha. – A da završiš i odeš?

Shvatio je pogrešku istog trenutka kad je te riječi prevalio preko usana. Nakon Sandyna odlaska ostao bi sam s Ronnie, ali prije nego je uspio povući prijedlog, ona mu je već uputila blistav osmijeh.

– Hvala! – Uzbuđena i zbunjena Sandy je naglim pokretom skinula pregaču i dograbila kaput i torbicu. Coop se samo sjeća kako su je vrata lupila u stražnjicu kad su se zanjihavši zatvorila za njom.

Duboko je udahnuo, a potom izdahnuo bezizražajna pogleda, ne obraćajući pozornost na Veronicu koja je završavala s prevrtanjem stolaca na stolove u dijelu u kojemu je posluživala. Mogao ju je čuti kako pjeva uz džuboks i zaškripao je zubima. Svemogućí Gospode... Nije li bilo već dovoljno loše što se tako seksi odjenula, a još se iznenada morala pretvoriti u Miss Osobnosti? Gdje je sad bilo njezino uobičajeno utjelovljenje nepristupačne princeze kad je čovjek to mogao zbilja iskoristiti? I čemu to pjevanje? Uopće nema sluha.

Znao je daje njezin živahan razgovor s gostima, a vjerojatno i njezino razdragano pjevušenje imalo veze s tim stoje prije dolaska na posao gledala igru napirlitanih Lizzy i Desse jer je

načuo dio razgovora koji je vodila s Marissom. Ali pokušao je ne razmišljati o tome jer gaje nešto u Veronicinoj čeznutljivosti kad je govorila o djevojčicama stegnulo u utrobi.

K vragu, kako je tu unutra bilo zagušljivo. Coop je objema rukama prošao kroz kosu sve do potiljka gurajući prste u čvornate mišiće pri dnu lubanje pokušavajući shvatiti koji su ga to propusti potpuno zauzlali. Poželio je pobjeći odatle, poželio biti vani i udisati pravi zrak. Morao je brzo povratiti prisebnost, i samo mali hladni tračak zraka učinio bi čudo. Morao je još samo pet minuta izdržati. Dovraga, jednom je sedam sati strpljivo ležao iza pješčane dine u pustinji sve dok nije bilo sigurno ponovno krenuti u izviđačku misiju pa kako bi mu onda moglo biti teško izdržati još samo pet pišljivih minuta?

Veronica je završila s čišćenjem svog dijela i stavivši ruke na križa protegnula umorne mišiće. Bila je to duga, premda prilično zabavna noć, i osjetila je kako iznenada gubi energiju koja ju je pokretala cijele večeri.

Njezin pokušaj da na sebe večeras privuče Coopovu pozornost bio je totalni krah, i sad je samo željela isprazniti utržak i uputiti se kući, ravno u krevet. Ili bi možda, bude li uspjela toliko dugo izdržati budna, mogla petnaest minuta dati sebi oduška u ugodnoj vrućoj kupki u staroj kadi s nogarima u obliku kandže na drugom katu.

To dogorijevanje svijeće s obje strane, rano ustajanje s Lizzy i zatim ostajanje budnom dokasna, do zatvaranja Tonka, počelo je uzimati danak. Svako jutro pogađala se sama sa sobom kad je trebalo izvući umorne kosti iz kreveta. Privlačilo ju je da malo pridrijema tijekom dana i donekle nadoknadi san koji je propuštala, ali nekako joj nije uspijevalo. Uvijek ju je nešto u tome spriječilo.

Uzela je poslužavnik i kasu, a potom krenula prema šanku. Cooper se nije osvrtao na nju, kao što je uostalom činio cijele te večeri te je odlučivši da će i ona biti jednako tako suzdržana, u tišini usklađivala račune.

Stoga ju je zapanjilo kad ju je posve nenadano upitao: – I,

kakva je to priča između Marisse i tvog dečka?

– Trenutačna i potpuna kemija. – Podigavši pogled zatekla se kako odgovara njegovom preplanulom vratu. Stisnutih zuba zbog odbijanja da se samo okrene prema njoj, dodala je, teško postigavši smirenost. – Kody je samo *prijatelj*, i ne znam zašto bi mislio drukčije.

Posebice nakon Stoje vidjela kako su se on i Marissa samo jednom pogledali i kako je između njih odmah buknuo. Sjedili su jedno uz drugo priljubljenih glava, razgovarajući tihim dubokim glasovima; plesali laganice na onom širokom prostoru između džuboksa i zauzetih stolova. Potom su, prije otprilike sat vremena, izišli zajedno i Marissa ne bi zaprepaštenije izgledala ni da ju je pogodio grom iz vedra neba kad je prišla Veronici i rekla joj da ide km' i da sa sobom vodi Kodyja, što njoj *uopće* nije bilo svojstveno. Kad joj je Veronica ukazala na to, samo je rekla:

– Znam – i pomalo se puteno osmjehnula.

Veronicu nije smetalo priznati kako je zbog spoznaje o tome što oni vrlo vjerojatno trenutno rade osjetila nadiranje zavisti. Jako dugo već nije osjetila nikakvu kemiju prema muškarcu, i nespvesno je uzdahnula. – Drago mi je da netko ima sreće – promrmljala je za sebe. – Bog zna da je ja odavno nemam.

Coop se sporo okrenuo. Njegove visoke jagodice jasno su se isticale pri svjetlosti koja je dopirala s polica na kojima su bila žestoka pića, i kad je koraknuo prema njoj glas mu je imao prizvuk koji joj je raspao živce kad je upitao: – Bi li željela?

Bih. Piljila je u Coopera, u te tamne oči koje su obećavale sve vrste seksualnog zadovoljstva, u tu svijetlu kosu koja je izgledala još bodljikavije i egzotičnije no obično. O, da. I te kako bi željela.

Ali katkad je osjećala da bi vozila dvjesto na sat niz autocestu. Sto nije značilo da bi to uistinu učinila. Objema rukama uhvatila se za svoju odluku. – Ne bih.

Svaki mišić njegova tijela postao je napet, i za trenutak se doimao posve opasno. Bio je za cijelu glavu viši i upola širi od

nje, i niz kralježnicu su joj prošli trnci kad je shvatila da će, uvrtili on sebi u glavu i ustraje na tome, ona biti krajnje savladana. Ali ono što ju je istinski prestrašilo bilo je ono žensko uzbuđenje koje je osjetila zamišljajući ga kako to čini.

Potom je ustuknuo. Nekontrolirano je trgnuo širokim ramenom i pogledao je ispod spuštenih kapaka, onim volim-sirovi-seks pogledom koji mu je tako dobro išao. – Ti tu gubiš, princezo. Mogao sam te dovesti do toga da se jako lijepo osjećaš.

Baš to ju je i prestrašilo. Podignula je bradu. – Samo se ti hvali. To može i BOB.

Coopove crne obrve spojile su se iznad nosa i iznenada se doimao još krupnijim. – Tko ti je dovraga Bob?

– Moj dečko koji radi na baterije.

Njegove napetosti je nestalo i odmjerio ju je od glave do pete zaustavivši pogled na vratnom izrezu njezine veste trenutak prije nego su im se pogledi sreli. – Tko bi rekao? Dakle tako, teta Ronnie je sebi nabavila malu vibrirajuću igračku, ha?

Osjećajući kako se zarumenjela i mušičavo, proizvela je nekakav grubi zvuk. – Nema tu ništa malo u vezi s tim, draškane.

Izvio je krajičak usana i činilo se kako napetost pomalo popušta. Ali prije nego se uspjela zapitati bi li se mogao pravo osmjehnuti, ponovno joj je okrenuo leđa. Odjeknulo je kao ‘ping’ kad je Coop otvorio kasu i počeo iz nje prazniti sadržaj u bankovnu vrećicu. Preko ramena joj je dobacio bezizražajan pogled. Jesi li ti već sredila evidenciju s tom kasom?

Spustila je pogled na traku papira u svojoj ruci i bez riječi odvojila napojnice koje je stavila u džep prije nego mu je pružila kutiju i evidenciju o stanju.

– Dobro – rekao je otre sito. – Idi sad kući.

Veronica je pogledala poslužavnik u svojoj ruci, a potom u kut na pultu ispod šanka gdje gaje svake večeri odlagala nakon završena posla. Cooper joj se još jednom našao na putu i otprilike dvije sekunde razmišljala je o tome da ga zamoli da

odloži poslužavnik umjesto nje. Ali njegova napeta ramena obeshrabrila su je po tom pitanju. Pomislila je kako ga sad i nije baš jako pametno zadirkivati.

Pozorno se provukla pazeći da ga ne dotakne i potom je, zaobišavši Coopa, gurnula poslužavnik koji je skliznuo na uobičajeno mjesto na kojem ga je ostavljala.

Nažalost, pogrešno je procijenila pravu količinu prostora kojeg je zauzimao, i u trenu se našla priljubljena uz njegova leđa naprežući se nekoliko posljednjih centimetara. Naglo je spustila poslužavnik na mjesto i odskočila unatrag, uvelike svjesna vrućine koju je isijavao kroz svoje tanke veste. Svjesna također, čak i u tom najkraćem mogućem dodiru, iznenadne krutosti njegovih mišića kad se ukočio.

– Dakle – srdito je promrmljao – što je previše previše je.

Zavrtio se na peti i okrenuo prema njoj. Sljedeće čega se sjeća bile su krupne ruke oko njezinih bokova, kojima ju je zakrenuo, podigao, i poseo na šank. Zavrtjelo joj se u glavi i zgrabila se šakama za njegovu vestu kako bi našla oslonac, a brada koju je podigla podrhtavala je dok je piljila u njega.

– Bio sam dobar vojnik rekao je hrapavim glasom dok mu je bezbožna vatra plamtjela u očima kad su mu ruke kliznule od njezinih bokova prema licu koje je stavio među svoje dlanove.

Čak i kad su mi tvoje oči i jezik tvog tijela govorili nešto drugo, poštovao sam kad si rekla ne. Ali nemoj me zezati, mlada damo. Ne možeš mi u jednom trenutku reći ne, a već u sljedećem se trljati uz mene.

– Uz tebe! *Uopće* te nisam namjeravala dodirnuti. Pogrešno sam procijenila tu smrdljivu razdaljinu između tebe i...

Pritisnuo je usnice o njezine i time naglo prekinuo svako objašnjenje te ispuštajući grubi zvuk iz dubine grla jednim sigurnim prodorom jezika ušao u sklisku unutrašnjost njezinih usana. Za razliku od jezika, palčevi ispod brade kojima joj je držao nakrivljenu glavu i njegovi dugački prsti koji su joj se svijali oko potiljka bili su nevjerovatno nježni.

Veronica gotovo i nije primjećivala nježnost stiska jer je zbog

pritiska njegovih usana osjećala kao da je upravo ugurala prst u električnu utičnicu i sve kognitivne sposobnosti koje je posjedovala dovele su do kratkog spoja. Zapanjujući osjećaj prožeo ju je od usnica do bradavica, a potom se blago prenio duž živčanih završetaka do vrškova prstiju na rukama i nogama, ostavljajući za sobom grozničavo uzbuđenje prije nego se smirio pretvorivši se u ugodno i ustrajno pulsiranje među bedrima. Zatečena širom otvorenih očiju nejasno je zapazila crne srpolike Coopove trepavice koje su se poput lepeze raširile uz gornju izbočinu jagodica i tamne obrve koje su mu se urezale iznad nosa.

Potom je sklopila oči od uzbuđenja. Osjećala je vrelinu njegova tijela i njegov okus sa svakim sigurnim prodorom skliska jezika te čula svoje čeznutljivo stenjanje dok je prstima čvrsto stiskala njegovu vestu kad su im se jezici isprepleli.

Odgovorio je novim grubim stenjanjem i jačina njegovih poljubaca pojačala se za nekoliko stupnjeva. Za nekoga tko je cijelo vrijeme bio tako nepokoran, usne su bile iznenađujuće mekane dok su pritiskale i povlačile njezine, ali jezik mu je bio prodorno agresivan. Palčevi su mu skliznuli na njezino lice gdje su najprije pomilovali udubine na njezinim obrazima, a potom jagodice, od jabučice do sljepoočnica.

Trenutak kasnije odvojio je usne od njezinih uz lijeno blago sisanje zbog čega su im usnice sve do posljednje sekunde bile spojene. Veronicine usnice su podrhtavale i oči se sklapale od prave nezasitnosti koja je pulsirala kroz nju. Polako podižući kapke zatekla je Coopera kako pilji u nju. I njegove oči doimale su se otežanih kapaka i snene, zjenice gotovo crne i s tako erotičnim nabojem da su joj se kvrčili nožni prsti u cipelama.

– Bože, ta koža – rekao je tihim oporim glasom popuštajući stisak na njezinu potiljku i povukao svoje ogrubjele prste prema naprijed. Veronica je uzdrhtala dok je prelazio preko njezina grla, ključnih kostiju i prsa do dubokog izreza na tankoj vesti bez rukava koju je nosila ispod njoj odgovarajuće veste na kopčanje.

– Mislio sam da samo mala djeca imaju tako meku kožu.

Zatreptala je pokušavajući povratiti samo trunak koncentracije. Ali njegov dodir poslao je šokantne valove osjeta koji su mu putovali njegovih prstiju do svih vrsta zanimljivih mjesta i njezina usredotočenost se raspršila. Oporavila se tek dovoljno da promrmlja: – Daleko sam ja od djeteta.

– O, da, znam.

Zavukao je vršak prsta ispod vratnog izreza veste i povlačio ga duž satenskog ruba gdje su joj se iz polukošarica izdizale grudi, prateći vanjski obris grudnjaka, od naramenice do naramenice. – I zbog toga sam vječno zahvalan.

Potom se malo sagnuo prema njoj, ugrizao je za usnicu, i Veronica je zabacila glavu bespomoćno se predajući. Spustio je ruke do njezinih koljena i vrućina je isijavala kroz tkaninu traperica dok ih je razdvajao, i brzo se zavukao u prostor koji je stvorio. Njegovi bokovi našli SU joj se između bedara, ali nije prelazio tu minimalnu udaljenost i nije joj pritisnuo spolovilo među noge. Izenada je to poželjela više od zraka koji je udisala.

Privukla je bokove uz njegove, ali nije se osvrtao na taj poziv nastavlajući je ljubiti kao da ima cijelu noć pred sobom. Nemoćno se vrpoljeći i vrteći stražnjicom uz šank odlijepila je prste s prednjeg dijela njegova pulovera kako bi ga obujmila oko vrata. Njegove ruke čvršće su joj stisnule bedra i usne mu više nisu bile onako ležerno vješte kad su se priljubile uz njezine. Uz čeznutljiv zvuk koji joj je tulio duboko u grlu, Veronica se nagnula naprijed kako bi poravnala čvrsti šav na trapericama između nogu s krutim, debelim izbojkom koji je prijeto rasporku Coopovih traperica. Duboko udahnuvši zbog dodira gležnjevim se zakvačila iza njegovih butina.

Coop je naglo odvojio usne i opsovao. Ruke su mu kliznule uhvatiti je za stražnjicu i zabacio je glavu unatrag. Sklopio je kapke dok se trljao uz nju njišući bokovima i Veronica se mogla samo prepustiti i uzvratiti stiskom nesvjesno se pokrećući.

Izenada je otvorio oči i pogledao je. – Želim te голу – promrmljao je. – Sad.

Ni na trenutak joj nije palo na pamet oklijevati. Oslobodila je ruke koje je držala obavijene oko njegova vrata i dršćući se izvukla iz veste. Ustuknuvši, Coop je jednim učinkovitim pokretom skinuo pulover i bijelu majicu kratkih rukava koju je imao ispod njega, i Veronica se smrznula držeći ruke prekrížene na trbuhu u trenu zaboravivši na šav kojeg je čvrsto stiskala među prstima.

– *Sveta Djevice Marijo, majko...* Nestalo joj je sline u ustima kad je ugledala dijelove tijela koji su se nalazili južnije. Imao je lijepo tijelo. Građeno poput tijela klasičnih kipova, osim stoje umjesto hladnog bijelog mramora bilo zlaćane kože i preplanulo u neskladu s godišnjim dobom, što je zapazila na licu i rukama.

Prsa su mu bila glatka i čvrsta, s malim plosnatim bakrenim bradavicama, a trbuh izrazito mišićav. Imao je široka ramena s oštro izbočenom kosti i vitkim mišićima. Moćni bicepsi isticali su se okrugli i čvrsti na nadlakticama dok se duži i mršaviji mišić njegove podlaktice lagano pokrenuo ispod kože kad je rukom krenuo prema gumbu na levisicama.

Sitna kap nesigurnosti probila se kroz strasno pulsiranje njezina nejasna uzbuđenja. Njezine obline uopće nisu bile raskošne. Zapravo, jedva su se nazirale. Prije nego se uspjela uživirati po tom pitanju, njegove krupne koščate ruke su zastale i kad je podignula pogled vidjela je da je promatra. Neutaživ pogled na njegovu licu odagnao je svaku sumnju.

– Malo kasniš, Ronnie. – Kimnuo je prema vesti. – Skidaj to!

Nespretno je prtljala skidajući se i ruke su joj još uvijek bile iznad glave dok se borila s vestom koju je skidala kad je začula Coopovo siktanje. Već u sljedećem trenutku grudnjak je bio otkopčan i odvojen od tijela, a pohotne ruke obujmle joj grudi. Prevukla je majicu preko lica.

Coop je postupao s njezinim grudima kao da su Fabergeova jaja, krhka i dragocjena, i prikovana pogleda piljio u grudi koje su mu se ugnijezdile u rukama. – K vragu – prošaptao je. – Ovo su sigurno najmanje grudi koje sam ikada vidio na odrasloj ženi.

– Ma daj, laskavče. – Veronica se borila protiv osjećaja

ošamućenosti kojega je stvorio njegov dodir, i suhoparno rekla:
– *Baš* to svaka žena želi čuti, potvrdu o nedostatnosti svojih atributa.

Podigao je pogled. – O, ne, nisam rekao nedostatne. Istina, male su, ali moćne. Sigurno imaju toliko snage da mog malog dovedu do koljena. – Ne popuštajući stisak sagnuo je glavu i poljubio je, i ona je odmah bezglavo zapala u uskovitlani svemir veoma osjetljivih živčanih završetaka koja je on, kako se činilo, potaknuo u njoj bez nastojanja. Osjećala je kako mu palčevi klize i miluju joj blagu izbočinu grudi kako bi zarobio bradavice uzevši ih među kažiprste, zbog čega je postala još napetija. Povukao ih je, a ona žustro usisala zrak.

Podigavši glavu puteno joj se osmjehnuo, nacerivši se. – O, sviđa ti se to? – Spustio je pogled do mjesta na kojemu su mu ružičasti vrškovi bradavica utamničeni virili kroz prste, i ponovno povukao. Glasno stenjanje poput žuborenja dopiralo joj je iz grla, a s njegova lica iščeznuo osmijeh. Pustio joj je jednu dojku i uhvatio je za potiljak, naglo pripijajući usne uz njezine. Poljubac mu je bio čak gotovo grub, i vraćajući se među njezine butine stišćući prema njoj svoj nabrekli ud, kao da bi unatoč slojevima materijala koji su ih razdvajali mogao ući u nju. Ali dotle je nevjerovatno nježno baratao onom dojkom koju je još uvijek stiskao u ruci.

Posegnuo je za gumbom na njezinim trapericama kad je iznenada zazvonio telefon. Veronicinu prenadraženu tijelu učinio se glasnijim od budilice u vatrogasnoj postaji na Petoj ulici pa se trgnula u Coopovu naručju, a zatim odmaknula od njega dok joj je srce snažno udaralo, i trepćući ga pogledala.

– Pusti ga neka zvoni – promrmljao je i krenuo privući je uz prsa, ali ona se naginjanjem odmicala od njega, sve dok leđima nije udarila o rub šanka što ju je spriječilo od daljnjeg povlačenja.

– Moglo bi biti nešto u vezi Lizzy.

Coop je potihom opsovao i naglo dograbio slušalicu. – Tonk. – Trenutak je samo slušao, a potom rekao: – Da, tu je. – Posve

očito oklijevajući, pružio joj je slušalicu: – Gospođa Martelucchi.

Trenutačni strah odagnao joj je nejasno uzbuđenje iz svijesti, i Ronnie mu je zgrabila slušalicu iz ruke. – Gospođo M? Je li sve u redu?

– Sve je u redu s djevojčicama, dušo. Nisam te mislila zabrinuti, ali znam da si uvijek obično u dva i pet kod kuće pa sam počela brinuti kad se nisi vratila. Katkad se dogodi gužva kad kafići zatvore.

– Ma zadržala sam se zbog posla. Oprostite, nisam vas namjeravala pustiti da čekate.

– Ma nije u tome problem, dušo, samo kad je s tobom sve u redu.

– Jest. Odmah dolazim, tako da možete kući. – Izbjegavajući Coopov pogled spustila je slušalicu i bojažljivo posegnula za košaricama grudnjaka privlačeći ih i prtljajući s kopčom među grudima. Dok je razgovarala telefonom vratio se onaj hladan razum i smrzla se od neugode kad je ugledala Coopove dugačke potamnjele prste koji su uklonili njezine da bi dovršili kopčanje.

Što je mislila? Nije marila za to kako ju je napalio, i Bože dragi imala je osjećaj da joj ni hladan tuš ni stiskanje bedra sve dok joj se koljena ne ukoče neće ugasiti tu vatru. Ali seksati se na šanku, ili raditi nešto što bi se moglo nazvati seksanjem, nije bilo u njezinu stilu. Nije se petljala sa samozvanom lutalicom čija je jedina ambicija bila da radi u Tonku dok ga neka viša sila ne navede da pođe dalje.

Zapazila je zapletene crne dlake ispod Cooperova pazuha kad je podigao obje ruke i provukao prste kroz kosu. – Znači, večeras ćemo frustrirani u krevet, ha? – rekao je promuklim glasom, nešto malo glasnijim od šapta. – Sve u redu? – Sagnuo je glavu kao da će je poljubiti.

– Nemoj! – Veronica je naglim trzajem odmaknula glavu.

Nepomično je stao i polako joj podigao glavu kako bi sreo njezin pogled. Njegove tamne oči i dalje su plamtjele, ali dok ju je promatrao, lice mu je bilo bezizražajno. – Koliko vidim,

predomislila si se.

– Jesam. – Veronica je posegnula za vestom bez rukava i navukla je, a potom dograbila njoj odgovarajuću vestu na kopčanje i skliznula s pulta osovivši se na noge. – Bila je to greška.

– Greška. – Zategnulo mu se lice preko jagodica. Potom mu je u očima nestalo one vatre dok je pogledom prelazio preko svih oblina i ravnih dijelova gornjeg dijela njezina tijela. – Ti to samo tako sebi govoriš, princezo. Ti to sebi neprestano govoriš svaki put kad se jedno drugom približimo. Zato, mlada damo, što ja želim tebe, i ti želiš mene, i to je taj imperativ koji prije ili poslije više nećeš moći zanemarivati.

– Misliš da nije? – Iz razloga stoje bila smrtno prestrašena da je on možda u pravu i da ne bi završila kao njezina majka koja se razderala radeći za jednog nemotiviranog lijenog muškarca,

Veronica je još više svojim glasom, držanjem i ponašanjem odavala posebnu samouvjerenost. Zgrabila je kaput i torbicu i visoko uzdignute glave odjezdila prema vratima. – Gledaj me.

10.

Držeći se sjene Coop se kradomice približavao Eddiejevoj kući. Nije bio u stanju da provali i uđe unutra, ali sasvim sigurno je bio dobro raspoložen. Poput ovisnika u mislima se potajno vraćao do kafića i sjećanja na razgolićenu Veronicu na šanku, njezinu potpuno glatku kožu, žudne usne i solidne male sise. Bože, bila je tako podatna i slatka, i željela je to u istoj mjeri kao i on. Ne može mu nitko reći da nije.

Čak ni sama Ronnie, bijesno je pomislio prisjećajući se hladna pogleda na njezinu licu kad je rekla: – *To je bila greška.* Stisnuo je zube, tako snažno da gaje vilica zaboljela.

Neka sve ide k vragu, nije da on to ne zna. Ali sjećanje na to kako je to što je bilo među njima odbacila kao grešku na koju se

ne vrijedi obazirati, samo gaje ponovno jako razbjesnilo. Jasno mu je zašto, zato što je bila potpuno u pravu. Nije s njom trebao započinjati nešto ozbiljno kad je glavni razlog njegova boravka u Fossilu bio Eddie. Ali on to sasvim sigurno nije namjeravao podijeliti s Crystalinom sestrom, i nije li time gotovo sve rečeno? Osim kemije koja je na neobjašnjiv način nastavljala iskriti među njima, jedino što su on i Ronnie imali zajedničko bilo je beznačajno dijeljenje prostora u kojemu su živjeli.

Ali reci ti to njegovu ukrućenu udu. Da ga nisu najbolji poučavali potajnim taktikama, pomislio je ogorčeno, vjerojatno bi se tom prokletom stvari odmah poslužio da probije vrata na bratovoj kući.

Kad je provjerio sva vrata i prozore u potrazi za bolnom točkom, dao je sve od sebe da se dovede u bezosjećajno stanje usmjereno samo k jednom cilju zbog kojega je u svojoj izviđačkoj jedinici zaslužio nadimak Iceman. Usredotočio se na to da iz misli izbriše svaku pomisao na Ronnie i usmjerio na to što mora učiniti kako bi neopaženo ušao i izišao iz Eddiejeve kuće.

Konačno je pronašao podrumaska vrata na kojima zasun nije bio posljednje dostignuće tehnike kao na glavnom ulazu. Kreditnom karticom je za djelić sekunde obio lokot i provukao se unutra, nadajući se da Eddie nema alarmni uređaj koji bi mu munju navukao na vrat.

Osim potrebe da sagori frustracijom izazvanu energiju koja mu je pulsirala u žilama, nije mogao sa sigurnošću reći što radi tu. Sudac je nedvojbeno dao nalog za pretres i policija je zacijelo sve dobro pročešljala, mnogo stručnije nego što on može tražiti. Njega su učili ulaziti i izlaziti, procjenjivati teren ili zgrabiti taoca i pobjeći, a ne kako kaže stara izreka naći iglu u plastu sijena. Stoga baš nije bilo vjerojatno da će naći nešto što oni nisu.

Pa ipak, večeras je imao potrebu da se poveže s Eddiejem, makar samo rukujući stvarima kojima je njegov brat prije rukovao. Ali, tko zna? Možda će mu nešto progovoriti. Možda

će nešto što muriji nije značilo ništa njemu ukazati put koji treba slijediti kako bi oprao ljagu s bratova imena.

Kad mu se pogled privikao na tamu, provlačio se do drvenih stuba kroz raznorazne stvari nagomilane u podrumu. Vrata na vrhu stuba bila su zatvorena zasunom, ali na njima je bio isti onakav slab lokot kakav je bio na podrumskim vratima, i Coop se ponovno uspješno poslužio kreditnom karticom. Zatvorio je za sobom vrata i već se spremao samom sebi čestitati kad je začuo potihio zujanje. Odmah do vanjskih vrata bila je sigurnosna tipkovnica na kojoj je treperilo crveno svjetlo.

– Sranje! – Došao je do nje u dva krupna koraka. Vjerojatno je imao najviše trideset sekundi da deaktivira alarm.

Znajući da bi to trebao biti lagan broj za pamćenje Coop je ukucao Eddiejev rođendan. Tipkovnica je i dalje nastavljala zujati. Dobro, *previše* očito.

Nije znao ni bratov broj socijalnog osiguranja ni bankovnog računa. Štoje mogao biti najvažniji *datum* u Eddiejevu životu? Nije bio oženjen...

Da se Coop već nije bio zabavio isprobavanjem svih ostalih kombinacija na tipkovnici, uključujući svoj vlastiti rođendan i rođendan njihove majke, lupio bi se po čelu. *Pa dakle, dan Lizzyna rođenja, Einsteine.*

Potom se više ničega nije mogao sjetiti. Kad je bio Lizzyn rođendan? Četrnaesti ožujka? Ne, trinaesti, je li?

Ukucao je tri, jedan, tri, ali tipkovnica nije prestala zujati. Ne. Čekaj, pa nije u ožujku nego u travnju jer joj je poslao lutku Lude koju je kupio u Beču. To gaje navelo da pomisli na prvi travnja i sjetio se da joj se približava rođendan. Coop je probao četiri jedan, tri, ali zujanje se nastavilo. Disao je jednolično, živci su mu bili čvrsti poput stijene, i prvi put otkad je Veronica izazovno hodajući ušla u Tonk uparađena, osjećao se svojim. Još jedan pokušaj, a potom će morati gibati odatle i ponovno pokušati neki drugi put. Utipkao je nulu, četiri jedan tri i nacerio se kad je zujanje prestalo i kad se crveno svjetlo trepćući ugasilo.

To. Zaboravio je kako nadire adrenalin kad čovjek hoda uz rub opasnosti. Čudno, s obzirom na to da mu je to nekad bila svakodnevna pojava. Nevjerojatno kako se čovjek brzo privikne na drukčiji stil života. Coop se uputio prema Eddiejevim radnim prostorijama smatrajući da bi tamo ili u spavaćoj sobi najvjerojatnije mogao naići na kakav zastranio trag... ako ga se tamo uopće moglo naći.

Nakon sat vremena bio je spreman priznati ono što je već znao: tu nije bilo ni jedne jedine stvari koju policija nije već prevrnula. Neće ništa nekim čudom iskočiti na nj dajući mu ključ za Eddiejevu obranu.

Međutim Coop ipak nije osjećao daje protratio vrijeme. Zato što su posvuda oko njega bili tragovi njegova brata, topline i radosti od koje je bio satkan Eddie. Za razliku od pokušva u Crystalinoj kući, koje se doimalo kao nešto iz sna nakon uzimanja opijuma, Eddiejev dom bio je pun umirujućih zemljanih tonova, mekana udobna pokušva i sitnica zbog kojih se osjećao kao kod kuće i pozvanim u posjet. Posvuda su bile Lizzyne slike kao i zajedničke fotografije oca i kćeri na kojima su im usne bile razvučene u široki osmijeh, i gotovo ste mogli posegnuti i dotaknuti ljubav. Svaka prostorija u kući imala je podsjetnike na Lizzy: crteži male djevojčice uokvireni na zidu Eddiejeva ureda, disk od gline s otiskom male ruke na noćnom ormariću odmah do njegova kreveta. Coop je mogao samo odmahnuti glavom zbog nepravde prema čovjeku koji je želio najbolje za svoju kći i završio u bijegu zbog ubojstva koje nije počinio. Bilo je to smiješno.

Coop je odmahujući glavom odagnao nezadovoljstvo koje je prijetilo narušili njegovu snažno usredotočenu pozornost, i otvorio je vrata prostorije uz Eddiejevu spavaću sobu.

Bilo je očito da je to Lizzyna soba, i prvo što je Coop ugledao bila je lutka Lude koju joj je poslao za zadnji rođendan. Sjedila je uz drugu huku i nekoliko plišanih životinja na ružičastobijelom pokrivaču. Nešto je visjelo s vrpce oko njezina vrata, i kad je prišao Coop je ugledao rođendansku čestitku koju

je poslao uz nju. Otvorivši je vrškom prsta pri svjetlosti mjesečine pročitao je svoj napadan rukopis ispod lijepih želja napisanih na talijanskom. Pisalo je: *Lizzy, sretan ti rođendan iz Venecije. Stric James.*

Nije pisalo *voli te ni najljepše želje*, nego samo *stric James*. Vidjevši počasno mjesto koje je dala njegovu daru i čestitki osjećao se kao najveći prevarant na svijetu. Kakav je on to bio stric. Obuzeo gaje sram zbog spoznaje daje to bio jedan od nekoliko rođendana kojih se uspio sjetiti.

Ponovno je lagano otvorio čestitku i pogledao svoj potpis. *James*. Uvijek bi se iznenadio kad bi ugledao to ime napisano svojim rukopisom na nekom od svojih pisama. Sad ga već nekoliko godina koristi potpisujući knjige, ali prije nego su mu knjige počeli izdavati nikada nije bio ništa drugo doli Cooper, ili Coop... osim majci. O tome se zapravo nije govorilo sve dok ih nije napustila zbog Chapmana, pa čak ni nakon toga nije eskaliralo u otvoren rat, sve do smrti njegova oca kad je Coop morao otići zauvijek živjeti s njima.

U početku je odbijao odazivati se na ime, pokušavajući je prisiliti da ga prihvati onakvim što on jest, samo obično Cooper. Ali ispostavilo se daje njegova majka još tvrdoglavija od njega i u njezinoj kući ostao je 'James'. Bilo daje tamo bio samo u posjetu tijekom vikenda ili pod stalnim skrbništvom, ona nikada nije podnosila radničko ime za svoga sina. Vjerojatno ju je to previše izravno podsjećalo na njezino ne baš ugledno podrijetlo.

Kao posljedica toga, Eddie gaje znao samo kao Jamesa. Ali Eddie je bio Eddie i Cooperu nije smetalo kad gaje tako zvao njegov brat. Eddie je to ime izgovarao s ljubavlju i divljenjem. Kad gaje izgovarala njegova majka, bio je to samo način da Coop postane prihvatljiviji u njezinim očima.

Odagnao je sanjarenja ne obazirući se na tupu bol nisko u utrobi. Sve je to bilo i prošlo. Dovraga, *umrla je nezadovoljna* njime, ali to sad nije bilo važno. Bio je važno samo što učiniti i kako pomoći ostatku obitelji.

A to se u trenutku činilo prokleta malo. Uzet će kući sa

sobom fascikl s Eddiejevim financijskim izvješćem. Bacivši posljednji pogled po Lizzynoj sobi prije nego je lagano zatvorio vrata, Coop se zapitao ima li nekakvog načina da svojoj nećakinji barem vrati stvari koje su joj pripadale. To bi joj moglo stvoriti osjećaj ugone sve dok se ponovno ne sastane sa svojim tatom.

Koliko god igrao značajnu ulogu u dokazivanju Eddiejeve nedužnosti, Coop je počeo gajiti ružan osjećaj da jedino može djelovati i biti spreman iskoristiti svaku prigodu, bude li imao sreće.

Kody se sljedećeg jutra budio polako i postupno prepuštajući se nesvjesnom tek toliko da prizna kako se osjeća iznimno opuštenih udova i lišen stresa. Iskreno zadovoljstvo zamorilo mu je kroz vene, ali zapravo je toplina tijela koja se isijavala uz njegova prsa i preko trbuha bilo ono stoje pobudilo njegovu sna lišenu znatiželju. Vrućina tijela grijala mu je zapravo čitavu desnu stranu i trepćući omamljeno podigao je glavu s jastuka kako bi odredio odakle dolazi.

Uz njega se stiskala žena čija se glava ugnijezdila u udubini između njegove ključne kosti i početka izbočenih prsa. Lice joj je bilo skriveno od pogleda plavkastosmeđom kosom koja se raširila preko njegovih prsa i preko ruke koju mu je prebacila preko trbuha. Sad kad se malo bolje razbudio, Kody je dobro znao čije je to dugačko tijelo zamamnih oblina, i ni za živu glavu nije mogao zadržati osmijeh zadovoljstva koji mu se pojavio u krajičku usana.

Kad je sinoć podigao pogled i ugledao Marissu koja je stajala uz Veronicu, kao da se zatekao među krhotinama nastalim nakon goleme bombe, tako je izravno djelovala na njegova osjetila. Šama pomisao na to natjeralo ga je da odmahne glavom. Čovječe. Bas kao da su on i Marissa dva sastojka eksplozivnog kemijskog spoja koji se, kako se ispostavilo, S razlogom drži na odvojenim policama, jer eto što se dogodilo kad su došli u dodir. Pomiješaj jedan dio Marisse i jedan dio Kodyja i – bum! odmah

dođe do zapaljivosti. Nikada u životu ništa slično nije osjetio.

Poželio je zadržati taj osjećaj i lagano provukao ruku ispod gustog snopa njezine kose kako bi joj ga uklonio s lica. Kad se promeškoljio pogledati je, pogledom je preletio preko dva portreta na udaljenom zidu, a potom ga naglo vratio i zadržao se na njima.

Osjetio je potištenost u utrobi. Na jednom je bila mala djevojčica kovrčave kose s velikim osmijehom i rupom na mjestu na kojemu su trebala biti dva prednja zuba. Drugi je bio portret malo starijeg dječaka koji se doimao visokim i štrkljastim. Imao je Marissine oči. I njezin osmijeh, ali ne i njezine rupice na obrazima.

Kody se pokušavao uvjeriti da su joj to nećak i nećakinja, ali nije bilo prihvatljivo. Ne samo stoje dječak izgledao kao muška varijanta Marisse nego je dječjim rukopisom na fotografiji bilo napisano *za mamicu*.

Uh, sranje.

Ne radi se o tome da on ne *voli* djecu, jako ih je volio. Ali nije imao razumijevanja kad se radilo o njima. Koji muškarac ne bi kad je gledao svoju sestru kako ide od jednog muškarca do drugoga i promatrao bol svog nećaka koji se vezivao za te muškarce koji su se dovlačili te ulazili i izlazili iz kuće njegove majke? Baš kad bi se njegov nećak Jacob osjetio sigurno i ugodno uz prisutnost nekog novog tipa u njegovu dječjem svijetu, taj tip bi nepovratno nestao. Budući da Kody nije mogao učiniti ništa da promijeni sestrino ponašanje, zakleo se da nikada neće snositi odgovornost za pogled koji je tako često viđao na Jacobovom licu na lice nećijeg tuđeg djeteta.

Nastojao je dakle izlaziti sa ženama koje nisu nosile taj teret sa sobom. Nekoliko puta izišao je sa ženom koja je imala djecu, ali pazio je daje izvede van samu, bez djece, smatrajući, kako se s pravom ispostavilo, da ta privlačnost možda neće potrajati. Svodeći ophođenje s njezinim potomstvom na minimum barem je izbjegao onaj osjećaj da gradi lažne nade u dječjoj svijesti da će utjecaj ovog posljednjeg muškarca koji prolazi kroz njegov

život postati nešto mnogo trajnije.

Nijedno dijete neće morati gledati kako on kao od šale izlazi kroz vrata odnoseći mališanovo srce u rukama.

Kody je uklonio Marissi kosu s lica i podbočivši se bradom zagledao u nju. Prevlačeći lagano prst preko njezina nosa gledao je u te slabo vidljive plave žile na kopcima, udubinu na njezinu obrazu za koju je čak i dok miruje svaka budala mogla vidjeti da će se pretvoriti u jednu od onih da-padneš-na-tur ubojitih rupica istog trenutka čim se osmjehne.

Kvragu. Nije htio odustati od nje. Želio je dokraja istražiti tu nevjerojatnu kemiju između njih. Nešto zbog čega će ta zapaljiva tvar sigurno izgorjeti na kraju, ali nikako mu se nije sviđala ideja da ode prije nego se to dogodi.

Ali bolje bi mu bilo da baš to učini. Bez obzira koliko mu se jedinstveno to među njima učinilo, nije želio iznevjeriti svoj iskren i nepokolebljiv princip. Već je zaboravio na jedno od pravila koja su išla uz to, nikad ne biti s nekom ženom u krevetu dok su djeca u kući. Njegovi sinoćnji postupci bili su potaknuti pravom požudom, i koliko mu je bilo poznato Marissina djeca su tamo na kraju hodnika 'pileći' hrkala. Lagano ju je pomaknuo sa svojih prsa i izvukao se iz kreveta. Ušao je u traperice i navukao ih, ali nije ih još uspio zakopčati kad je iza sebe čuo njezino šuškanje.

– Koliko je sati? – upitala je promuklim glasom i nevoljko se okrenuo licem prema njoj.

O, čovječe. Velika pogreška. Bila je sva rumena od sna, poduprta laktom, gornja plahta navučena do ispod pazuha ocrtavala joj je lijepe, bujne grudi. Oči su joj bile pospane i raščupana kosa padala je preko bucmastih ramena i spuštala se niz leđa, osim jednog dugačkog pramena koji joj je visio preko lijevoga oka.

Nije si mogao pomori. Vratio se natrag u krevet i sagnuo zagladiti neposlušni pramen. Prošlo devet. Moram ići.

– Već? Marissa je pružila manikirani prst i prešla preko otvorena rasporka na njegovim trapericama, povlačeći noktom

duž njegove kože niz jednu stranu patentnog zatvarača i vraćala se na drugu stranu. Provokativno gaje pogledala. – Ne možeš li ostati recimo još nekih dvadesetak minuta? Riley i Dessa ne bi trebali biti kod kuće do podne.

Na to je Kody samo svukao svoje upravo navučene traperice i uvukao se natrag k njoj u krevet. Ali kad ju je privukao u naručje i zakotrljao sam sebi je obećao da neće žuriti, bez obzira na to koliko dobar bio seks i bez obzira na to što se činilo da toliko toga imaju reći jedno drugome.

A to je značilo da će je izvoditi tamo gdje idu samo odrasli i gdje djeci nije dopušteno.

11.

Vjetar se tog popodneva obrušio na kuću dok je Coop sjedio za kuhinjskim stolom, a Boo ispružen spavao na njegovu koljenu. Velika čaša hladnog mlijeka bila mu je nadohvat ruke. Na papirnatom ručniku odmah do čaše bio je sendvič od konzervirane govedine natopljene u senf i majonezu, gnjecav zbog zelene salate i rajčice koja je ispadala sa strane. Povukao je okomitu crtu po sredini žutog pravničkog bloka pisaćeg papira koji mu je bio uz desnu ruku, te je između naizmjeničnih zalogaja sendviča i velikih gutljaja mlijeka vadio bilješke iz debelog toma *Sigurnosne mjere CIA-e* na lijevoj strani bloka listovnog papira. Povremeno bi posegnuo za dječjom čitankom iz prirode koja je stajala nasred stola i sam sebi razjasnio kako nešto radi, a potom načinio bilješku na desnoj strani bloka pisaćeg papira.

Kad mu je zvuk štropota nogu niz stražnje stube prekinuo koncentraciju on je već znatno napredovao u svom istraživanju, i nije mu bila mrska ideja da načini pauzu. Podigao je pogled i ugledao Lizzy koja je vrtoglavo se okrećući ušla u prostoriju i odmah potom zastala kad je ugledala njega kako tamo sjedi.

Njezina svjetlucava smeđa kosa bila je uredno spletena u dvije pletenice, a na sebi je imala izbljedjele crvenkastoružičaste tajice i bijelu mušku košulju koja se kopčala sprijeda. Rub košulje sezao joj je ispod koljena, a manšeta na dugačkim rukavima koji su na mjestima bili nekoliko puta zarolani iznad njezinih uskih, malih zapešća bila deset centimetara široka.

– Bok – rekla je spuštajući glavu i virkajući ispod šišaka. Uputila mu je jedan od svojih sramežljivih osmijeha. – Jesi li vidio tetu Ronnie ili mog mačića?

– Ne mogu reći da sam ti vidio tetu u blizini – odgovorio je iskreno Coop dok je potajno spustio mačka s krila i nogom ga sa strane gurkao da iziđe ispod stola. Nesretan što su ga tako grubo probudili, Boo je obznanio svoje nezadovoljstvo ogorčenom mačjom drekom, i Lizzyno lice se ozarilo.

– O, vidi. Boo je tu! Sigurno je spav'o najednom od stolaca.

– Podignula je mačića s poda i prinijela mu njušku svom nosu, trepavicama se primičući prema njemu. Boo ju je sa zanima njem trenutak promatrao prije nego je mekom šapom pokušao zaustaviti taj neuhvatljivi pokret.

Lizzy je virkajući pogledavala Coopa onim slobodnim okom.

– Što misliš gdje bi mogla biti teta Ronnie? Trebala bi bit' tu.

– Ne znam Mrvice, vjerojatno je na trenutak nekamo izišla. Siguran sam da će se brzo vratiti, znaš kako je ona odgovorna po tom pitanju.

Lizzy baš i nije bila oduševljena njegovim odgovorom. Coop nije navikao vidjeti nezadovoljstvo na njezinu licu i dok je gledao kako joj se mekane usnice spuštaju u kutovima usana u utrobi je osjetio blagu paniku. Morao se podsjetiti daje obučavan za sve vrste hitnih slučajeva, pa kako je onda moglo biti teško odvratiti pozornost maloj djevojčici? Usredotočivši pozornost na nju pokazao je bradom na njezinu odjeću. – Imaš na sebi zanimljivu odjeću.

Uspio je više od očekivanog. Lizzyje bacila pogled na sebe, a zatim mu se od sveg srca osmjehnula, osmijehom koji je vidio samo na slikama s Eddiejem. Nije bio pripremljen na to da mu

srce preplavi istinsko zadovoljstvo zbog spoznaje daje on izazvao taj osmijeh. *Joj dijete, zaboga, mislim da sam zaljubljen.*

– To je moja kuta – Lizzy je premjestila Booa, dohvatila jedan od debelih nabora košulje i raširila ga kao da će se učtivo nakloniti pred kraljicom. – Teta Ronnie i ja ćemo ličiti moju sobu. A potom ćemo koristiti ličilačke *šablone*.

– Zvuči super.

Energično je kimnula: – *Zbilja* super.

– U kakvu ćete je boju oličiti?

– U ružičastu.

– Aha, da neće to možda kojim slučajem biti žarko ružičasta?

– Ta bi odgovarala, pomislio je, jer je trenutno ona bila tako ojevena.

Lizzy se zahihotala. – Ma ne, glupo. *Djevičanski* ružičasta.

– Baš tu sam mislio sljedeću reći. Sama si odabrala tu boju ili ti ju je teta izabrala?

– Sama sam je odabrala. Teta Ronnie je rekla da ćemo podijeliti, hm... ono... zaboravila sam tu riječ. – Čelo joj se izbrazdalo dok se koncentrirala. Potom joj je veoma brzo sinulo. – Posal! Rekla je da ćemo podijeliti posal i da će moj dio biti izabrati boju, a njezin platiti ličenje. Te ako ona mora bojat' da moram i ja. – Izgled njezina lica odavao je da ništa ne može biti uzbudljivije od toga. – Bit će baš lijepo pa možeš doći vidjeti kad završimo.

– Volio bih. Dakle, sviđa ti se ružičasta? – Sjetio se njezine sobe od sinoć s bijelo-ružičastim prekrivačem.

– Aha, ta mi je najdraža. – Ponovno mu se onako plaho osmjehnula. To je boja za *djevojčice*.

– Pa onda je to dakle boja za tebe jer si i ti prava djevojčica.

Lizzyn osmijeh bio je pravi, blještav, i gledala gaje blistavih očiju kao daje upravo izgovorio najdivnije riječi koje je ikada čula. To i moj tata kaže!

U tom trenutku je nalet vjetra otvorio stražnja vrata i Coop se nije morao ni okrenuti da bi znao tko je tamo.

Razum je nalagao da samo jedna osoba može ući u kuću bez

kucanja, ali razum nije bio nagon na koji se oslanjao. Mogao je biti gluh i slijep pa ipak znati. Čini se daje njegovo tijelo posjedovalo životinjski nagon kojim je gotovo mogao *namirisati* Veronicu istog trenutka kad se pojavila nadohvat ruke. Nazovite to feromonima ili mošusom, nazovite kojim god hoćete imenom, ali u stvarnosti je bilo zbilja praiskonski. Samo jedan dašak bio je posve dovoljan da se u njemu sve pokrene na rađanje. Da napreduje i množi se.

Da zemlju naseli minijaturnim Veronicama.

Isuse. Uspravio se na sjedaluu. Pojma nije imao otkud to sranje, ali ako to nije bila najjezivija misao koja mu je ikada pala na pamet, onda ne zna što jest. Odavno je već zaključio kako brak nije za njega i već je to odredio svojom misijom u životu da svijet *ne* naseli malim Blackstockovima. Nije vodio ljubav bez zaštite sve otkad je strepio od neizvjesnosti zbog posljedica nakon što mu je Amy Sue Miller prvi put omogućila da okusi raj na ne baš udobnoj pljesnivoj strunjači u kućici pokraj bazena njezina oca kad mu je bilo petnaest godina.

Lizzy gaje izvukla iz tog užasom paraliziranog stanja kad je nestrljivo zaplesala tražeći odgovor: – Teta Ronnie, gdje si *bila?* ja sam već odavno *odavno* spremna.

– Oprosti, dušo. Shvatila sam da imamo samo jednu pliticu za boju i otišla sam do gospođe M vidjeti nema li možda jednu za posuditi, tako da svaka imamo svoju. Na taj način nećemo morati prskati boju na sve strane.

Coop nije vidio Veronicu otkad su se sinoć razišli u ne baš ugodnu raspoloženju i čekao da vidi kako će se ona ponašati pri susretu. Nije mu sinulo da će ga potpuno ignorirati. Ali premda je promotrila knjige koje su bile ispred njega, ponašala se kao daje sam Coop nevidljiv.

Uzevši u obzir daje samo morala ući u prostoriju da mu se potpuno digne nije bio raspoložen pustiti da to samo tako prođe. Odgurnuo je unatrag stolac, ali onda bolje razmislio o ustajanju. Lizzy je bila premlada za lekciju iz anatomije koju bi joj to priuštilo. Kuckajući brzim pokretima olovkom po bloku

listovnog papira odmjerio je Veronicu od glave do pete. – Moram razgovarati s tobom.

– I dalje gaje odbijala pogledati. – To će morati pričekati – hladno gaje obavijestila gledajući u njegove priručnike. Lizzy i ja imamo uzbudljiv sastanak s njezinom spavaćom sobom.

– A da? Dobar sam u spavaćoj sobi. – Slike koje su miljama bile udaljene od ličenja lebdjele su na rubovima njegove svijesti, i pročistio je grlo. Ipak mu je glas zvučao pomalo osorno kad je rekao: – Možeš me iskoristiti. Na koji god hoćeš način.

To joj je privuklo pozornost, naglo gaje pogledala i zarumenjela se u licu. – Kako to misliš?

– Pa mogu pomoći ličiti. Vičan sam s kistom pa mi daj košu lju kakvu si dala Lizzy – pogledom je prešao po onoj koju je imala na sebi – i pomoći ću ti oličiti Lizzynu sobu.

Lizzy se hihotala. – Prekrupan si, blento. Košulja tete Ronnie ne bi ti odgovarala.

– Mislim da si u pravu. – Pružio je ruku prema raskopčanoj flanelnoj košulji i počeo je skidati slijeganjem ramena. – Mislim da bih mogao samo skinuti svoju, tako da je ne poprskam bojom.

– Veoma uviđavno od tebe, ali zadrži košulju na sebi, doslovno to mislim. – Ni tračak sarkazma nije obojio Veronicine riječi, ali pogled u njezinim očima nije bio nimalo ljubazan kad su im se pogledi sreli. – Nema tih riječi kojima bih točno mogla iskazati što mislim o tvojoj velikodušnoj ponudi, ali Lizzy i ja te moramo odbiti. Isplanirale smo da to bude popodne u kojemu ćemo se samo nas dvije družiti.

– Ali možeš doći kad sve bude lijepo – dodala je Lizzy. Zgrabila je Veronicu za ruku učinkovito prekinuvši odmjeravanje njezine tete i Coopa. – *Dođi* – rekla je ustrajno. – Moramo otpočeti, jel' da?

Veronica je dopustila daje Lizzy odvuče iza zavoja, i tek kad su se našle izvan Coopove orbite sjetila se disati. Osjećala se kao da bi udarala glavom o najbliži zid. Dovoljno loše bila je sama činjenica da je bila veoma radoznala doznati zašto čita sve te knjige koje su bile tamo na stolu. Nego hoće li ta općaranost

njegovim tijelom, njegovim krupnim tijelom, ikada prestati? *Nisi trebala gledati*, grdila je samu sebe dok se za svojom nećakinjom penjala uza stube. *Da ga barem nisi pogledala*.

Ali pogledala gaje. Kad je rekao daje dobar u spavaćoj sobi i onim umiljatim glasom zahtijevao da ga *iskoristi*, nije mu mogla odoljeti. Previše joj je slika načina na koje je baš to mogla učiniti palo na pamet i, k vragu, žena može biti tek toliko jaka.

Ali pogledala gaje, i to je u svakom pogledu bila pogreška za koju je i strahovala da će tako biti. Bio je tako prokleta muževan daje nedvojbeno postajala uzbuđena samo od pogleda koje mu je krišom upućivala. Podsjetilo ju je to na ono kad su se ona i Crystal znale nedjeljom ranije iskrasti s posla iz Tonka da bi se počastile slatkišima u Swanson's Sweet Shoppe-u. Znala je da će to na kraju platiti, ali nije bila sposobna odoljeti unatoč nevolji koje im je to natovarilo na vrat.

Ali bila je naviknuta Coopa viđati uvijek tako skockana. Nikad ga nije vidjela a da nije bio glatko izbrijan i uredno odjeven.

Premda je to potajno *smatrala* frapantnim nije se ni izdaleka moglo usporediti s vidjeti ga bosonoga i nekako raskuštrana u plavim trapericama, smeđem toplom pletenom Henleyu s rukavima povučenim duž podlaktica i raskopčanoj sivoj i bež flanelnoj košulji sa zarolanim manšetama, koja onako zgužvana nije bila ni blizu njegovim uobičajenim ulickanim standardima. A osim toga, tik do njegove pune donje usnice bila je mrlja senfa, i tamna čekinjasta brada koja se u obrisima nazirala na vilici.

To ju je tako snažno privuklo daje mogla vrisnuti. I to *prije* nego se ponudio da bi skinuo košulju. O, proste riječi, proste, nemoralne, bestidne riječi! Poželjela mu je ruku staviti na tu čekinjastu vilicu, zajahavši ga sjesti mu u krilo i...

Ne! Nije se cijele noći prevrtala po krevetu da bi se okrenula i slomila činije ugledala dva bosa stopala... bez obzira koliko je navela da čuje Marissine riječi koje su je progonile. Je *li* Cooper Blackstock tako posvuda proporcionalan?

Prestani s tim! Odmah prestani, Davisova i nemoj više misliti na nj.

Mogla je to učiniti.

Bože, pa učinit će to.

Zadubila se u Lizzyn projekt i malo pomalo iskreno se zanjela. Ona i Lizzy ličile su sve u šesnaest razgovarajući o barbikama, najboljim prijateljima i Harryju Potteru kad nisu pjevale uz radio. Završile su sa zidovima, a potom pažljivo nacrtale ražine pupoljke na običnom bijelom toaletnom stoliću i općenito se dobro zabavljale pretvarajući sobu od gole bezlične sobice do raja za malu djevojčicu. Kad je bilo gotovo, obje su se odmaknule do vrata diviti se učinjenom. – Dakle, što kažeš? – upitala je zadržavajući pogled na nekoliko ukrasnih stvarčica koje je Lizzy izdvojila iz zbirke svoje majke.

– Liii-jeee-paaa je. Ljepša je čak od sobe u kući mog tate! Nikada neću poželjeti otići.

Veronicu je stegnulo u utrobi. O Bože, što je učinila? Bojala se da će uprskati novu roditeljsku ulogu koju je preuzela, ali nikada nije ni sanjala da će to učiniti tako brzo ni tako potpuno.

Samo je željela učiniti nešto za Lizzy što će je navesti da se osjeća trunčicu posebnom. Dakle, dobra vijest je da joj je to, čini se, uspjelo. Loša vijest, i nešto o čemu uopće nije razmišljali bila je kako će se njezina nećakinja osjećati kad Veronika na kuću nalijepi znak PRODAJE SE. Kako će to utjecati na Lizzy kad joj njezina teta kaže da spakira stvari jer napuštaju kuću, uključujući i sobu za koju joj se Veronica upravo pomogla emocionalno vezati?

K vragu. Uh, k vragu, k vragu, k vragu.

Što je mislila? Je li doista vjerovala da će se sve to nekako samo od sebe riješiti ili samo od sebe nestati ako svoju nećakinju ne uputi u stvarnost situacije? Očito je živjela u svijetu snova.

Još gore, bila je još uvijek napola uronjena u poricanje jer je još uvijek bila kukavica koja ni sad nije imala srca to reći Lizzy. Jednostavno djevojčici nije mogla obznaniti prijevaru dok je Lizzy bila još uvijek u žaru zbog današnjeg postignuća.

Stoga je učinila sljedeće stoje smatrala najboljim. Nazvala je Marissu i iz srca izgovorila samo jednu riječ: ‘*Pomagaj*’.

Trenutak je vladala tišina. Potom je Marissa tiho upitala: – Koliko je loše?

– O, Bože. – Veronica se nevoljko zbunjeno nasmijala. – Da lošije ne može biti. Ovaj put sam zbilja uprskala.

– Odmah dolazim. Djeco! – Veronica ju je čula kako viče. – Pomozite mi naći ključeve od auta. Idemo do... – Veza se prekinula.

Veronica je odložila slušalicu i zagledala se kroz prednji prozor, mrzovoljno promatrajući limenku za kokice koju je vjetar nosio niz sredinu puste ulice Baker. Hvala Bogu bila je nedjelja. Kafić je bio zatvoren, zbog čega je Veronica bila iznimno zahvalna jer je iskreno mislila da se večeras ne bi mogla suočiti s odlaskom u Tonk. Ne sad, kad je bila posve rastrzana zbog toga što je bila takva...

– Ma nisi ti *sugav* roditelj! – nedugo zatim rekla joj je Marissa. – Jednostavno o tom aspektu nisi dovoljno razmišljala.

Djeca su se popela na kat diviti se Lizzy noj spavaćoj sobi, a Cooper je na svu sreću izišao ili je bio gore u svojoj sobi pa su se dvije žene udobno smjestile, svaka na jednoj strani kauča u dnevnom boravku. Veronica je privukla koljena uz prsa, bradu

zarila u časku koljena i piljila u prijateljicu. – Dovoljno razmišljala. Uopće nisam razmišljala, i točka. I *užasan* sam roditelj! Nikada se nisam potrudila sjesti s Lizzy i popričati s njom o Crystal i Eddieju. – Zgrabila je pregršt kose i naglo povukla.

– Prestani. Pretjeruješ, i dosadna si s tim. – Marissa se nag nula naprijed i oslobodila Veronicine prste. – Ajme meni, iščupat ćeš kosu iz korijena.

I *trebam* je iščupati iz korijena. Znala sam da sigurno osjeća bol u sebi s obzirom na sve ružno što joj se dogodilo u životu, ali ja s im to Sto ne plače i ne cvili uzela zdravo za gotovo i samo zarila glavu U pijesak. Moj moto je daleko od očiju daleko od srca. Bože, Rissa, Lizzy ima samo šest godina, a ipak je deset

godina zrelija od mene.

– Da ne spominjemo daje i mnogo manje dramatična – složila se Marissa. Gurnula je Veronicu u nogu. – *Priberi se* Dakle, odgodila si težak razgovor malo duže nego što si trebala i sad joj daj tjedan, dva da uživa u sobi, a onda sjedni i otvoreno popričaj s njom. Znaš, to je glavno pravilo roditeljstva. Kad uprskaaš, onda samo pričekaaš pogodan trenutak i daš sve od sebe da ispraviš pogrešku i riješiš problem. Potpuno upropastiti možeš jedino ako se prestaneš truditi.

Veronica je osjetila iskru nade. – U pravu si, znam da jesi. Ali još uvijek strahujem reći Lizzy da ćemo se seliti. Neće biti sretna napustiti Dessu i Rileya, da i ne spominjem jedini grad u kojemu je dosad živjela. – Piljila je u prijateljicu dok je sređivala misli. – Pa ipak, iznimno je razumna za šestogodišnjakinju i svakako ima određenih prednosti u seljenju. U Seattleu barem nitko živ neće znati ništa o njezinim roditeljima pa joj tako nitko neće zagorčavati život u školi. Ona je tako draga da znam da će se brzo sprijateljiti, a osim toga, možemo se svakoga vikenda vraćati ovamo dok se to ne dogodi, da nekako olakšamo taj prijelaz. Možda će, kažem li joj da ćemo joj urediti jednako lijepu sobu kod mene, to ublažiti dio traume.

Točno. Na kraju krajeva, nisi još ništa ni prodala pa dakle ne govoriš ni o kakvoj trenutačnoj promjeni. A što se tiče njezine sobe, možeš joj obećati da će imati istu takvu, ako je u tome problem. Nema tog zakona koji kaže da ne možeš sa sobom uzeti tu divnu komodu. – Marissa se blago osmjehnula. – Moram ti reći da ste je lijepo iscrtali.

Veronica je staloženo piljila u nju. – O, Bože, Rissa, *hvala* ti. – Obje su znale da nije zahvaljivala na komplimentima zbog crtačkih sposobnosti.

– Ma zbilja nema na čemu. A sad meni treba tvoj stručan savjet. Sutra se sastaje odbor za ukrašavanje i Kody kaže da bismo vjerojatno mogli kipove od leda držati vani tijekom Zimskog festivala, dok su prepoznatljiviji, ali bilo bi preskupo pokušati to učiniti u zatvorenu prostoru.

– O, moj Bože, Kody! – Veronica je ispravila kralježnicu. – Na to sam potpuno zaboravila, jeste li se vas dvoje divlje poseksali sinoć kad ste otišli iz kafića? – Odmah ju je pljesnula u ruku. – Naravno, moje mišljenje je da jeste. Je li bio dobar? Hoćeš li ga ponovno vidjeti?

– Jest, *Bože*, jest; i hoću, premda nismo konkretno planirali zadnje.

Pretpostavljam da ne bi razmotrila nekoliko pojedinosti u vezi s onim kad kažeš ‘Bože, hoću’, bi li? Veronica je izvila obrvu, a potom se nacerila kad Marissa nije ništa odgovorila. – Ne? U redu, ali moraš znati da sam ljubomorna. Jesu li ga djeca već upoznala?

– Nisu. Otišao je jutros prije nego su se vratili kući. Bilo mi gaje teško pustiti, ali to se jedino tako moglo riješiti. Muškarci koji prespavaju kod nekoga nisu baš bili dio mog života, i da ti budem iskrena, ne namjeravam ni s Kodyjem prekinuti tu tradiciju, barem ne kad mi djeca spavaju kod kuće. – Nacerila se Veronici i na njezinim su se obrazima pojavile duboke rupice. – A to znači da ćeš kad dođe vikend *mnogo* više vidati Dessu i Rileyu.

– Znaš da su uvijek dobrodošli.

– Bog te blagoslovio, dijete, znam to. A ako se s nekim počnem ponovno nalaziti, djeca će ga očito morati sresti. Samo moram malo razmisliti o tome kako ga uvesti u njihove živote. Možda otići u kino, ili na pizzu, u svakom slučaju nešto neobvezno, tako da tome ne pridaju veliku važnost ako stvar ne uspije. A do tad sam ti zahvalna više nego što ti mogu riječima iskazati zato što si mi voljna omogućiti da imam ljubavni život.

– O da, drago mi je da barem jedna od nas ima sreće. – Veronica je zaustila podijeliti s njom svoju ranojutarnju zlu sreću, ali Marissin raskalašen smijeh naveo ju je na odluku da prijateljici neće kvariti zadovoljstvo. Poslije će joj reći.

– Ti si sjajna prijateljica – rekla je Marissa. – Kad već o tome govorimo, što ću ako dekoracije s kipovima od leda u zatvorenom prostoru ne dolaze u obzir?

– Znaš, baš o tome razmišljam i mislim da imam još bolju zamisao.

– Opaaa. ‘lb mi se sviđa. Da čujemo!

– Zimska stabla. Dramatičnost između tankih grana i onih malih bijelih žarulja veoma je upadljiva, a između veličine stabala i sjena koje bacaju žarulje skriva se mnoštvo grijehova što se uvijek uzima u obzir u starim zgradama poput onih na izložbenom prostoru. Nisam još imala vremena vidjeti koliki su troškovi i nisam sigurna možeš li kupiti umjetno drveće s kojega lišće nije posve otpalo, jer ih se onda dok sam ja to radila nije moglo nabaviti. Ali ovisno o sredstvima, tvoj odbor lako može sam izraditi stabla od žice i oblikovanih ljepenki, ili mogu nekoga unajmiti da to učini po veoma povoljnoj cijeni. Šteta što smo malo u stisci s vremenom, mogla bi sponzorirati natječaj za učenike srednjih škola ili sveučilišne studente tako da oni za tebe obave najveći dio posla. Nacerila se, a potom slegnula ramenima. Pretpostavljam da u rasadniku uvijek možeš kupiti prava stabla i poslije ih donirati za projekt uljepšavanja nakon festivala, ili ih rasprodati na lutriji, ili učiniti jedno i drugo. Ali to bi vjerojatno malo više koštalo zato što bi morala kupiti relativno zrela stabla. A osim toga, ljepota umjetnih je da ih uvijek možeš iznova koristiti i mijenjati im izgled načinom ukrašavanja. Možda bi čak mogla namiriti trošak iznajmljujući ih ostalim organizacijama koje ih budu trebale u svoje svrhe, toliko efikasna mogu biti. – Zatekla je prijateljicu kako otvorenih usta bulji u nju, i osjetila kako joj raspoloženje naglo opada. – Ne sviđa ti se moja zamisao?

– Zezaš me? *Sviđa* mi se. Samo sam zapanjena, i to je sve. Kako ti je zaboga takvo što *palo* na pamet?

– Hej, pa ja sam ti godinama bila koordinator na dražbi prije nego sam se počela baviti svojim poslom. – Budući daje Marissa to već znala Veronica je to slijeganjem ramena odbacila kao nevažno, ali zbog prijateljičine pohvale blago se zarumenjela. – A to je često značilo da uvijek moram raditi s oskudnim sredstvima, ovisno o organizaciji koja me u to vrijeme unajmila,

a znaš kako kažu, u nevolji se čovjek svačemu dosjeti. Tu ideju sa stablima iskoristila sam prije tri godine na dražbi za gradnju privatne škole i zato ti trenutno ne mogu dati točnu analizu troškova. Ali iz iskustva mogu reći da se u konačnici isplatilo jer su stabla privukla toliko pozornosti da ih je škola na kraju iznajmljivala ostalim organizacijama. Čuj, daj blok i idemo prijedlog upotpuniti sa svim raspoloživim podacima. Uključit ćemo nekoliko jako velikih kipova od leda za vanjske izložbene dvorane, jer oni su doista veoma efektini. To bi nam za tvoj odbor trebalo dati barem nešto za početak.

– O, Bože, to mi se sviđa. – Marissa je skočila i uputila se prema kuhinji zastavši samo da Veronici uputi golemi osmijeh. – Hvala ti, mala. Obećavam da ću ti na sutrašnjem sastanku odati priznanje.

– Jesi li luda? To bi potpuno poništilo smisao svega što znači pokazati tim nadmenim facama kako ne moraš biti rođena na Holly Driveu da bi znala odraditi posao.

– Ni ti nisi tamo rođena pa bi to u svakom slučaju imalo smisla.

– Da, ali nisam ja ta koju one ismijavaju. Zaslužuješ da im zbog toga malo natrljaš nosove.

Marissa se nacerila. – Nevoljko priznajem, ali svakako bih to rado učinila. Onda ću potpuno preuzeti zasluge i blagosloviti te. Ali isto tako ću najbolje što znam obaviti posao, sad kad si mi dala nešto čime ću se pozabaviti. Mislim da je najbolje da za početak dam zadatak Tyler Jonesovoj i Wentworthici da istraže razne ponude, što misliš?

– O, da – Veronica je odlučno kimnula. – Slažem se u potpunosti.

12.

Veronica se u petak navečer probijala između gusto postavljenih stolova u Tonku raznoseći pića i izmičući rukama

posebno razularena mladića koji je sa skupinom prijatelja proslavljao dvadeset prvi rođendan. Ugledavši Marissu kako sjedi s Kodyjem pri kraju njezina reda, uputila se ravno prema njima. Večeras bi mogla iskoristiti malu oazu zdrava razuma.

Zapazila je trenutak kad ju je Marissa ugledala jer su se na obrazima njezine prijateljice pojavile duboke rupice ispod zanesena osmijeha dobrodošlice. Marissa je usnama oblikovala riječi, ali Veronica je odmahнула glavom i bespomoćno slegnula ramenima. Pokušati večeras u toj buci uspostaviti normalan razgovor bilo je isto kao pokušati komunicirati bez povisivanja tona putem telefona od limenki koje su uspostavile pomoću poduzeg kabela provučenog između spavaćih soba u vrijeme dok su bile djeca, zapravo nemoguće. Došavši do stola namjestila je poslužavnik na desni bok i prignula se. – Drago mi je što vas vidim! Ali bojim se da nisam uspjela čuti ni riječi koju si izgovorila.

Marissa je povisila ton. – Ništa epohalno. Samo sam htjela potvrditi nešto stoje očito, kakva gužva večeras.

– Bez zezanja! Ludnica, sve otkad sam stigla na posao imam osjećaj da su prošli tjedan svi ozbiljno болоvali od nervoze zbog boravka između četiri zida.

S planina je naglo zapuhalo i pretvorilo povremene zapuhe vjetra praćene kišom u pravu zimsku oluju u Fossilu. Najprije je zapadalo nekoliko centimetara. Potom je padala hladna kišica nošena žestokim vjetrom, i dok se nevrjeme stišalo stabla su već bila prekrivena ledom i ulice pretvorene u klizališta. Kad je snijeg počeo ponovno padati, zapravo je dočekan s olakšanjem.

Uz sloj snijega koji je ublažavao poledicu, hodanje i vožnja nisu više bili tako riskantni.

Danas se prvi put osjetilo poboljšanje. Ubrzo iza podneva konačno je ponovno provirilo sunce, i dok se temperatura vrzmala oko nule činilo se daje minula prijetnja novim snježnim padalinama i ledenom kišom koja se pretvara u led.

– Nije li to *ludo*? – povikala je Marissa. – I ja sam se prilično pritajila dok se vrijeme nije konačno smirilo. Bila sam prevelika

kukavica i nisam se usudila voziti opasnim cestama, ali vjeruj mi, bila sam se spremna ohrabriti, bilo leda ili ne bilo. Dessa mi nije dala ni trenutak mira otkad je u ponedjeljak uvečer počelo sniježiti, brinući da će večerašnje spavanje u VFW dvorani biti otkazano.

Veronica je kimnula. – Znam što hoćeš reći. I Lizzy je bila nestrpljiva. Nije pomagalo kad sam joj govorila da će večerašnja zabava sigurno biti prebačena za neki drugi put, u slučaju da zbog nevremena bude odgođena. Dobro da se razvedrilo kad se razvedrilo jer bi sad na glavi imale nesretnu djecu. – Dlanom je udarila po površini stola. – Hej, to me sad podsjeti: kako je protekao sastanak za Zimski festival?

Marissa se zadovoljno osmjehivala. – O, Ronnie, protekao je sjajno! Smatrali su me genijalkom! Meni se naravno najviše svidjelo gledati kako se Tyler Jonesova i Wentworthova trude reći nešto ljubazno, a bile su spremne sasvim se očito pokroviteljski ponijeti prema sirotij skorojevički koja pojma nema ni o čemu.

Veronica se nasmijala. – Pripiši to djevojkama koje su živjele u stanovima.

– Baš to. Bilo je *baš* slatko.

Muškarac koji je sjedio dva stola dalje nestrpljivo je davao znak i Veronica se ispravila. – Osjeća se nezadovoljstvo pa je bolje da se vratim poslu. Što ću vama donijeti?

Sljedeći sat i pol padala je s nogu pokušavajući ih sve na vrijeme poslužiti, a gramzljivi dečko koji je slavio rođendan nije prestajao.

Poslužila se starim trikom i počela preuzimati njegovu narudžbu s druge strane stola.

Oko pola dvanaest konačno se pomalo počelo smirivati kad se gužva prorijedila i Veronicine uši u kojima je odzvanjalo bile su zahvalne kad se razina decibela spustila na normalu.

Ali to stoje mogla komunicirati bez vikanja nije baš mnogo

pomoglo njezinim bolnim nogama, i ne obazirući se na pokrete dečka koji je slavio rođendan, koji su možda bili pozivi za narudžbu novog pića, iskoristila je trenutačno zatišje i priključila se Marissi i Kodyju za njihovim stolom.

Skljokala se na stolac i skinula cipele. Odmorivši lijevi gležanj na desnom koljenu, protrljala je stopalo i promrmljala: – Uh, kako mi paše. I [vala Bogu što nam se napokon netko javio na oglas jer ne znam koliko bih još dugo mogla izdržati ovako.

Marissa ju je zainteresirano promatrala. – Dakle, nekoga ste unajmili?

– Još nismo, ali sutra na razgovor dolazi neka žena, i osim ako nije serijski ubojica, što se mene tiče, odmah će dobiti posao. – Ironično se osmjehnula. – Možda čak i u tom slučaju. To liko se očajno osjećam.

Nevoljko se zatekla da pogledom traži Coopa. Istoga trenutka kad gaje ugledala znala je da izaziva nevolju. I te kako dobro znajući da bi trebala odvratiti pogled, gutala gaje očima. Tek kad je on iznenada podigao pogled s pića koje je miješao i pogledao ravno u nju, ona je svoj naglo skrenula i usredotočila se na Marissu i Kodyja.

Očajno je bila prava riječ, i to ne samo zbog toga što nije voljela raditi u Tonku ni zato stoje trebala početi gledati svoja posla ako je željela imati posao kad sredi obiteljsku situaciju. Nije to bilo ni zbog toga što joj je svijeća dogorijevala na oba kraja i stoje prije ili poslije nešto morala popustiti.

Jedini pravi problem bila je privlačnost između nje i Coopera. Postajala je sve veća i veća, a njezina želja da joj se odupre sve manja i manja. Morala je načiniti nekakvu distancu među njima.

Prije nego na kraju učini nešto posve glupo.

– Hm, a što se tiče kandidatkinje za posao – rekla je, ozbiljno usmjerivši pozornost na razgovor koji je sama prekinula. – Hoćeš li sutra pokupiti Lizzy iz VFW dvorane kad budeš išla po

Rileya i Dessu i zadržati je dok ja ne obavim razgovor s tom ženom?

– Naravno – rekla je Marissa. – Ako ceste ne budu baš u jako

lošem stanju povest ću djecu do kina King da vide novi Disneyev film. – Okrenula se Kodyju posjednički ga pomilovavši po ruci. – Jesi li za crtić s troje djece? Samo dvoje ih je hiperaktivno. – Neprirodno se osmjehnula. – Naravno, ti su moji.

Za samo sekundu Veronica je pomislila da će ugledati nezadovoljstvo na Kodyjevu licu, ali on se samo nacerio.

– Kao poziv da sjedim u kinu punom djece koja vrište zvuči primamljivo – rekao je ležerno. – Ali obećao sam tati da ću doći k njemu i pomoći mu oko podupiranja podrumskih stuba.

– Ma u redu je – javila se Marissa. – Ali kažem ti, ne znaš što propuštaš.

Pogledi su im se sreli i zadržali, i Veronica je doslovno mogla osjetiti elektricitet koji je sijevao među njima. Bila bi se rashladila lepezom da joj obje ruke nisu bile zauzete masiranjem bolnih stopala, i pokušala je ne biti ljubomorna kad su se iznenada ustali od stola.

Marissin glas postao je grleniji no obično kad je spustila pogled i rekla: – Hm. Ronnie, moramo...

– Poželjeti laku noć – završio je Kody umjesto nje kad se njezina rečenica pretvorila u nejasan šum. Zgrabio ju je za ruku i bojažljivo se nasmiješio Veronici. – Hm, dakle, laku noć onda. – Izgurao je Marissu kroz vrata.

– Hej, ne obraćajte pozornost na mene – promrmljala je Veronica. Spustila je nogu na pod i tapkajući tražila cipelu. – Ja se ionako moram vratiti na posao.

Brzo je zaobilaznim putem otišla do ženskog zahoda oprati ruke i nanijeti malo ruža, a potom se uputila prema podiju. Jedna žena upravo je sjedala u dijelu u kojemu je posluživala Sandy, i Veronica je brzo promijenila smjer daje zaobiđe u širokom luku. Zadnja osoba s kojom se večeras željela zakvačiti bila je Darlene Starkey

Darlene je bila mršava žena pedesetih godina prosječna izgleda, s ogrubjelim rukama seljanke i besprijekornom svijetlosmeđom paž frizurom društvenog doajena. Živjela je na

pola puta do Bluffa, što se smatralo dijelom otmjena susjedstva, ali ne i njegovim najvišim slojem. Premda izvorno nije bila iz Fossila vjerovalo se daje odrasla u području u kakvom su bili njihovi stanovi i da se bogato udala kad je upecala Davida Starkeya. Nitko to nije točno znao jer Darlene o tome nije govorila.

Što je bilo prilično ironično kad malo bolje razmislite o tome, s obzirom na to daje bila najveća tračerica u Fossilu. Darlene je bila jako poznata po svom bezobzirnem zabadanju nosa u tuđe poslove i zajedljivu jeziku pa je Ronnie zahvaljivala nebesima za malu uslugu stoje ta žena večeras bila u onom dijelu u kojemu poslužuje Sandy, a ne u njezinom. Sve je već bilo dovoljno grozničavo i samo je još trebala imati posla sa strvinarkom koja je htjela prekapati po kostima njezine sestre.

Možda zbog toga što joj je pažnja bila podijeljena Veronica nije uspjela zadržati onaj stav kakav je veći dio večeri imala prema dečku koji je slavio rođendan. Kad se sagnula počistiti stol potpuno je zaboravila daje on za stolom iza nje, sve dok nije osjetila ruku koja ju je zgrabila među noge, tamo gdje nijedan muškarac nije imao pravo biti gramzljiv bez njezina otvorena poziva.

Veronica je vrisnula u šoku. Ugledala je kako Coop spušta čašu u koju je točio piće i preskače preko šanka probijajući se između dva gosta i razmičući ih da prođe. Izraz njegova lica govorio je da će biti krvi, i kao zaustavljeni film koji je iznenada ponovno pušten, trgnula se iz stanja paraliziranosti. Nesvjesno je zavrtlala praznom kriglom piva koju je pokupila iza sebe, i svom snagom udarila bridom sa strane. Bolan krik prolomio se zrakom i ruka koja ju je zgrabila za međunožje spustila se.

Naglo se okrenula, ali prije nego je dečka koji je slavio rođendan uspjela uhvatiti za vrat, muškarac u lijepo krojenu odijelu koji je sjedio dva stola dalje ispriječio se među njih. Unio se mladiću u lice. – Imaš li ti pojma u kakav si se problem sa zakonom upustio, mladiću?

Pijani slavjenik privukao je ruku prsima. – Mislim da mije

slomila lakat – zaječao je.

Coop se naglo zaustavio, tik do Veronice. Tamne obrve zlokobno su se spojile, ali ubojit pogled u njegovim očima postao je blaži kad ju je zgrabio za ramena i unio joj se u lice. – Je li sve u redu?

Nije. Jesi vidio gdje me dodirnuo? Bože, tako se prljavo osjećam. – Mislim da jest.

– Dobro. – Odmaknuo ju je u stranu. – Ubit ću ga.

– Joj ne, nemoj. – Prepriječila mu je put i grudi su joj se priljubile uz njegovu dijafragmu kad se nije zaustavio na vrijeme da izbjegne njezinu blokadu. – Tu privilegiju ostavi meni.

Coop se na to morao nasmiješiti, premda donekle nepopustljivo. Veronica Davis nije bila ničija žrtva. Ali nešto tajnovito i povrijeđeno pritajeno vrebalo je ispod bijesa u njezinim očima, i poriv daje zaštititi bio je živ u njegovim grudima. Umjesto daje privije u naručje kao stoje došao u iskušenje, poveo se za njezinim primjerom i svratio pozornost na mladića koji je slavio rođendan.

Hladnokrvnosti gaje lišila silina bijesa koju je osjećao. Prije mnogo godina shvatio je da se snažni osjećaji nastoje prepriječiti na putu i naučio je sputati one negativne, sve dok s njima nije mogao sigurno vladati. Ali trenutno bi rado rastrgao tog malog devijanta, ud po ud, počevši od ruke kojom je se usudio na taj način dimnuti.

Srećom je Eddiejev odvjetnik otvoreno stao između njega i toga poriva. Teško se svladavajući Coop je čuo kako Neil Peavy zadovoljno govori: – Nadam se da si večeras uživao slaveći dvadesetprvi rođendan, sinko, jer bi ti ovo mogla biti zadnja zabava na kojoj ćeš biti.

– Što to trabunjaš? – Premda se doimao kao daje shvatio da je otišao malo predaleko, mladić je očito osjećao potrebu da se pokaže pred svojim prijateljima.

– Trabunjam – rekao je odvjetnik očinski – o tvojoj punoljetnosti te da te se kao odraslu osobu može sudski goniti za seksualno uznemiravanje.

Mladić je prestao prtljati oko lakta i uspravio se na sjedalu. – Hej, čovječe, pa samo sam se malo zabavljao!

– Je li to tako? – okrenuo se Neil Veronica? Jeste li se i vi zabavljali, gospodična Davis?

– Nisam – odgovorila je Veronica bez kolebanja. – Nisam se dobro osjećala ni kad me nekoliko puta prije toga zgrabio za stražnjicu. Ali da me dotakne... tamo gdje me dotaknuo... kao da na to ima pravo... – Jako se stresla.

Neil se ponovno obratio mladiću koji nije izgledao ni blizu onako samouvjereno kao trenutak prije. – Čuješ li ti to, dečko? Nije se zabavljala. – Odmahnuo je glavom. – To nije dobro za tebe jer pravni sustav ne zna za šalu, i ako se žena ne smije, neće se smijati ni oni. Postoji čitav niz optužbi koje se mogu upotrijebiti protiv tipa koji dira ženu bez njezina pristanka. Nekoliko takvih optužbi moglo bi ti, dokaže li se da si kriv, priskrbiti izdržavanje dugačke kazne u kaznionici u Monroeu. Vjeruj mi, mladiću, s obzirom na tvoje razmetanje u javnosti i izostanak kajanja sigurno ćeš biti proglašen krivim odluči li gospodična Davis protiv tebe podnijeti tužbu.

Coop je imao osjećaj da Peavy možda pretjeruje u vezi posljedica, ali to je na njega djelovalo poput čarolije. Mladić koji je slavio rođendan odjednom se doimao potpuno trijezan. S lica mu je nestalo boje, okrenuo se prema Ronnie i rekao: – O, Bože, gospodo, pomagajte. Nisam vas trebao tako dotaknuti, i ako ne podnesete tužbu protiv mene, više nikada neću učiniti ništa slično. – Drhtavom rukom prešao je preko usana. – Iskreno. Žao mi je.

Veronica ga je dugo pomno promatrala. Potom se okrenula Neilu. – Ako ne podnesem tužbu a ispostavi se da je veliki lažljivac...

– Ne gos’do, nisam. Dok sam živ više neću dotaknuti ženu bez njezina dopuštenja!

– Ako se ispostavi daje pravi pravcati lažljivac – ponovila je, oštro pogledavši mladića – i ako nešto slično učini nekoj drugoj ženi...

– U tom slučaju još uvijek možete podnijeti tužbu. A ako nastupi zastara, možete se pojaviti kao svjedok sljedećoj

– Neće *biti* sljedeće žrtve – iskreno je rekao mladić i nadlakticom s čela obrisao tanki sloj znoja. – Nisam ja od tipova koji imaju *žrtve*. Kunem se Bogom.

Veronica se okrenula prema njemu. – Oprosti, rekla je hladno. – Ali sasvim sigurno si takav bio prije samo dvije minute.

– Prije dvije minute bio sam samouvjeren *budala*.

– To je očito – složila se. – Ali zašto bih povjerovala da si iznenada okrenuo novi list? Po čemu si ti to *sad* potpuno drukčiji?

– Usrao sam se od straha.

– Dobro – odbrusila je. – I trebaš biti prestrašen.

– I žao mi je. *Zbilja*, *zbilja* mi je žao.

– Ma nemoj? A koliko dugo? Otkud znam da se nećeš ponovno pretvoriti u malog razvratnog perverznojaka koji će nekoga zgrabiti za tjedan, dva tamo dolje niz cestu kad tvoj strah ne bude tako izravan?

– Zato što ću – rekao je mladić i posve trezveno je pogledao – ako ikada dođem u iskušenje nešto slično ponoviti, razmisliti o zatvoreniku čije ime je Bubba i koji mi naređuje da dignem sapun koji je ispustio tijekom zajedničkog tuširanja. Kunem se majkom da ću se sjetiti kako si se tresla kad si govorila o tome kako sam te dotaknuo.

Veronica gaje trenutak promatrala. – Daj da ti vidim vozačku dozvolu. – Kad je udovoljio naredbi prepisala je iz nje podatke na blokić za narudžbe, bacila mu dozvolu natrag, a potom pokretom glave pokazala prema vratima. – Idi sad. Gubi se odavde.

Stolci su zaškripali kad su se mladić koji je slavio rođendan i njegova pokorena skupina prijatelja pokušala pobjeći prije nego se predomisli. Zaustavljajući se tek da bace hrpu novčanica na stol naglo su potrčali prema vratima.

Ne obraćajući pozornost na novac, Veronica se okrenula

Peavyju. – Hvala vam, gospodine... oprostite, čak vam ni ime ne znam.

– Ronnie, to je Neil Peavy. – Coop je požurio prije nje pružiti Peavevu ruku. – Ovo je bilo dobro obavljeno. Utjerao si mu strah u kosti bez prolijevanja krvi. – Ironično se nasmijao. – Volio bih da mogu reći kako bih i ja to jednako tako mogao obaviti, ali istina je kako mislim da ne bih.

– Slažem se, gospodine Peavy – rekla je Veronica. – Onako prkosno kako sam se osjećala mogla sam ga navesti samo da zauzme obrambeni stav. Vaš način bio je mnogo učinkovitiji. Hvala vam još jednom.

– Bilo mi je zadovoljstvo – rekao je zadovoljno Peavy. – Posve sam siguran daje vaša reakcija imala najviše utjecaja, ali drago mi je što sam bio od pomoći. – Zabrinuto ju je pogledao. – To je sigurno bio veliki šok. Je li sve u redu?

– Jest, vjerujem da jest. – Ali iznenada je shvatila daje Shania Twain čija je pjesma dopirala s džuboksa bio jedini glas koji je čula te se osvrnula oko sebe i shvatila daje privukla pažnju čitavoga kafića. Zarumenjelih obraza podigla je bradu.

– Što je? – upitao je Coop, a potom se i on osvrnuo uokolo. Bio je toliko isključen slušajući samo Veronicu da nije ni zapazio kako su svi promatrali nepriliku u kojoj se zatekla kao da se radi o sapunici u noćno doba.

– Narode, predstava je završena. – Pružio je ruku kako bi lagano stisnuo Veronicu za potiljak, a potom se uputio natrag prema šanku. Naišavši na Sandy na putu do šanka, viknuo je: – Zaprimi sve te narudžbe.

Veronica se još nekoliko trenutaka zadržala u razgovoru s Neilom Peavyjem, potom počistila stol za kojim je sjedio mladić koji je slavio rođendan i zaprimila još nekoliko narudžbi. Kad se probijala natrag do šanka i spazila muškarca koji je tamo sjedio, na mjestu se zaustavila i ogorčeno otpuhnula: – O, savršeno. *Samo* mi noćas kao kruna svega još to treba.

Troy Jacobson uputio joj je osmijeh pri čemu su bljesnuli njegovi bijeli zubi, skupocjeno ošišana kosa sjajila je pod

slabom rasvjetom patinom antičkog zlata kad se nagnuo naprijed na stolcu. – Je li to način da se pozdravi svog starog školskog prijatelja?

– Sportaši iz srednje škole koji su se seksali s mojom sestrom dok su za stalnu djevojku imali glavnu navijačicu nisu na mom popisu prijatelja – odgovorila je otresito. Znala je da je njezin antagonizam nesrazmjeran, ali činilo se da si ne može pomoći. Ispostavljalo se daje to takva večer.

Ne bi li bilo za očekivati da taj muškarac ne izgleda bolje nego nekad? Daje nekakve pravde na svijetu izgubio bi kosu ili imao trbušinu ispod tog tamnomodrog pulovera s diskretnim dizajnerskim znakom. Otvoreno se osvrnula oko sebe. – A gdje ti je gospođica Perky Pomspoms? Čula sam da ste se vas dvoje vjenčali.

Učinilo joj se da mu je sjena preletjela licem, ali tako je brzo nestalo da se Veronica pitala je li ju uopće vidjela. – U našem stanu u Mauiu.

– A ti si tu sam dok ti nema žene? Bože. Moraš usporiti.

– Bože, Veronica, tad sam bio osamnaestogodišnja nogometna zvijezda, stoje samo drugi naziv za mlado, arogantno i glupo. Znaš, ljudi se mijenjaju. – Trenutak ju je proučavao. – Osim toga, ako Crystal nikada nije imala problema s našim dogovorom, koga vraga to tebi toliko smeta?

Slegnula je ramenima. – Zapravo vjerujem da je odanost važna. Ali čuj, to sam ja i tu si potpuno u pravu – složila se hladno. – Crystal nije imala problema s tim pa pretpostavljam da me se to nimalo ne tiče. Nije me se ticalo tad pa me se ne tiče ni sad. Što ću ti donijeti da popiješ?

– Već stiže – rekao je Coop naglo spustivši piće na šank ispred Troya, tako snažno da se malo prosulo preko ruba. – Četiri dolara i dvadeset pet centi, prijatelju.

Veronica je podignula pogled i zapazila da više ne vidi muškarca koji ju je maloprije zaštitio. Na njegovu mjestu stajao je namrgođeni div, i činilo se daje njegovo nezadovoljstvo usmjereno izravno na nju.

Sjajno. U čemu je bio *njegov* problem? Prije nego je odlučila hoće li tražiti objašnjenje ili će ga smatrati nevažnim, prišla je Darlene Starkey i sjela na prazan barski stolac, tik do njezina. Večer je postajala sve bolja i bolja.

– Bok, draga – rekla je Darlene.

Ronnie je ženu pozdravila kratkim kimanjem. – Gospođo Starkey.

– Molim te zovi me Darlene. Kad čujem gospođa Starkey poželim se osvrnuti oko sebe i potražiti svoju svekrvu.

Veronica se usiljeno nasmijala, ali nije odgovorila. Samo je Coopu predala narudžbu i odložila prazne čaše s poslužavnika.

Čim je završila, Darlene joj je dotakla rame ponovno privlačeći na se pozornost. – Dušo, bila sam očajna kad sam čula za Crystal. Jako mi je žao.

Možeš si misliti. Svi ostali stalni gosti Tonka rekli su Veronici doslovno isto, i njihova sućut ju je tješila. Pa ipak, Darlenene riječi navele su je da stisne zube. Oči te starije žene bile su previše lakome i Veronica je imala osjećaj da joj Starkeyeva time zbilja hoće reći, *hajde, sipaj te sočne podatke.*

– Hvala ti – rekla je hladno. – Jako lijepo od tebe.

Darlene ju je trenutak promatrala blago se osmijehujući.

Otpila je gutljaj svog pića, potom odložila čašu na šank ispred sebe i izvukla cigaretu iz torbice. Stavivši je među usnice zapalila je šibicu i duboko udahnula. Protresla je šibicu, otpuhнула oblačak dima, a potom pogledala dva stolca dalje, tamo gdje je sjedio Troy Jacobson. – Ljudi se zbilja rijetko mijenjaju, premda ti to tvrdiš – iznijela je opasku čim je uhvatila njegov pogled. – Priča se da si se prije nekoliko mjeseci ponovno viđao s nekim sa strane.

Troyevi gležnjevi problijedili su dok je čvrsto stiskao čašu. – Znam, i moja supruga je čula iste te glasine – složio se. – Zbog toga je sad na Havajima, a ja kod kuće. – Zabacivši glavu dok je ispijao piće osovio se na noge. Iz džepa je izvukao smotak novčanica, odvojio račun i spustio na šank. Potom je prodornim pogledom punim nezadovoljstva prostrijelio Darlene prije nego

je trezveno pogledao Veronicu. – Glasine su lažne – rekao je bezizražajno. Okrenuo se na peti i krupnim korakom zaputio prema vratima.

Coop je pokupio Troyevu čašu i odložio je u sudoper. Brišući šank pogledao je u Darlene. – Ne pokušavaj mi otjerati još neku mušteriju, čula si?

Slegnula je ramenima i uvukla dim cigarete.

– Samo iz znatiželje pitam – nastavio je – hoćeš dati naslutiti daje onaj tamo gospodin Viski i voda – pokazao je na Troya naglim trzajem brade dok je čovjek napuštao lokal – nastavio tamo gdje je prekinuo srednjoškolsku avanturu s Ronnienom sestrom.

– Ništa ja ne želim dati naslutiti. – Darlene je otrešla pepeo s cigarete. – Samo sam rekla kako se priča naokolo da vara svoju lijepu ženu.

– Darlene se bavi ogovaranjem i štetnim aluzijama – Veronica je dala do znanja Coopu. – To joj je posao.

– Ne, draga. To nije hobi. – Pijuckajući, polako se zakrenula na barskom stolcu i okrenula prema Veronici. – Zaboga, nisi li *ti* kandidat s nepoznatim ishodom. Primjerice, pričalo se da jedva čekaš dati petama vjetra i nestati iz ovoga grada. Pa eto te sad tu, vratila si se na mjesto s kojega si krenula.

Veronica se lecnula. Bio je to jedan od njezinih najvećih strahova, da će skončati u Tonku izigravajući konobaricu hrpi pijanaca.

– I to ne samo ponovno posluživati pića – promrmljala je Darlene – nego se povrh toga ulagivati odvjetniku sestrinog ubojice.

– Molim? – Pitajući se izgleda li onako kako se osjećala, kao totalni bezveznjak koji pojma nema ni o čemu, Veronica je bezizražajno piljila u najveću tračericu u gradu. Pojma nije imala o čemu ta žena govori.

Darlene je izgledala zadovoljno, poput mačke s upravo ulovljenim plijenom. – Nemoj mi reći da ne znaš. Kako slatko. – Pripalila je drugu cigaretu. – Vitez u sjajnom Armanijevu odijelu

koji je mladog lopova zgrabio za ruku za kojom si posegnula nije nitko drugi doli Neil Peavy.

– To znam. Rekao mi je Cooper.

– O, da, tajanstveni Cooper. – Još jedan kandidat s neizvjesnim ishodom, samo se ovaj put radi o pastuhu. Hladno ga je promotrila prije nego je pozornost usmjerila na Veronicu. – Ali sumnjam da to *tebi* moram reći. – Dok je vrućina žarila Veronicine obraze, Darlene je rekla: – Je li ti Cooper rekao to da te je procjenjivo važan gospodin Peavy odvjetnik koji zastupa Eddieja Chapmana?

Šok je uslijedio u Veronicinoj utrobi, kao daje dobila udarac šakom. Ne, bio je to mali podatak kojega je zadržao za sebe. A kako bi ga dovraga on drukčije poznavao?

Ali zadržala je priseban izraz lica kad je susrela uporan pogled postarije žene. – Sasvim sam sigurna da na to već znaš odgovor. Ovo je, čini se, zacijelo vaš sretan dan, gospodo Starkey. Trebali biste se mjesec dana moći naslađivati mojom malom šarolikom dramom.

Darlene je otpuhнула oblačak dima. – Barem toliko.

Ostatak večeri Veronica je zauzela smireni ja-sam-kraljica stav koji je znatiželjnike učinkovito držao podalje od nje. Ali ispod površine je polako ključala ljutnja, i istoga trenutka kad je Sandy na kraju svoje smjene otišla iz lokala Ronnie je naglo odložila poslužavnik i kasu na šank, i okrenula se prema Coopu.

– Nisi smatrao shodnim da mi to kažeš?

Nije se pretvarao da ne zna kako se njezine riječi odnose na komentar upućen prije dva i pol sata. – A kad sam ti to trebao reći? Dok su oči svih u kafiću bile uprte u tebe? Prije nego si zahvalila Peavyju stoje sredio situaciju s tvojim mladim grubijanom? Hej, znam, možda u trenutku kad si se ponovno kao u stara dobra vremena srela s gospodinom Viski i voda?

– On se zove Troy Jacobson, i ne pokušavaj promijeniti temu. Htjela bih znati...

– Troy. – Coop je s gnušanjem odmahnuo glavom. – Bože. Pa jasno, bilo je za očekivati.

U trenutku zbunjena, malo je zbacila glavu unatrag i zagledala se u njega te nije ni pomislila kako je čudno što ih dijeli samo nekoliko centimetara. – Što ti je to jasno?

– Ime starog dobrog Troya. Trebao sam odmah znati, imao je smirujući pogled koji je govorio ja-sam-samo-starimomak-iz-zavičajnog-kluba. Čini mi se daje jedan od drmatora iz Bluffa.

– Njegova obitelj posjeduje jedno od najvećih postrojenja za pakiranje u regiji – složila se, a potom nestrpljivo slegnula ramenima. – Ali vratimo se na... Reci ti meni, princezo, zašto si bila tako izvan sebe što se taj stari dobri Troy nepošteno poigrao s tvojom sestrom dok su bili u srednjoj školi? Jesi li ga htjela za sebe ili nešto slično?

– Što?

– Dok sam te gledao sa starim dobrim Troyem nisam baš mogao dokučiti što te više mučilo, to štoje tvoja sestra spavala s njim ili to stoje oženio navijačicu.

Veronica je objema rukama snažno udarila Coopera po prsima i odgurnula ga korak unatrag, a zatim svom silom krenula za njim te istežući se do kraja i unoseći mu se u lice gurala nos pod njegov. – Hoćeš znati što me najviše mučilo? Ne to što je Troy Jacobson ševio djevojku iz ulice Baker Street dok je princezu iz Bluffa čuvao neokaljanom, premda mi tu nešto smrdi. Mučila me činjenica da mu je moja sestra dopustila da to tako prođe! Dragovoljno je izigravala jeftinu fificu iz neotmjenog radničkog dijela grada, i nimalo nije marila za to što je bila jebeni kliše! – Iznenadna svjesna vreline njegova tijela pod svojim prstima, Veronica je spustila ruke uz tijelo i ustuknula. – Htjela sam ga za sebe – ma kako da ne. Nemoj pokušavati biti još veći glupan nego što si..., Blackstock. Onoga dana kad budem žudila za tipom koji ima moral napuštene mačke dat ću ti dopuštenje da me odmah upucaš.

– Dobro, znači bio sam samo malo dalje od...

– Čuj – razvezala je pregaču i bacila je na njega. Noć je bila duga, i nije bila raspoložena. – Zatvori sam. Ja odlazim. –

Dograbila je kaput koji je bio ispod pulta, provukla se ispod prolaza i krenula prema izlazu navlačeći jaknu dok je prelazila preko prostorije.

– Hej, vrati se ovamo – srdito je promrmljao Coop. – Nismo završili.

Veronica je zastala kod napola otvorenih vrata, osvrnula se i pogledala ga. Blago rumenilo oblilo je njegove visoke jagodice i tamne oči plamtjele su uslijed emocija koje je ona samo mogla pretpostaviti dok je piljio u nju. Osjećala je kako joj se lice žari i srce tako ubrzano i tegobno kuca da se čudila kako nije zaglušilo glas Patsy Cline koja je u praznoj prostoriji jadikovala o svojim slatkim snovima.

– Možda ti i nisi, prijatelju – rekla je – ali ja svakako jesam.

13.

Muškarac je za sobom zaključao dvostruka mahagoni vrata, bacio ključeve na stol pokraj ulaza i potom osluškivao odjek koraka dok je prelazio po popločanu predvorju. Njegov dom imao je onaj osjećaj praznine kakav se može osjetiti samo u praznoj kući. Ušao je u radnu sobu, upalio bankarsku svjetiljku s mjedenim obrubom na stolu, i trenutak buljio zagledan u uokvirenu fotografiju na ulaštenu trešnjinu drvetu. Potom je posegnuo za brušenom bocom za vino i natočio nekoliko prsta viskija u čašu od rezbarena kristala. S pićem u ruci zavalio se na veliki kožnati stolac, uzeo daljinski i namjestio na postaju koja je emitirala jazz glazbu. Veoma pažljivo odložio je daljinski na mjesto.

Bilo je to, usudio bi se reći, prilično sputano, s obzirom daje ono što bi doista želio bilo odlepršati kroz golemi prozor koji je gledao na nekoliko stanova na čijim su prozorima još gorjela svjetla.

Ta žena je izazivala nered. Oduvijek je to činila, ali neće

tolerirati njezino radoznalo zanimanje za slučaj Crystal Davis.

Izvio je usnicu buljeći u jantarni vrtlog viskija od ječmenog slada na dnu čaše. Zanimljiv izbor riječi; nešto što bi se nedvojbeno moglo okarakterizirati kao prava frojdovska omaška. Njegov odnos s Crystal bilo je nešto stoje on uvelike nastojao prikriti, i nipošto neće dopustiti nekoj lajavici da uzburka vode koje je on tako vrhunski i vješto uspio zataškati.

Nije ona rekla ništa veoma značajno. Ali ne bi bio pametniji od prosječna medvjeda da sve prepusti slučaju. A ne, druškane. Istoga trenutka kad je uočio problem, dao se u akciju. Proučavao je sve što je moglo krenuti pogrešnim putem i nalazio strategije da potencijalni rizik svede na najmanju moguću mjeru.

Nije vidio razloga da se ikako drukčije postavi prema slučaju Davis. To je bio mrtav slučaj, bez namjere igre riječima, i namjeravao je da tako i ostane. Cijeli grad vjerovao je daju je ubio Eddie Chapman. Bili su zadovoljni s tim zaključkom, i posljednje stoje nekome trebalo bila je žena koja raznosi glasine i koja iz dosade ponovno pokazuje zanimanje za to s kim je i s kim nije Crystal spavala. Takva vrsta ogovaranja nikome nije pogodovala, i za Darlene Starkey bi bilo bolje držati jezik za zubima.

Ako ustraje drmati stablo samo da vidi što će joj pasti pred noge, mogao bi biti prisiljen poduzeti neke korake u vezi s tim. Ishod joj se ne bi svidio.

Kad je Coop završio s vojničkim podizanjem nogu i ustao, znoj mu se nezaustavljivo slijevao niz torzo. Načinio je stotinu sklekova, još stotinu trbušnjaka i jednako toliko podizanja, ali razdražljivost koja mu je pulsirala venama nije ni najmanje jenjala. Nakon stoje nestrpljivo ručnikom obrisao prsa uzeo je uteg, podigao ga na ramena i bacio se na čučnjeve.

– Ta žena dovodila gaje do ludila.

– Možda *ti* nisi završio – potiho ju je oponašao spuštajući se dok je izvodio čučanj – ali ja sigurno jesam. – Jezgrovito je izrekao mišljenje o njezinu naglom odlasku.

Pokušavao se ispričati, nije li? Priznao je da je naglo donio zaključak o gospodinu Viskiju-i-vodi, a je li ona barem malo pričekala da joj kaže kako mu je žao zbog toga? *K vragu, nije.* Ako joj se želio ispričati, barem je mogla ostati toliko da ga sasluša.

U drugu ruku, možda je i bolje da nije, jer što bi joj rekao da je zahtijevala objašnjenje? Coopovo lice se žarilo i nije se ni pokušavao uvjeriti da mu je to isključivo od naprezanja.

Teško je to mogao vjerovati, ali bio je ljubomoran. *Ljubomoran*, za ime Boga! Volio bi daje to mogao poreći, ali istina je daje bacio samo jedan pogled na odrješitu reakciju Ronnie prema starom dobrom Troyu, i muškarčevu sasvim očitu želju da ona o njemu ima dobro mišljenje. To staro zelenooko čudovište migoljilo je kroz njegovu utrobu poput pitona u vrijeme hranjenja.

Završio je s prvim dijelom repertoara i stajao teško dišući. Uteg mu se klatio na ramenima i on je automatski prilagodio držanje tijela još malo šire razmaknuvši stopala i premjestivši ruke bliže tegovima na kraju šipke. Čovječe, stoje to bilo u njoj što gaje redovito izbacivalo iz takta? Možda se nije mogao pohvaliti dojmljivim ni/om odnosa sa ženama, ali nikada mu nije bio problem uspostaviti kontakt sa ženskom koja je pokazivala dobru volju. Općenito, bio je uglavnom slatkorječiv s nježnijim spolom.

Ali ne i s njom. Iz nekog razloga svi njegovi uobičajeni postupci neočekivano su se mijenjali kad je bio u blizini Ronnie. Odbacila gaje više puta, ali je li ga to navelo da to smatra nečim nevažnim ili da negdje drugdje potraži zadovoljstvo? A, ne. Uporno je želio nju, samo nju.

Coop je nestrpljivo prebacio težinu na drugu stranu. *K vragu*, uživao je u nadmetanju, i to je sve. Pripisati bilo što drugo onome stoje osjećao prema blijedoputoj gospodični Davis bilo je gubljenje vremena. *Misli na nešto drugo, Ice.*

To ga je navelo da prezirno otpuhne. *Na što to? Možda na to kako sam im nekad prilazio?*

Potihom psujući bacio se na još jedan niz čučnjeva.

Veronica je povukla ručicu na toj staroj kadi s nogarima i osovila se na noge dok je voda vrtložeći se otjecala niz odvod. Divno se osjećala u pjenušavoj vrućoj kupki, ali to je zacijelo nije dovelo u stanje opuštenosti kakvo je zamišljala. Posežući za ručnikom skrušeno je priznala da to možda ima veze s tim što joj mozak radi sto pedeset na sat. Taj kovitlac misli uglavnom je izazvao Cooper.

Oteo joj se osmijeh. *Vraga uglavnom*. Potpuno ga je izazvao Cooper.

Voljela bi da je svu tu razdražljivost mogla svaliti na Tonk, sam Bog zna daje to bila luda noć, od početka do kraja. Ali premda je večer sasvim sigurno doprinijela razini stresa, ono što ju je snažno pokretalo bio je Coop, ili još određenije, njezina neodgovarajuća reakcija prema njemu. Fizički je bila iscrpljena do srži, ali psihički je bila jako napeta pa joj se činilo malo vjerojatnim da bi mogla zaspati.

Izišavši iz kade brzo se obrisala, a potom protrljala zrcalo ponad umivaonika i načinila na njemu krug. Možda ako ugrije malo mlijeka...

Načinila je grimasu dok je prebacivala ručnik da se suši. Ah, kao da nije toplo mlijeko moglo osloboditi ičega osim sadržaja njezina želuca. Para se počela razilaziti u rashlađenoj kupaonici otprilike u isto vrijeme kad je dovršila s utrljavanjem u kožu dječjeg ulja od marelice, i cvokoćući je zgrabila i na sebe navukla čistu pidžamu. Potom je žurno oprala lice i utapkala malo ovlaživača. Toplo mlijeko više nikako nije dolazilo u obzir, ali možda čaša vina...

Uh. Zubna pasta i vino, bila je to kombinacija o kojoj ubrzo više neće razmišljati. Koga ona to pokušava prevariti? Jedino što joj je moglo pomoći da zaspi bilo je odvratiti misli od Coopera Blackstocka. Nije mogla *vjerovati* daje tako uspaljena i uznemirena zbog tog tipa. Osim što gaje željela povaliti, što je još imala zajedničko s njim?

Baš ništa, eto što. Vjerojatno je jedini razlog zbog kojega je toliko željela njegovo tijelo bio taj stoje nametnula taj proglas koji je govorio da ga ne može imati. Kao ono kad njezina cimerica na fakultetu čini se nikada strasnije nije željela cigaretu nego onda kad nije mogla naći šibice.

Pretpostavljajući da je to bila samo hrpa posranih izgovora, odlučila se krivicu svaliti na Marissu. Da, da, *bila je to* njezina greška. Na to je pomislila kad je vidjela kako se njezina prijateljica ponaša poput velikog pulsirajućeg hormona, oblijećući oko Kodyja.

Proklinjući hladan daščani pod u predvorju Veronica je odbrzala u kupaonicu. Upala je kroz vrata i zavukla se u krevet. *Dovraga*, kako je tu bilo hladno!

Činilo se da će to potrajati zauvijek, ali njezino srce konačno je usporilo kucajući ustaljenim ritmom i tijelo joj je toliko utoplilo krevet da se doslovno mogla ispružiti bez straha da će se odmah trgnuti u šoku kad naiđe na poput leda hladan komad plahte. Malo pomalo počela se opuštati, a kad su joj se smirile uskomešane misli, konačno je zadrijemala.

Ali samo nekoliko trenutaka, dok je ubrzo potom užasan tresak nije grubo trgnuo iz sna.

Veronica se pod pravim kutom uspravila u krevetu, a srce joj udaralo kao da će iz grudi iskočiti. Odgrnuvši pokrivače istrčala je u predvorje gdje je odmah palcem udarila o tko-zna-što. Psujući, napola hramajući i napola hopsajući stigla je do kraja hodnika i otvorila vrata koja vode na tavan. Odmah joj je uši zasula paljba sočnih psovki. – Jesi li dobro? – povikala je hramajući uza stube.

– Samo ako je tvoja definicija onoga *dobro* – zarežao je Coop – budala, nespretna piz... Zvućeci kao da ga guši potreba da se suzdrži prekinuo je usred psovke kad je došao do vrha stuba. – K vragu, ne mogu *vjerovati* da sam dopustio da mi to ispadne.

O, Bože. Veronica se zaustavila na mjestu i zagledala u Coopa. Stajao je ispred svog kreveta i bilo je kao one noći u kafiću kad je ponovno skinuo košulju. Samo stoje ovaj put na

njegovoj zlaćanoj koži znoj sjajio od čela do nisko spuštenog donjeg dijela trenirke koja mu se pripijala uz bokove. Čovječe, o čovječe, kakvo je taj tip imao tijelo. Pretpostavljala je djelomično zahvaljujući svim tim utezima naslaganim nedaleko od mjesta na kojemu je stajao.

Prešla je prstom oko vrata, duž satenskog ruba svoje tople pidžame. Zapravo bi se trebala smrzavati jer je na tavanu bilo još hladnije nego na drugom katu. Led je utisnuo plavobijele uzorke na pomičnoj plohi prozorčića s lijeve strane kreveta, a ona se osjećala kao da bi mogla biti na tropskom otoku. Vrućina joj je pulsirala kroz vene i toplina se širila sve do vrhova prstiju na rukama i nogama. Pogledala je Coopera i poželjela samo naglo rastvoriti gornji dio pidžame i stisnuti grudi uz ta čvrsta potamnijela prsa. Ako je to ne upozori da što prije kidne čim uspije pokrenuti svoje od uzbuđenja omamljeno tijelo, nije znala što drugo može.

Naglo je odvrtila pogled od Coopova torza i uočila uteg koji je sasvim očito bio izvor njegova bijesa. Potom je pročistila grlo. – Dakle, ako sam dobro shvatila, ti si budala kojoj u suštini nije ništa?

Usne su mu se doimale srdito, i poželjela ih je pojesti.

Ali tad se blago samoironično nasmiješio. – Aha. Moglo bi se tako reći.

Taj osmijeh bio je njezin potpuni poraz. On je očito bio mušičav pa ipak nije dopustio da ga loše raspoloženje spriječi da uoči malo komičnosti u cijeloj situaciji. – Dobro – rekla je odlučno. – Znači ništa neću povrijediti ako ovo učinim.

Bacila se na njega.

Coop ju je uhvatio u letu. Jedva ju je jednom rukom zgrabio ispod okrugle male stražnjice, dok je drugom uhvatio preko leđa prije nego se srušio. Pali su na krevet ljubeći se.

Na kraju je Ronnie ležala ispružena na njemu, i on je čvršće stisnuo ruku ispod njezine oble stražnjice kako bje usidrio na mjestu. Kliznuvši slobodnom rukom da je uhvati za potiljak, čvrsto ju je držao dok je tažio glad za koju je osjećao da se

oduvijek stvarala. Bože. Usne su joj bile tako mekane... tako slatkog okusa. Pomišljao je daje više nikada neće poljubiti.

Izgubio je pojam o proteklim trenucima dok nije podignula glavu i zatreptala gledajući u njega. Zaplevši joj prste u kosu kako bije spriječio da se previše udalji, osmjehnuo se natečenom izgledu njezinih usana, kao daju je pčela ubola. Podigao je glavu i jezikom prešao preko njih.

Tiho je zastenjala i spustila donju usnu kako bi mu olakšala pristup i sve ono muško u Coopu diglo se svojatajući pravo na nju. Pojačao je stisak prstiju i podigao glavu s madraca kako bi joj dublje utisnuo poljubac, ali to nije bilo dovoljno pa ih je oboje zakotrljao sve dok se nije našao na njoj. Iznenadnim pokretom naglo su razdvojili usne i Coop se nacerio pri pogledu na Veronicin zbunjen izraz lica dok je trepući gledala u njega.

– Nisam lija bila odozgo?

– Jesi. – Namjestio se tako daju je pritisnuo svom težinom. – Ali sad sam te doveo na pravo mjesto, u podređeni položaj.

Stisnula je oči u male polumjesece. – Mislim da s takvim stavom nemaš baš često sreće.

Pokušao je djelovati nedužno. – Što? Misliš li da bih trebao malo poraditi na tehnici?

– Tvoja tehnika mogla bi podnijeti štap dinamita.

Coop je vrhovima prstiju prešao uz granicu rasta kose. Sagnuo je glavu i poljubio je, sišući i uvlačeći jezik, a potom se odmaknuo i pogledao u nju. – Osjećam se kao da te želim i čekam oduvijek.

– O – Veronica je teško progutala. – Tehnika ti se upravo naglo popravila. – Ležala je blago pritisnuta njegovim toplim tijelom i gledala u njega. Tamne oči tinjale su mu od želje, želje koju je *ona* izazvala, što ju je navelo da se osjeti iznimno moćnom. Mogla bi se naviknuti na izazivanje tako snažne reakcije u muškarca kakav je bio Cooper Blackstock.

– Uh, da znaš, ponovno će se pogoršati – promrmljao je. – Jer kad me pogledaš tako...

Oblizala je usnice. – Kako?

Prošaptao je psovku i spustio glavu daje poljubi. Bio je grub, brz i na rubu kontrole pa je kad se odmaknuo i zagledao u nju disao otežano. – Tako. Kad me pogledaš kao da uopće ne zahtijevaš predigru, kao da me ne bi spriječila da ti raširim noge i...

Osjetila je probadanje duboko između bedara i otelo joj se lagano stenjanje.

Kao daje taj zvuk bio zadnja slamka i njegovo strpljenje za razgovor nestalo, Coop je pritisnuo usne uz njezine. Poljubio ju je tako snažno i zapovjednički daje Veronicina glava utonula dublje u madrac. Uzevši joj lice među ruke uvlačio je i izvlačio jezik u ritmu starom kao Biblija i putenom kao izvorni grijeh.

Rukama je obujmila stup njegova snažnog vrata i prilijepila se, privijajući se sve bliže dok mu je svom snagom uzvračala poljupce. Ali njegovih usana je nestalo mnogo prije nego se zasitila. Nije imala vremena prosvjedovati zbog njihova nestanka prije nego ih je osjetila strastvene uz rub vilice, odmah iza usne resice. Potom je, ne dajući joj nimalo vremena da se na to privikne, lagano krenuo niz stup njezina vrata. Nježno ju je poljubio najednom mjestu i divlje gricnuo na drugom, a odmah potom lagano prešao jezikom preko tog mjesta prije nego je krenuo dalje. Zvuči zadovoljstva tutnjili su mu duboko u grlu dok se lijeno spuštao do trokutaste udubine u dnu njezina vrata. Dok ju je oblizivao skliznuo je rukom između njihovih tijela. Prstima je prelazio preko gornjeg dijela Veronicine pidžame sve do najgornjeg satenskog gumba. Lagano ga otkopčavši, prešao je na drugo.

Pa na sljedeće. Pa na ono do toga. Sve dok se prednjice gornjeg dijela njezine pidžame nisu razdvojile i Coop se pridigavši oslonio na lakat da bolje promotri svojih ruku djelo. Njegov oprez izazvao je bolnu napetost koja se stvorila duboko među Veronicinim nogama. Vidjevši kako se iznenada umirio kad su se njezine grudi pojavile iza tkanine koja ih je skrivala samo je pojačalo tu napetost. Ukrutile su joj se bradavice.

– Evo ih – prošaptao je i blagim pokretom vrška prsta

dotaknuo vrh jedne zrnaste bradavice. – Previše sam vremena proveo razmišljajući o ovim lutkicama umjesto da sam se usredotočio na druge stvari. Ali sjećao sam se kako su izgledale. Kako sam ih osjećao. – Palcem i kažiprstom uzeo je za bradavicu i povukao. U kutu usana nazirao mu se osmijeh kad joj se iz grla začulo žudno stenjanje, ali nije odvrćao pozornost s njezinih mekanih oblina. – Koliko ti se to sviđjelo?

Gledajući u vrh njegove pognute glave, zatražila je: – Protrljaj se uz mene.

– Što? – Zbunjeno je podigao pogled i tamne obrve su se spojile.

– Želim te osjetiti. – Pružila je ruku, pogladila ga niz prsa i duž čvrstih rubova abdomena. – Kad sam ušla i ugledala te bez košulje poželjela sam sa sebe strgati gornji dio pidžame i protrljati se uz tebe.

Nije mu trebala dvaput reći. Legao je na nju zadržavši se na dlanovima prije nego je savio laktove i spustio prsa do njezinih grudi. Polako se priljubio uz nju. Naprijed.

Natrag. S jedne strane na drugu. Pogledom tamnih očiju obuhvaćao je svaku njezinu reakciju. – Ovako?

– Veronica je prošištala i kapci su joj se lagano spustili. – Taaaaako. Baš tako. – Izvila je leđima kako bi zadržala kontakt, a potom sporo otvorila oči i pogledala u njega. Nastavio je trljati prsa od njezina i piljio u nju. Usidrila se zgrabivši ga za struk i iz sve snage se nastojala pokretati u suprotnom smjeru. Trljanje glatke kože uz glatku kožu izazvalo je povlačenje i trenje zbog čega je osjećala kao da joj bradavice gore. Onaj bol duboko u njoj pojačao se, i osjećajući nemir i potrebu za tim izvila je zdjelicu i borila se s težinom njegova tijela u nastojanju da raširi noge. – O, Bože, Cooper. Molim te.

Prošaptao je psovku te je nadirući među njezina bedra i vrteći bokovima snažno zabijao ud u njezin mekani trokut. Spustivši glavu, grubo ju je poljubio.

Trenutak kasnije naglo je odvojio usne. – Želim te голу. – Odigao se od nje i stopalima odgurnuo o krevet. Piljeći u njezine

grudi, u oblinu njezina trbuha koja se spuštala kod struka prije skladna pada prema boku, oslobodio se donjeg dijela trenirke.

Veronica se smrznula usred podizanja bokova s madraca kako bi povukla donji dio pidžame. – *O, Bože.* – Nije joj smetalo pogledom pratiti napredovanje donjeg dijela trenirke koja mu je skliznula s bokova. – *O, Bože, o Bože.* – Ne želeći da ispadne kako je blenula, premda je baš to činila, promrmljala je: – Zbilja si plavušan.

To gaje nasmijalo. – Jesam, naravno da jesam. A što si ti mislila?

– Da si obojio kosu. – Ali nije htjela razgovarati o tome; htjela je samo ushićeno piljiti u njegov penis.

Zaboravi daje bio dugačak i debeo, kao i to daje prošlo vremena otkad je vidjela tako silan komad muške anatomije uživo. Coopov ud u erekciji izbio je pojavivši se iz gustih bujnih žućkastocrvenkastih kovrča. Jedino *nije bio* ravan. Vjerojatno bi između korijena i vrha mogla savršeno pristati prevrnuta zdjela za juhu. – Svija... se – rekla je plaho.

– Da bolje dopre do tvoje G-toč...

– Hoću reći da ti se zbilja *svija*. – Podsjetio ju je na zakrivljenu tursku sablju, samu smionost i bljesak. Baš kao Coop. Piljilaje u njegov penis tako dugo daje počeo poskakivati i vijugati, i glatki glavić mu se odbijati od pupka.

Posegnuo je za njim i obujmio ga u korijenu da ga primiri, motreći je oprezno. – Ne mogu dokučiti je li taj pogled na tvom licu izraz čistog divljenja ili si spremna potrčati po najbliži čekić i izravnati ga u običnu, svakodnevnu erekciju?

– Znaš, odjednom mi ‘ravan’ zvuči pomalo dosadno. – Obliznula se. – Daj mi ga.

Nasmijao se i legao na nju. Kotrljali su se i hrvali, ali što su im poljupci postajali sve sočniji i što su se tijela sve više i više trljala jedno uz drugo, postali su sve manje nestašni. Kad su Coopovi prsti okrnuli usijane vlažne nabore između njezinih bedara, oboje su se primirili. Za trenutak su jedina kretanja u prostorijski bili mali kružni pokreti njegova kažiprsta i srednjeg

prsta koji su razdvajali punašne nabore te klizili i puzili duž udubine.

Kad su mu se prsti iznenada poput kliješta stisnuli oko njezina sladostrasna mjesta, Veronica je izvila bokovima i načinila luk odižući se s kreveta. Pipala je između njih želeći ga dodirnuti zauzvrat, ali on se držao izvan dosega ruke. – Molim te – dahtala je. – Želim... o, Bože, Coop, želim...

Lagano je prelazio prstima sve dok samo vrškovi prstiju nisu skliznuli u nju. – Što želiš? – pitao je zahtijevajući odgovor i blago masirajući prsten mišića.

– Dodirnuti te. Osjetiti te u sebi.

– O, čovječe. – Naginjući se unatrag prtljao je po ladici noćnog ormarića tražeći kondom. – Namjeravao sam ti pokazati malo više stila od ovoga, možda istraživati taj višestruki orgazam koji vi žene želite postići, ali mislim da ne mogu izdržati.

– Naglo je poderao foliju s pakiranja i navukao zaštitu.

– Ne tražim da izdržiš. Ne *želim*. – Pomisao daje osjetio mrvicu tjeskobe zbog izvedbe i da nije samo neumorni seks stroj kakvim ga je ponajprije smatrala, govorilo joj je nešto. Nešto što je odmah odbacila. Ovo je bilo zbog seksa. *Samo* zbog seksa. – Još uvijek mi možeš pokazati svoj stil, ali kraću verziju.

– Dogovoreno. – Ali kad se zakotrljavši našao na njoj, nije odmah ušao u nju. Umjesto toga ju je nadraživao. Ljubio je. Milovao joj grudi. Povlačio spolovilo u erekciji po skliskim naborima između njezinih bedara. Čak je pritiskao glavić penisa uz otvor.

Ali nije ušao u nju.

Veronicini bokovi izvijali su se u drevnom ritmu, a ruke joj skliznule dograbiti čvrste polutke njegove stražnjice. Kad se sljedeći put poigrao s prodiranjem, zarila je prste pokušavajući ga usidriti na mjestu. Izgarala je od želje da ga osjeti u sebi, i još više raširila noge. Konačno je svom snagom privukla koljena kako pri sljedećem nadiranju ne bi promašio cilj. Zahvalno je mrmljala. Ali još uvijek joj nije pružio to stoje željela.

Coop nije imao pojma zastoje tako nadražuje. Osjećao je da će mu muda poplaviti i najveća želja bila mu je zariti se u nju. Nešto gaje ipak sprječavalo. Nekakva luda potreba za... nije znao za čim.

Kad je sljedeći put stavio maloga da joj nadraži otvor, bojao se da će morati prestati s opiranjem. Lagano je samo glavićem ušao u nju i odmah bio svjestan da mu to nije bio jedan od pametnijih poteza. Bila je tako uzbuđena i vlažna i o, Bože, *uska*, i pitao se zašto se dovruga suzdržavao. Povukao je bokove pripremajući se za ulazak kad je osjetio kako se svih deset Ronnienih nokata zabada u njegovu stražnjicu, zaustavljajući ga. Boo nije bio ništa u usporedbi s ovom ženom kad je o kandžama riječ.

– Samo ga izvuci i nadraži me još jednom i bit ćeš mrtav čovjek. – Obrazi su joj bili rumeni, sjajna kosa raskuštrana, a oči isijavale vatru. – Želim ga duboko u sebi i želim ga *sad!*

Smijući se, dlanovima se oslonio o madrac, napeo stražnjicu i gurnuo bokove naprijed, uronivši u nju.

Počela je svršavati prije nego je došao do kraja i Coopu je osmijeh zamro u grlu. – O, čovječe. – Osjetio je kako se steže oko njega, čuo njezino prigušeno stenjanje koje se pojačalo za nekoliko oktava, i obuzeo gaje osjećaj zadovoljstva koji je eksplodirao u njemu. Zadržavajući se duboko u njoj upirao se dok je osjećao nadolaženje njezina orgazma. Možda je *to* bilo ono stoje čekao. Bio je siguran jedino u to daje taj osjećaj njezina raspadanja ispod njega bio najveća euforija koju je osjetio otkad je otišao iz postrojbe C.

Kad je njezin orgazam bio pri samom vrhuncu počeo se pokretati, glatko i jednolično prodirući u nju. Ronnie gaje nogama obujmila oko bokova i pomicala se složno s njim dok je usisavao zrak. Pojačao je tempo zarivajući nožne prste u madrac kako bi zauzeo povoljniji položaj. Bio je blizu, Bože, tako blizu.

Potom je Veronica počela isprekidano disati i shvativši daje ona ponovno blizu orgazmu, stisnuo je zube i prisilio se promijeniti tempo kako ne bi svršio. – Ti si doista taj pokušaj

višestrukog orgazma uzela srcu, nisi li?

– O, Bože, Cooper. – Piljila je u njega zacakljenim pogledom.
– Ne mogu... vjerovati... tako sam blizu... opet – dahtala je, nesvjesno izražavajući njegove misli. Jasno pročitavši napetost na njegovu licu, ljubazno je dodala: – Ali ne trebaš ti mene čekati.

Iskušenje daje drži za riječ bilo je slade od meda, ali othrvao mu se. Kliznuo je rukom među njihova tijela i zakopao se u vlažnu, ljepljivu vrelinu između njezinih nogu. Locirajući primarni cilj pri vrhu rascjepa lagano je kao perom dodirnuo mali biser živčanih završetaka. – Dame imaju prednost – ustrajao je. Samo se nadao da mu oči ne gledaju u križ, onako kako ih je osjećao.

Ali sve njegove dobre namjere rasplinule su se s nadolaženjem orgazma tamo gdje ga je tako čvrsto obavijala. Nevoljko su njegova prodiranja postala sve brža. – Žao mi je, Ronnie – dahtao je. – Mislim da se ne mogu suzdržati.

Nije bilo važno jer je čuo kako joj se iz grla počinje otimati tiho jecanje i osjetio kako se ponovno steže oko njega. Njezin orgazam oslobodio je čvrstu uzdu kojom se obuzdavao, i ševio ju je bezglavo okrutno. Mogao je osjetiti približavanje kraju te se uz prodoran krik zadnji put zabio duboko u nju, i svršio.

I svršio.

U zasljepljujućim, do bjelila užarenim pulsiranjima, jednim i drugim.

Nekoliko trenutaka potom, drhtureći od zadovoljstva, lagano se spustio na nju. Provukao je ruke ispod Veronice, privukao je k sebi i zakotrljao na svoju stranu, pazeći da se ne razdvoje. Osjećao je kako blaga naknadna podrhtavanja uslijed njezina orgazma pulsiraju oko njega, i iznenada ga je ispunila surova posesivnost.

Stvorilo je to u njemu nelagodu jer nije očekivao da će osjetiti takvu emociju. Budući da gaje praktički uvjerala da će se poseksati s njim kad na vrbi rodi grožđe, automatski je pretpostavio daje veliki dio njegovih želja potjecao od toga.

Također je pretpostavio da će mu, kad bude spavao s njom, taj jedan put biti dovoljan.

Ali kad je rukom prešao niz njezinu kosu i nježno je privio uz sebe imao je osjećaj tjeskobe daje pogriješio u oba slučaja.

14.

Bilo je skoro podne kad se Veronica probudila isprepletenih udova s Cooperom. Potiho opsovavši lagano je odvojila njegove dugačke prste sa svojih bokova, oslobodila se ruke kolom ju je grlio, i nakon stoje izvukla bedro ispod njegovog, tiho se kotrljajući izvukla iz kreveta. O, čovječe. Stoje učinila?

Drhtureći, dala se u potragu za pidžamom. Odnos s Coopom imao je nultu mogućnost za napredak i nikada nije trebali dopustiti da ode ovako daleko. Može nešto početi sasvim dobro, ali imala je previše posla s neambicioznim ljudima da bi verovala kako sjajan seks te probleme iznenada učini nevažnim – Ali, Bože... Zastala je napola navukavši gornji dio pidžame i gledala u Coopera ispružena nasred kreveta. Riječ *sjajan* bila je mnogo manje od toga. Šalio se govoreći o višestrukim orgazmima, ali nikada nije vjerovala daje zbilja sposobna doživjeti ih. Sinoć nije mogla ni izbrojiti do koliko ih ju je doveo. Tijekom ranih jutarnjih sati Coop prekinuo san zbog laganog, lijenog pokušaja vođenja ljubavi od kojega se kvrče prsti na nogama pa je bila toliko opuštena daje pravo čudo kako ‘opće mogla kretati. Da nije znala o čemu je riječ, pretpostavila bi da se ušuljao lopov i sve kosti joj ukrao.

Osjećajući krivnju, uspravila se. Ali nije se baš radilo o tome. Nema veze što ju je i dalje privlačio poput igle kompasa koja je prema sjeveru; morala je otići prije nego što joj Cooper počne značiti previše.

Ali neće otići gologuza. Dovraga, gdje joj je donji dio pidžame? Pomno je motrila krevet. Nedvojbeno je bio pri dnu kreveta među plahti gdje ga je šutnula. Da ga ostavi tamo gdje

jest i iskrade se do svoje sobe samo u gornjem dijelu pidžame ili da ga se pokuša domoći? Bilo bi mudro ostaviti ga ako je jutros željela izbjeći razgovor s Coopom.

Ali bilo je to previše kukavički. Kleknula je uz krevet i zadignula pokrivač tek toliko da ispod njega zavuče ruku i prepipa plahte u potrazi za izgubljenim predmetom. Kad je vrškovima prstiju iznenada okrnula Coopov topli list i koljeno sa strane, na trenutak se primirila. Potom je, smireno udahnuvši, odlučno prepipala još jednu četvrtinu kruga.

– Pohvalno, princezo – Coopov jutarnji glas bio je poput potmule tutnjave. – Ali premda sam izrazito obdaren još uvijek si nekoliko centimetra južnije od prave stvari.

Smrzavajući se dok joj je ruka do ramena bila zavučena ispod deke, sporo se okrenula pogledati ga. Nazirala se čekinjasta brada i kosa mu je na jednoj strani bila spljoštena dok je na drugoj stršala poput pijetlove krjeste. Čak ni s tim njegovim Godiva tamnim očima pospana i zadovoljna pogleda, nije bio baš gospodin Zamamni u rane jutarnje sate. Kako to da se morala čeličiti protiv njegove privlačnosti? – Govorimo li mi o tvom egu, Blackstock? Čini se daje to najzamjetniji organ u blizini.

– Joj. – Njegovi bijeli zubi bljesnuli su pri blijedoj zimskoj sunčevoj svjetlosti koja se probijala kroz prozor. – Nije lijepo od tebe, dušo. Ali opraštam ti, znam da nisi jutarnji tip.

Prije nego je imala priliku odgovoriti mu odbacio je pokrivače, uspravio se i sjeo te nagnuo naprijed kako bi joj rukama kliznuo ispod pazuha. Kao daje bila bestežinska, podigao ju je i legao povukavši je za sobom. – Dođi, ušuškaj se sa mnom još malo.

– Nemam vremena. Razgovor...

– Tek ujedan. – Zadovoljno ju je smjestio i navukao prekrivače. Otkotrljavši se na svoju stranu oslonio je glavu o dlan, pružio ruku lagano joj zagladiti kosu iza uha, i uputio joj ubojit osmijeh. – Dobro jutro.

Bilo je besmisleno opirati se, uvjerila se, pretvarajući se da

njezina odluka nema veze s činjenicom da joj je divno biti s njim. Onda... dobro. – Jutro i tebi.

– Sasvim dobro izgledaš u rano jutro. – Oglasila se sumnjičavo, ali on je to veselo zanemario.

– Posebno mi se sviđa taj gologuzi izgled.

Upuzao je pod pokrivače i toplo trljanje njegova tijela uz njezino dok se vijugajući spuštao prema podnožju kreveta navelo je Veronicu da se podboči laktovima. Trenutak zatim Coopove ruke lagano su joj razmaknule noge i visoko s unutarnje strane osjetila je pritisak njegovih usana.

– Zbilja mi se jako sviđa ova gologuza fora – rekao je prigušenim glasom. Potom je nastavio, pokazujući joj koliko.

– O... moj... Boo... – Zašto ne uzeti što joj se nudi i jednostavno uživati u tome? Očito joj se Coop jako svidio, ali ne toliko da bi bila u opasnosti da će *se zaljubiti* u nj ili nešto slično. Zašto ne uživati u tome takvom kakvo jest?

Učinio je nešto frapantno jezikom i ona se istopili ispod njega.

To je na kraju krajeva, samo mali trenutak izvan vremena.

Sat i pol iza toga, kad je Veronica ponovno ušla u kuću nakon razgovora s konobaricom, zatekla je Coopera kako sjedi za kuhinjskim stolom. Osim što je bio bosonog, kosa mu je bila vlažna i bodljikava a obrazi i jagodice sijali onim posebnim sjajem kakav izgleda samo dječja guza i izbrijano lice mogu postići.

Podigavši pogled prisno joj se osmjehnuo i zatvorio poklop laptopa za kojega nije ni znala da ga posjeduje. Ustao je i pritom je uspjela zatvoriti vrata za sobom. – Kako je protekao intervju?

– Divno, zove se Barbara i večeras počinje s radom, – Veronica je izvela plesni korak. – Što znači da ja ne moram da radim.

– Možda bi i Sandy mogla uzeti slobodan dan.

– Znam. Jednom mi je rekla da želi raditi prekovremeno, ali

mislim da pri tom nije imala na umu raditi deset sati i pet dana u tjednu. Kad budeš imao trunak slobodna vremena morat ćemo razmotriti zaradu Tonka. Bila je sjajna i radila prekovremeno a da se uopće nije žalila pa bismo joj trebali omogućiti mali bonus uz sljedeću isplatu. Večeras još planiram izraditi raspored za nas troje. Voljela bih smanjiti svoju ulogu konobarice koja uskače, ako se s tim slažu Sandy i Barbara. Moram se ponovno posvetiti svojoj karijeri.

Držeći ruke u džepovima traperica Coop se ljuljao na petama u vunanim čarapama i promatrao je. Od pogleda u njegovim očima Veronici je srce brže zakucalo. Dovedena u neugodnu situaciju bacila je pogled prema kavi koja je ključala na peći, sretna što ima ispriku za odvratiti pogled.

Nije čula da Coop prelazi preko prostorije, ali kad je posegnula za šalicom na drugoj polici obujmile su je njegove ruke i osjetila gaje čvrstog i toplog priljubljenog uz leđa.

– Jesi ikada prije vodila ljubav na kuhinjskom stolu? – promrmljao je.

Veronica je osjetila kako joj se tijelo priprema za njega, ali uspjela je zvučati prilično hladno kad je odgovorila: – Nisam, i ne namjeravam to promijeniti ovog popodneva. – Rukama je pošao prema njezinim grudima i ona je uzdahnula. – Lizzy će vjerojatno svakoga trenutka banuti kroz vrata. – Bez obzira na to, leđima se privila uz njega.

Coop je podigao lijevu ruku s njezinih grudi, sasvim dovoljno da zakrene zglobovom i zagleda se u svoj ručni sat.

– Dovraga. U pravu si. Zvala je Marissa i rekla da je matineja u Kingu završena i da će dovesti Lizzy između pola dva i dva. – Savio je koljena i protrljao zdjelicu uz njezinu stražnjicu. – Želiš vidjeti što mogu učiniti u deset minuta?

Doista je željela, što ju je prestrašilo. – Primamljivo kako zvuči, mislim da ću umrijeti.

Poljubio ju je sa strane u vrat. – Sigurna si? Brzina nužno ne znači da moramo žrtvovati kakvoću. Još uvijek može biti zabavno...

Ulazna vrata otvorila su se uz lupu i kuća se ubrzo ispunila dječjim glasovima.

– Ipak bi moglo biti nezgodno objasniti što mi hlače rade oko gležnjeva – rekao je suhoparno i ustuknuo.

Veronica se nasmijala. – Da ne spominjemo što radi teta Ronnie s krugovima od limenke soka na stražnjici. Očito nisi provjerio u kakvom je stanju kuhinjski stol prije nego si iznio prijedlog?

– Točno. U pravu si. – Uputio joj je daj-se-uozbilji pogled.

Pregled s bijelim rukavicama nije visoko na ljestvici mojih prioriteta. – Prišao je stolu i namjestio laptop u kožnu torbu, a potom zatvorio patentni zatvarač. Podignuvši ga sa stola vratio se i palcem joj prešao preko jagodica. – Samo da znaš, ne spremam ja svoje krpice zato što mi je uskraćena prilika za seks.

– Ali svejedno ih nosiš kući? – Trebala je osjetiti olakšanje, ali jedan dio nje žalio je zbog njegova odlaska.

– Ili to ili održati lekciju iz anatomije za koju bi Marissa mogla prigovoriti što joj podučavam djecu. Da ne spominjem šta bi moj bra...

Prekinuo je u pola rečenice, i neobičan izraz koji mu je preletio licem potaknuo je Veronicinu znatiželju. Nije imala priliku zadovoljiti je zbog Lizzy, Desse i Rileya koji su topćući ušli u kuhinju s Marissom koja je išla odmah iza njih, i kad se ponovo okrenula nakon što ih je pozdravila, Coop je nestajao uz Stražnje stube.

Nekoliko trenutaka potom zavladao je kaos, ali konačno su sve vijesti vezane uz zajedničko spavanje rekapitulirane i ponovljene, i Marissa je spakirala svoje potomstvo i uputila se kući. Lizzy je pošla na kat, i poslije nekoliko trenutaka Veronika se spremila za napor i krenula za njom. Već je predugo odgađala razgovor o Lizzynoj situaciji, ali da joj savjest bude mirna, ne bi mogla odgađati. Naravno, nije to jedva čekala. Kako može s djevojčicom razgovarati o smrti njezine majke kad se po cijelom gradu priča da je za to odgovoran njezin otac?

Zastajući pred Lizzynim vratima Veronica je duboko udahнула i izdahнула, a potom pokucala tražeći dopuštenje za ulazak.

Potajno se nadala daje Lizzy zadrijemala nakon važne noći ali znala je iz iskustva da nema mjesta snu.

Dobila je što zaslužuje zbog svog kukavičluka kad joj je Lizzy odmah otvorila vrata. Od iscrpljenosti su joj ostali grimizni stjegovi na obrazima i oči su joj izgledale pretjerano svijetle, ali plesala je na mjestu gotovo manijakalnom žustrinom. – Hej, teta Ronnie! Igram se s barbikama. Hoćeš se igrati sa mnom?

– Naravno. – Koreći se zbog kukavičluka stoje prigrabila ispriku da još nekoliko trenutaka duže odgodi mrski razgovor, Veronica je odvojila vrijeme za pomno promatranje izbora lutaka. – Pokaži mi barbiku stožernog narednika. Raspoložena sam da Kena natjeram da očisti nekoliko zahoda.

– Nemam takvu – rekla je Lizzy. – Ali možeš se poigrati s ovom. – Pružila joj je lutku koja je od glave do pete bila napirlitana u ružičastom. – Ta mi je naaaaajdraža.

– O, Lizzy, jesam li ti već rekla koliko si mi draga. – Prihativši ponudenu lutku Veronica je prekriženih nogu sjela na krevet i nekoliko trenutaka provela skidajući s barbike ružičastu odjeću, a potom je odjenula u koprenastu haljinu i tragala za pravim modnim dodacima da je iskiti. Konačno je našepurila suknju na lutki koju je smjestila u barbikin ružičasti mobil. Smireno udahnuvši, pogledala je u svoju nećakinju.

– Dugujem ti ispriku.

Mala djevojčica pogledala ju je s velikim zanimanjem. – Duguješ? Zbog čega?

– Zato što jako dugo odgađam razgovarati s tobom o tvojim roditeljima.

Lizzy se umirila i iz njezinih očiju nestalo je vedrine. – Ne želim razgovarati o mami.

Veronica je nije krivila. Ali morala se zapitati je li njezina nećakinja već s nekim razgovarala o Crystalinom ubojstvu. –

Izgubiti majku svakome je grozno – rekla je polako osjećajući kako će pristupiti. – Pretpostavljam daje tebi sigurno još dvostruko teže jer si istodobno izgubila i tatu pa bih voljela s tobom malo popričati o tome kako se osjećaš.

Lizzy je odvrátila pogled. – Dobro sam. – Ton njezina glasa bio je očito obeshrabrujući.

– Drago mi je da to čujem. Ali sigurno si tužna zbog toga.

– Aha. Ali ne uvijek. Katkad mama...

Lizzyn glas polako se izgubio i ona je hineći ravnodušnost podigla svoja mala uska ramena. Pogled koji je uputila Veronica kao da je bio sastavljen od jednakih dijelova nesreće, prkosa i bojazni.

– Katkad je s tvojom mamom bilo jako nezgodno živjeti. – Veronica je nježno dovršila.

Lizzy je kimnula.

– Ipak, bila je tvoja mama, voljela si je i nisi željela da joj se nešto loše dogodi.

– *Da.* – Kimajući jače, Lizzy je prišla nekoliko centimetara bliže.

Veronica je pružila ruku i prigrlila Lizzy uz sebe. – U redu je. Ko ti jedan trenutak nedostaje i što ti je već sljedećeg gotovo drago što je nema. U takvoj situaciji nema ispravnih i pogrešnih emocija. Odrasla sam s tvojom mamom pa i sama imam tako pomiješana osjećanja.

Čvršće je zagrlila svoju nećakinju i protrljala obraz uz sopstveno tjeme. – Kladim se da ti neka djeca u školi govore ružne riječi zbog toga.

Lizzy je podigla glavu. – Govore daje tata ubio mamu – rekla je gnjevno. – Tata to nije učinio! *Nikada* on tako što ne bi učinio.

– Policija misli da jest, Lizagatoru.

– Nisu u pravu. Tata mi je *rekao* da on to nije učinio. Zakleo se na *Bibliju*.

Veronica nije znala što reći na takvo uvjerenje pa je samo još bliže privukla Lizzy. Jedan razgovor neće promijeniti ni pogoršati Lizzynu situaciju, ali bilo joj je drago što su ga povele.

Sve u svemu ispostavilo se bolje nego se usudila ponadati. Onaj dio, načeti temu Crystaline smrti sa svojom nećakinjom, je obavljen. Ona i Lizzy su sad morale raspravljati jedino o selidbi, što je u usporedbi s tim bila dječja igra.

– Jasno ti je bilo da ćemo konačno morati otići iz Fossila, nije li?

– *Ne!* – Lizzy se istrgnula i divljački pogledala u Veronicu.

– Možemo otići, moramo biti tu!

Veronica je zatreptala zbog silovitosti u nećakinjinu glasu koja je graničila s panikom, a potom se pribrala naći objašnjenje koje bi Lizzy bilo shvatljivo. – Ne kažem odmah – rekla je umirujuće. – Ali prije ili poslije morat ćemo odseliti u Seattle. Moj posao...

Lizzy je skočila na noge i okrenula se prema Veronici držeći uz tijelo male rukice stisnute u šake. – Možeš ti i *tu* obavljati svoj posao. Ne možemo otići.

– Dušo, shvaćam da bi početak u novoj školi mogao biti težak, ali barem nitko neće ništa znati o tvojim roditeljima pa nećeš morati brinuti o tome da će ti djeca govoriti ružne stvari. Uredit ćemo ti sobu u mojoj kući koja će do najmanje pojedinosti biti jednako lijepa poput ove, i premda ne znam nikoga tko bi ti mogao zamijeniti Dessu, obećavam ti da ćeš naći nove prijatelje.

– To me ne *zanima*. – Suze su se slijevale niz Lizzyne obraze i drhtala je od glave do pete lica okrenuta prema svojoj teti. – Moramo biti tu da me tata može naći kad se vrati.

– O, dijete. – Pružila je ruku prema Lizzy, ali Lizzy se odmaknula ustranu, a Veronica spustila ruke niz tijelo. – Mislim da se tvoj tata neće vratiti.

– Hoće! *Rekao* mi je. Rekao mi je da mora ići jer vlat... vlast...

– Vlasti?

Lizzy je energično kimnula. – Aha. *Ti* ljudi su pogriješili i htjeli ga strpati u zatvor zbog toga što se dogodilo mami. Ali obećao je da će se vratiti po mene! *Obećao je*.

To je uvelike objašnjavalo Lizzynu mirnoću tijekom niza prevrata u njezinu životu. Ali sad uopće nije bila mirna. Ne mogavši podnijeti da je vidi kako se trese i tako snažno plače, Veronica je pružila ruke i privukla je u naručje. – Pssst-pssst – potihlo je izgovarala ljuljuškajući je i milujući po kosi. – Nemoj plakati. Riješit ćemo mi to. Na ovaj ili onaj način, nekako ćemo mi to riješiti.

Ali kako će to učiniti, pojma nije imala.

Coopova koncentracija bila je do kraja razbijena, i konačno odustajući od pokušaja pisanja ugasio je kompjuter i odložio ga. Nije mogao vjerovati koliko je to popodne bio blizu odati se.

Zaljuljao je drveni stolac unatrag, osovio se na njegove dvije noge i zagledao u strop spavaće sobe. Čovječe, stoje to bilo u Veronici što gaje navelo da bude tako neoprezan? Njegovo srednje ime bilo je oprez, ali otkad je nju sreo, na sve strane je griješio. Kad mu je dolje u kuhinji sinulo da Eddie možda ne bi volio da izloži Lizzy životnim činjenicama, nije dvaput razmislio i prije nego je to umalo izrekao.

Coop je potihlo opsovao. U tome je bio njegov problem, naravno, nije razmislio. Osjećao se ugodno s Ronnie, što nije bili' dobro. Ako je značilo izlajati se prije nego što promisliš. Morao je prestati misliti onom stvari i početi se ponašati kao i obučeni profesionalac kakav je nekad bio.

Vrata u podnožju tavanskih stuba iznenada su se uz tresak otvorila i lagani zvuk koraka začuo se na drvenim stepenicama. Okrenuvši se, Coop je automatski među običnim predmetima koji su ga okruživali potražio nešto što bi mu moglo koristiti kao oružje dok je tiho spuštao stolac natrag na sve četiri noge i ustao. Trenutak potom prepoznao je Ronnienu crnu kosu kad je i glava izvirila izvan balustrade. Protivno razumu i suprotno svemu što je sebi upravo govorio, popustila je njegova budućnost i bio je sretan što je vidi.

S druge strane, Veronica uopće nije bila opuštena kad se popela navrh stuba. – U velikoj sam nevolji.

Premošćavajući udaljenost među njima pružio je ruku da joj

pomogne doći do stolca s kojega je upravo ustao. – Sjedni – pozvao ju je držeći ruke na njezinim ramenima sve dok se nije spustila na sjedalo. Zaobišao je oko uskog stola koji je ujedno bio njegov radni stol i prekrizio je ruke preko najgornje prečke i bradom se klonio na nju. – Reci tati sve što te muči.

– Čuj, čini se daje to moj problem – rekla je mrko gledajući u njega. – Roditeljstvo. Da smo u školi i da imam kviz pitanja dobila bih veliko debelo minus dva. – Prepričala mu je razgovor koji je vodila s Lizzy, a potom skočila sa stolca i počela koračati uskim ograničenim prostorom Coopove sobe. Okrenuo se na stolcu i gledao kako joj se boja naizmjenice pojavljuje i nestaje s obraza dok je bijesno hodala od stola do kreveta pa prema vrhu stuba i natrag.

– Mislila sam da počinjem shvaćati. – Hrapavo se nasmijala.

– Koja šala, ne vidim čak ni otkud problem dolazi. Ali što bih joj trebala reći? – uzrujano je zahtijevala odgovor. – Da će se njezin otac, kojega traže zbog ubojstva njezine majke, doista vratiti po nju? Daje on pametan čovjek pa da se ne brine zbog toga jer će nas naći i tamo gdje ja živim u Seattleu? Prstima je prošla kroz kosu uklanjajući je s čela. – Zacijelo joj ne mogu reći da ću mu kad na vrbi rodi grožđe dopustiti daje odvede.

Ogorčenost prema njegovu bratu trgnula je Coopa iz njegova nehajno zauzeta položaja, ali zadržao je jednoličan ton. – Misliš da bi joj naučio?

– Ne tjelesno. Eddie je bio divan roditelj koji je vjerojatno volio Lizzy više od ičega na svijetu. Ali prestao je biti uzoran tata onoga dana kad je postao bjegunac. Što planira učiniti, obojiti joj kosu kako bi promijenila izgled? Učiti je da mijenja ime svakih nekoliko mjeseci? Naučit će lagati i neprestano se seljakati s jednog mjesta na drugo kako bi uvijek bila jedan korak pred zakonom. Kakav je to život za dijete?

Coopu je bilo mrsko priznati, ali bila je u pravu. *Ipak*. – Jesi li sto posto sigurna daje njezin otac ubojica?

– Naravno da nisam. Ali činjenica daje pobjegao zacijelo je za osuditi. Moraš priznati daje to podatak koji je teško opravdati.

– Možda gaje uhvatila panika kad je shvatio da njega krive za tuđe zlodjelo?

– A čije to? – upitala je skeptično. – Jednorukog čovjeka?

– Iz onoga što čujem on uopće nije jedini tip s kojim je tvoja sestra nešto imala. Ne želim ružno govoriti o pokojnima, ali priča se da gaje varala.

Veronica je naglo sjela natrag na stolac. – Da, nije bila anđeo. Ali koliko ja znam jedina osoba s kojom je imala istinski problem bio je Eddie. – Otpuhnula je i zalepršao je sjajni čuperak kose koji joj je pao preko obrve. – I time se krug zatvara. – Na njezinu licu pojavio se izraz koji mu je privukao pozornost.

Uspravio se u sjedalu. – Što je?

– Ha!

– Čudno si me pogledala.

– Jesam li? – Slegnula je ramenima. – To se zove frustracija.

– Ne, bilo je to nešto drugo. – Želio je znati što.

Ali izraz Veronicina lica ponovno je postao bezizražajan i iz njega se ništa nije moglo pročitati. – Priviđa ti se.

Nije mu se priviđalo. Znala je nešto, ili je nešto sumnjala, ili je pomislila na nešto, zakleo bi se u to.

Ali koliko god čeznuo za tim da to dozna, neće insistirati. Zasad. U protivnom, bio je posve siguran da bi se tvrdoglavo postavila prema njemu.

Ali prije ili poslije, a on je namjeravao da to bude što prije, planirao je doznati je li to nešto stoje izazvalo kratkotrajan izraz njezina lica moglo pomoći u dokazivanju Eddiejeve nedužnosti.

15.

Studen vjetar probijao je kroz Veronicinu jaknu dok je prelazeći preko ulice žurila prema Tonku. Ali kad je konačno stigla do vrata gostionice, oklijevala je. Osim utorka, kad je radila umjesto Sandy, zapravo je svake večeri proteklog tjedna u

razumno doba uspjela otići u krevet. Trebala se osjećati jako odmorno. Jedini problem bio je... što uopće nije spavala.

Svakoga jutra budila se u sitne sate i zatekla bi Coopera kako ulazi k njoj u krevet, ili je već bio u njemu, i nju samu bez pidžame, u visokom stupnju uzbuđenosti prije nego je bila potpuno razbuđena. Coop se nije zadovoljavao voditi ljubav s njom samo jednom i potom se vratiti natrag u svoj krevet. Uglavnom bi, davno prije nego bi se izvukao iz kreveta i ponovno vratio u svoju sobu u potkrovlju, prestala brojiti orgazme.

O Bože, sama pomisao na to pomogla je odagnati onaj osjećaj hladnog vjetra u zraku.

Uspravljaajući se, posegnula je za okruglom kvakom. Ali nije je *to* dovelo u Tonk. Voljela je dobro promisliti, tako da prošle subote nije zbog puke želje da Coopa drži u neznanju podijelila s njim iznenadno prisjećanje na telefonski razgovor koji je vodila s Crystal neposredno prije odlaska u Škotsku. Iznenadna slika uzbuđenja njezine sestre zbog šampanjca kojim ju je počastio neki tip s kojim se viđala iskrsnula je u Ronnienoj svijesti sama od sebe, gotovo niotkuda, i podsjetila je da više nema Crystal da u centru grada uživa u toj vrsti čašćenja koje je obožavala. U tom trenutku Veronica je poželjela samo da o tom sjećanju razmisli nasamo.

Ali to je bilo prije pet dana, razmislila je o svemu koliko je mogla, i došlo je vrijeme da o tome porazgovara s Coopom. Pretpostavljajući, naravno, da ga to još uvijek zanima. Jednako tako bilo je vjerojatno da ga neće zanimati jer ono što mu je imala reći bilo je prilično nevažno, tek usputna opaska, i teško da bi se moglo nazvati epohalnim vijestima.

Zacijelo ne nečim zbog čega bi trebalo posebno dolaziti u Tonk.

Ušavši unutra Veronica je trenutak zastala zamijetivši ironiju dok je upijala malo Tonkove topline. To mjesto oduvijek joj je predstavljalo najgoru noćnu moru, a u zadnje je vrijeme zatekla sebe da iznalazi traljave isprike kako bi navratila.

Spazila je Coopa iza šanka kako sluša što mu govori mušterija dok je pripremao piće. Dok gaje promatrala, zabacio je glavu i nasmijao se, i sva slina u njezinim ustima je presušila.

O, Bože. Bila je u velikoj nevolji. Mislila je kako će te privlačnosti među njima polako nestati, ali zasad je bilo još gore.

Nije planirala dopustiti da joj izmakne kontroli ili takvo što. I lila je odrasla osoba, mogla je s tim izlaziti na kraj. Isprsiivši se, Veronica je krupnim korakom prišla šanku.

– Hej, bok – rekla je kad se popela na stolac s kojega je upravo netko sišao.

– Pozdrav i tebi. – Coop joj se osmjehnuo i nagnuo preko šanka kao daje namjerava poljubiti. Kad je Veronica trgnuvši se ustuknula, lice mu je poprimilo bezizražajan izraz. Previše bezizražajan, i imala je nejasan dojam da gaje razočarala.

Zasmetalo joj je što brine o tome. To je bio njegov problem, i ne njezin, pa je ne bi trebalo biti briga. Čak i da može ne bi izmijenila svoje postupke. Jedva je *sama* znala što osjeća u vezi tog odnosa i zacijelo nije bila spremna izložiti ga klijenteli [buka. Posebno ne kad je uočila daje Darlene Starkey ponovno tu. Jedan poljubac u javnosti i već bi cijeli grad imao mišljenje o njihovu odnosu prije nego bi ona svoje uopće uspjela stvoriti.

– Da ti donesem nešto za popiti? – Coopov glas koji joj je prekinuo misli bio je odsječan i nezainteresiran.

Veronica se promeškolljila na stolcu želeći da može poništiti nekoliko minuta i drukčije postupiti tako da Coop ne bude ljut na nju.

Činjenica daje uopće željela ublažiti njegov muški ego navela ju je da zauzme obrambeni stav. – Ne – odgovorila je ukočeno. – Hvala. Samo sam navratila kratko popričati s tobom, ali očito mi to nije bio jedan od pametnijih poteza. – Skliznula je sa stolca. – Možemo popričati drugi put. – Sigurno je znala da to neće biti tijekom te iste večeri. Nekako je sumnjala da će se Coop nakon ovoga ušuljati u njezin krevet.

– Čekaj. – Pružio je ruku preko šanka i zadržao je svojom krupnom šakom, nježno pritišćući njezinu mnogo manju uz

šank. – Ne idi.

Veronica je pokušala izvući ruku i zaključila daje najvjerojatnije neće uspjeti osloboditi bez borbe. Nagnula se bliže njemu preko šanka. – Ne mogu pred drugima pokazivati osjećaje – rekla je tihim glasom. – Žao mi je ako te to ljuti, ali ne želim da cijeli grad nagađa o tome što se zbiva među nama.

– Znam. Na trenutak sam pomislio da me se sramiš, ili da se sramiš onoga što smo...

– Ne! Ali moraš shvatiti kako bi to izgledalo. Radiš u obiteljskoj gostionici i živiš u mojoj kući.

– I poljubiti te preko šanka moglo bi potaknuti čitav niz ogovaranja. Shvaćam. – Lagano joj je prodrmao ruku. – Popij onda čašu vina ili nečeg drugog i malo mi pravi društvo. – Prstima je prešao niz njezinu nadlakticu, sve do vrškova prstiju, i tek tad ju je pustio. Pogledi su im se sreli.

– Molim te.

Nije ga smatrala tipom koji se lako dovodi u položaj onoga koji moli, i popela se natrag na stolac. – Dat ćeš mi čašu domaćeg, bijelog.

Zanos koji ju je naveo da prijeđe ulicu bio je prekinut tako da nije odmah prešla na razgovor o Crystal. Pozornost joj je bila podijeljena između promatranja Coopera i razgovora s različitim gostima koji su se zaustavljali pozdraviti je.

Bilo je nevjerojatno otkriti daje zapravo počela prijateljevali s nekoliko redovitih gostiju u Tonku. Kako se ispostavilo, njezine loše uspomene nisu bile cijela priča. Uzela je postupke nekolicine i napuhala ih u mislima sve dok nisu predstavljali svu klijentelu. Počela je vjerovati daje zapravo više dragih, običnih ljudi koji ovamo zalaze nego pijanaca koji pipkaju konobarice.

Bilo je jednostavno nemoguće odoljeti promatrati Coopera. Bio je previše privlačan, previše zanimljiv, s tim krupnim tijelom i lakoćom kretnji, egzotičnom bojom i tamnim očima koje su je gledale kao da ona čuva tajne njegovim najstrastvenijim maštarijama. To joj je unijelo tjeskobnu sumnju da joj počinje značiti više nego je to htjela priznati.

Pa ipak... bi li to bilo tako istinski grozno? Nije namjeravala ništa ozbiljno niti bilo kakvo s njim. Kvragu, nije gajila nikakvu žarku želju da bude nešto ozbiljno s bilo kojim drugim muškarcem s kojim je izlazila, ali zacijelo nikada nije imala problema priznati da nešto osjeća prema njima. Je li to imalo kakve veze s činjenicom daje njezin tip muškarca obično bio profesionalac u odijelu i kravati, a Coop je bio posve različit od toga? Ako je tako, je li zbog toga zasluživao manju pozornost ili poštovanje, ili već to nešto za što se bojala da mu uskraćuje samo zato stoje pripadao drugoj vrsti ljudi? Obično nije bila takav snob. Veronica se malo uspravila na stolcu. *Nije bila* snob, ali ponašala se opasno blizu tomu. Dakle, taj stav je sad prestao.

Obuzeta iznenadnim osjećajem slobode podarila je Coopu tako blistav osmijeh daje zatreptao.

– Opa. – Oslonivši se podlacticama o šank nagnuo se prema njoj i uzvratio vatru svojim ubojitim osmijehom. – Čemu to?

– Hmm? – Da se nije toliko ustručavala pokazivati osjećaje, nagnula bi se naprijed i sočno zagrizla njegovu slasnu donju usnicu. No umjesto toga povukla se i uz bojažljivu ukočenost i rekla: – Što čemu?

– Taj osmijeh od milijardu kilovata koji si mi upravo podarila. Reci mi što sam to učinio da ga zaslužim pa da to još koji put uradim?

– Učini.

Ponovno se osmjehnuvši čudila se pravoj sreći koja ju je obuzela. – Možda je – rekla je meko – bilo samo zbog tebe... takvog kakav si.

Tiboga! – protisnuo je. – Znaš, četvrtkom je tu vraški sporo. Pitam se zna li Barbara što o posluživanju za šankom.

Veronica je ozbiljno razmatrala tu opasku kad je nekakav muškarac pročistio grlo i Coop se uspravio. Trgnulo ju je to iz svijeta snova i vratilo u područje zdrava razuma. Za ime Boga. Dovoljno loše bilo je to što se zavaravala da mušterije u Tonku nisu počele nagađati o njezinu odnosu s Cooperom. Ako im je to nekim čudom promaklo, da se njih dvoje izgube odavde

strastveno uzbuđeni garantirano bi privuklo pozornost svih. Opirući se potrebi da vrhovima prstiju dodirne ruku i vidi hoće li vrućina kojom je Coop isijavao svaki put kad joj se približio toliko daje može dodirnuti izazvati zvučno cvrčanje, uzela je čašu vina i iskapila je u jednom dugačkom gutljaju.

Rumenilo je oblilo Coopove jagodice, ali čovjeka koji ih je prekinuo pogledao je ravno u oči. – Što mogu učiniti za vas? – upitao je dok je sa šanka uklanjao prazne čaše i uzeo krpu za brisanje da obriše kapljice koje su se stvorile ispod visoke čaše s ledom.

– Burbon i *seven* – rekao je muškarac i zauzeo prazan stolac odmah uz Veronicin. Prijateljski joj je kimnuo, a potom odmah svratio pozornost natrag na Coopa. – Sjećaš me se?

Coop je zastao s limenkom 7UP nad pićem i promotrio mladića. Osmjehnuo se, malo nakrivivši usne. – Žao mi je, ali ne mogu reći da poznajem. Jeste li u zadnje vrijeme promijenili piće? Mnogo sam bolji u povezivanju pića s osobom koja ga pije nego s imenima.

– Nikad mi nisi točio piće.

Coop je izvio obrve i muškarac je nestrpljivo odmahnuo glavom. – Oprosti, počeo sam od kraja. Ja sam David Pessein. – Naglo je ispružio ruku, a Coop je svoju obrisao o kuhinjsku krpu i rukovao se s njim.

– Nisam ni očekivao da ćeš me se zbilja sjetiti – rekao je David – jer sam bio još dijete kad smo se upoznali. Ali godinama sam slušao o tvojim podvizima i osjećam se kao da te poznajem.

A kad sam čuo da tu radiš, morao sam se zaustaviti i doći te pozdraviti. Prije nekoliko godina odselio sam u Spokane, i sad sam se vratio posjetiti obitelj pa sam htio navratiti i reći ti kako mi je žao zbog Eddieja.

Veronica je zatreptala. Pretpostavila je da se radi o tome daje taj čovjek Coopa zamijenio s nekim, ali Coop je iznenada postao veoma, veoma miran i ona gaje prostrijelila pogledom. Pogled na njegovo lice učinio je da se ona toplina koju je njihovo

očijukanje stvorilo kao omotač oko srca pretvori u led. Poznavala je ona taj bezizražajan pogled. Bio je to pogled koji je imao kad nije želio da mu pročitaju misli.

Okrenula se licem prema čovjeku koji je sjedio pokraj nje. – Mislite na Eddieja Chapmana? Jeste li ga poznavali?

– Naravno. Vjerojatno mije bio najbliškiji prijatelj, odrastali smo zajedno. Osobno ne mogu zamisliti da je učinio to što drugi o njemu govore. To je još jedan od razloga zbog kojega se osjećam neugodno što nisam stupio u kontakt s Jamesom. – Jamesom?

– Hoću reći Cooperom. – Okrenuo se Coopu i nasmijao. – Oprosti zbog toga. Eddie je uvijek govorio kako je izgubljena bitka sjetiti se tebe tako nazvati, pa onda nema izgleda da ti ime točno izgovorim. – Dobrodušno je slegnuo ramenima. – Idolizira te, znaš to.

O, čovječe. Ne telim znati razlog koji stoji uz pozadini ovoga. Veronici se grčio želudac i srce prijetilo da će iskočiti iz grudi. Ali ipak se nije mogla suzdržati da ne upita: – Zašto?

Očito nije smatrao čudnim što ona to pita dok je Cooper samo stajao na drugoj strani šanka oboje ih promatrajući potpuno bezizražajna lica. – Isuse, otkud da počnem? Biti marinac bilo je nešto veliko, naravno, a kad si dijete, to se smatra pravim muškarčinom. Ali budimo realni, mislim da je James, hoću reći Coop, mogao biti i računovođa, Eddie bi ga i dalje smatrao najvećom osobom na svijetu. Mlađa braća obično su takva.

Brat? Veronica je naglo vratila pogled na Coopa. Kao da je hladna šaka stezala oko srca dok je iščekivala njegovo poricanje, da kaže kako taj čovjek griješi, kako Coop nije osoba za koju ga je Eddiejev prijatelj smatrao.

Umjesto toga Coop ju je samo trenutak pogledao prije nego i lagano slegnuo ramenima. Potom se okrenuo natrag Eddiejevom prijatelju. – Zbilja te se nejasno sjećam – rekao je smireno, ne dajući se smesti. – Drago mije što te ponovno vidim, David.

Izdaja je vrištala kroz svaki živčani završetak u njezinu tijelu. Veronica je sišla sa stolca i tiho se udaljila.

Istog trenutka kad je te večeri zatvorio Tonk, Coop je krupnim korakom prešao ulicu, ušao u kuću i uputio se ravno uza stube prema Veronicinoj spavaćoj sobi. Pokušao je okrenuti okruglu kvaku na vratima i otpuhnuo dah koji je zadržavao kad mu se zakrenula pod rukom. Ali nije imao vremena zahvaljivati jer su se vrata otvorila samo centimetar prije nego su lupila u nekakav nepokretan predmet. Postavila je stolac ispod kvake.

Lagano je prodrmusao vratima. – Pusti me unutra, Ronnie. Moramo razgovarati.

Nije odgovorila, ali znao je daje budna. Mogao ju je osjetiti s druge strane vrata jer su njezina povrijeđenost i bijes bili gotovo opipljivi.

Nije bila sama u šoku nakon Pesseinove izjave. *Njega je* zateklo nespremna, i nije baš bio ponosan što mu je prva misao u vlastitoj trenutačnoj dvojbi bila daje razbijena njegova anonimnost. Ali onda je morao gledati kako Veronica ostaje bez kapi krvi u licu prije nego se udaljila bez riječi. Nakon njezina odlaska vijest o njegovoj povezanosti s Eddiejem proširila se za manje od pet minuta. Kafić je bruja o tome, i s obzirom daje Starkeyeva bila nazočna svi su izgledi bili da će do jutra o tome bruhati cijeli grad.

Ali u tom trenutku to ga se uopće nije ticalo. Neka govore što god hoće. Jedina osoba do čijeg mu je mišljenja stalo bila je Ronnie.

A ona očito nije govorila.

– Pusti me da uđem. – Prešavši rukom niz stare drvene daske na vratima pritisnuo je oko uz pukotinu, ali ništa nije mogao vidjeti. – Objasnit ću ti. – Nekako.

Čuo ju je kako ustaje i tapka prema vratima, i srce mu je muklo zalupalo uslijed olakšanja. Ugledao je samo tračak njezine razbarušene kose, a potom komad lica kad je posegnula za stolcem. Čak i pri prigušenoj svjetlosti oko joj se doimalo natečenim, kao daje plakala. Stegnulo gaje u utrobi. Nikad je nije namjeravao rasplakati, ali popraviti će on to. Nekako će on to već popraviti. Uхватivši njezin pogled pokušao se blago

osmjehnuti.

Zaustavila se trenutak i zapiljila u njega. Potom je sporo pružila ruku.

I čvrsto mu zalupila vrata pred nosom.

16.

Mislim da ti se ovo neće svidjeti, dušo – rekla je Marissa sljedeći dan u kuhinji dok je za šankom za doručak Veronica pružala šalicu čaja i sjela za stolac pokraj njezina. – Ali ikoje Coop Eddiejev brat, sasvim mi je jasno zastoje to htio zadržati za sebe.

– Kako to možeš reći? – Veronica je došla prijateljici potraži li od nje utjehu, ali umjesto toga ponovno se osjetila potpuno mirna. – Smatraš daje *u redu* daje vodio ljubav sa mnom i da mi nije smatrao važnim reći...

– Alo! – Marissa se iznenada uspravila. – Vas dvoje ste se *seksali*? K vragu, kad se to dogodilo?

– Prošle subote. – Veronica je rukama protrljala obraze gledajući preko prstiju u Marissu. – Mislim na prvi put.

– *Prvi* put. O koliko to puta govorimo?

– O, Bože, Rissa, potpuno mi je pomutio um. – Priznavši to, Veronica je imala isti onaj proturječni osjećaj s kojim se borila od sinoć: hladno-vruću navalu uzbuđenja kao protutežu prozeblu tijelu i neugodnu stezanju u želucu. – Pet večeri, i nekoliko *puta* u svakoj – dodala je i ukratko sažela Marissi Coopova pojavljivanja usred noći. – Seksali smo se ni sama ne znam koliko puta. A on nijednom riječju nije spomenuo svoj odnos s Eddijem.

– *Svinja*.

Veronicu je popustilo ono stezanje u želucu. – Hvala ti. To mi se više sviđa.

– Da, ali nemoj se previše opustiti – savjetovala je Marissa – jer nisi ni ti sasvim nedužna.

– Ja? Sto sam učinila? – upitala je Veronica. – Tu sam ja žrtva. Mene bi trebala tješiti čajem i čokoladom.

– Ti si svoju čaj i čokoladu dobila. – Gurajući bliže pred nju tanjur čokoladnih Oreos keksa, Marissa ju je oštro pogledala. – Ali moraš mi nešto objasniti, djevojko. Ne mogu vjerovati da si se divlje zabavljala s Cooperom Blackstockom, nekoliko puta na dan punih pet dana i da svojoj najboljoj prijateljici o tome nisi rekla ni riječi!

– Htjela sam ti reći. – Veronica se nelagodno promeškolljila na stolcu. – Samo sam to sama sa sobom željela raščistiti u svojoj glavi prije nego uopće pokušam naglas objasniti.

– Što se tu ima raščistiti? Ispravi me ako griješim, ali taj tip se doima kao stotinu kila sirovog seksa žive vage.

Veronica bi voljela da je to mogla okrenuti na šalu, omalovažiti samu tu pomisao ili ravnodušno reći da je ‘dobar’. Ali mogla je osjetiti kako joj pogled klizi pri samom sjećanju na ono stoje Coop bio kadar učiniti s tim svojim krupnim tijelom. Rukom je udarila po granitnoj plohi stola. – Nije to u pitanju.

– Sjajan seks uvijek je u pitanju – rekla je Marissa. – Ili barem sam po sebi predstavlja vrijedno pitanje. A seks je *bio* sjajan, nije li?

– O, da – složila se bez razmišljanja. Potom je nemilosrdno odbacila sjećanje na to koliko sjajan, i ispravila se. – Istina je da sam sve do sinoć poricala daje *postojalo* nešto među nama. Kao što se i ispostavilo, moje slutnje bile su opravdane, nisu li? Između Coopera Blackstocka i mene nema ništa. Ničega.

– Zato što ti nije rekao daje Eddiejev brat?

– Baš zato. Sad znam daje od mene želio izvući podatke a da se ne predstavi. Osjećam se prevarenom, Rissa, i to boli. A znaš li što je još gore od toga? Imam onaj grozan osjećaj daje Cooper jako sličan mom ocu.

– O, dušo. – Marissa je pružila ruku i protrljala je po nadlaktici. – Nije sigurno. Po gradu se priča daje bio marinac.

Veronica je kimnula. – David, taj tip koji gaje razotkrio, spomenuo je sinoć nešto slično pa pretpostavljam daje to istina.

– To znači da mu *baš* ne nedostaje ambicije.

– Osim što ima, koliko, trideset četiri, trideset pet godina? Teško daje dovoljno star da se povuče u mirovinu. Cime se onda bavi u životu?

– Možda je sam svoj gazda, poput tebe – rekla je neutralnim glasom Marissa. – Možda je i on privremeno karijeru stavio na čekanje.

– Ali zašto? Moja je na čekanju zato što treba prodati Tonk i kuću, a ja sam jedina preostala to riješiti. Da ne spominjem kako Lizzy treba... – Prestrašeno je pogledala prijateljicu. – *Lizzy*.

O, moj Bože, Rissa, bila sam toliko obuzeta sobom i potpuno zaboravila na to daje on Lizzyn stric. – Ratoborno se uspravila na stolcu. – Taj pasji skot! Živi s njom u istoj kući i ni riječi joj nije rekao. Ni jednu jedinu kojom bi joj dao do znanja kako ima još nekoga na koga se može osloniti. – Potom se oštro nasmijala. – Naravno, to se zapravo moglo smatrati uslugom, s obzirom na to da ne može. Osloniti se na njega – pojasnila je kad je Marissa izvila obrvu pogledavši u nju. Potom se namrgodila. – Znaš što time mislim reći.

– Da. Mislim da znam. Hoćeš li joj reći?

– Zašto meni pripadnu svi ti smiješni poslovi? – Veronica se usredotočila na glavobolju koja joj je kuckala u sljepoočnicama. – Pa ipak, koliko god mi bilo mrsko biti ta koja će je time bombardirati, zacijelo ne želim da to sazna od nekoga u školi. – Tmurno je piljila u kričave magnetne kojima su za Marissin hladnjak bili pričvršćeni dječji crteži. – Nije li to sjajno? – sarkastično je upitala. – Kao da joj je potreban još jedan šok.

– Ali možda će ona rado dočekati te vijesti – rekla je Marissa potihom. – Meni se čini da u ovome trenutku Lizzy može koristiti sva obitelj do koje može doći.

Sjedile su trenutak bez riječi, ispijale čaj i pustošile tanjur Orelisa. Potom je Marissa pogledala prema Veronici. Odgurnula je ladicu čaja, trenutak vrškom prstiju pravila nevidljive črčkice po lolu, a potom pročistila grlo. – Kad već govorimo o muškarcima, možda i ja imam problema s netako-pouzdanim

tipom.

Veronica, koja je zbunjeno promatrala taktike izvrđavanja koja njezinoj prijateljici nisu bile svojstvene, namrštila se kao daje Marissa nešto rekla nekim drugim jezikom, a ne materinskim. I pritom joj je sinulo da postoji samo jedan čovjek na kojega se to *moglo* odnositi. *Kody!*

– Počinjem misliti da ne želi imati ništa s mojom djecom. Veronica se nasmijala. – Šališ se. – Odmah je po izrazu Marissina lica vidjela da se ne šali. – Ne šalim. Oprosti, nisam mislila praviti vic od situacije, jednostavno sam zatečena. Kody mi se čini tipom muškarca koji bi bio sjajan s djecom.

– E, da, i ja sam to pretpostavljala. Ali nalazili smo se samo onih večeri kad Dess i Rileya nije bilo kod kuće, ili u Tonku kasno navečer kad bi došao po mene nakon što bi djeca bila već u krevetu.

– Čuj, to bi lako moglo biti puka slučajnost, ne bi li? Hoću reći daje to obično ono vrijeme kad si ti dostupna i kad je on dostu...

– Sve je moguće, Ronnie – prekinula ju je Marissa. – Ali ne smatram to slučajnošću.

– Zašto ne?

– Jednostavno imam jedan od onih osjećaja u želucu – rekla je Marissa. – Već me neko vrijeme izgriza i ne da mi mira, ali znaš ono, vjerojatno mi se nije dalo pobliže preispitivati.

– Ma znam – složila se Veronica gorljivo. – I te kako dobro te razumijem. – Proučavala je Marissin melanholičan izraz lica. – Osim onog očitog, daje svatko tko ne shvaća kako su tvoja djeca divna pravi šljam, kakav je tvoj krajnji osjećaj po tom pitanju? Sto se njega tiče? Nikad nisam vidjela nikoga tko se odmah slagao kao vas dvoje. Je li to bila samo čista kemija ili si zaljubljena u njega?

– Iskusni bi vjerojatno rekli kemija, budući da ga jako kratko poznajem. Ali bojim se da bi to mogla biti ljubav. Nisam prema nekom tipu takvo što osjećala od Dennyja.

Veronica se ispružila s namjerom da joj stisne ruku. – Nije li ti onda bolje da ga odmah otvoreno pitaš u čemu je problem? Nije da ne vjerujem osjećaju koji imaš u sebi, ali moglo bi se dogoditi da sve to pogrešno tumačiš.

– Pretpostavljam daje i to moguće – rekla je sporo Marissa.

Potom se malo uspravila na sjedalu i iznenada odlučna pogledala Ronnie. – Ne. U pravu si. Previše je važno da bi se pokušalo riješiti nagađanjem. Nazvat ću ga večeras i dogovoriti da nađemo. Trebam znati na čemu sam.

Veronica je o tome razmišljala dok se vozila kući. Svim srcem se nadala kako Marissa nije u pravu. Ali kad je nekoliko trenutaka zatim parkirala auto ispred kuće, iznenada se sjetila noći VFW kad djeca nisu spavala kod kuće i izraza koji je preletio Kodyjevim licem kad ga je Marissa pozvala da sljedećeg dana s njom i djecom pođe u kino. Zapitala se nije li njezina prijateljica ipak u pravu. Bilo je nečega u tom izrazu koji se brzo izgubio.

Što je *ona* jednako tako mogla posve pogrešno protumačiti. Ali ako nije, koje li sramote. Iskreno je željela živjeli-su-sretno-do-kraja-života završetak za svoju prijateljicu, jer ga nitko od nje nije više zaslužio.

Posljednja osoba koju je očekivala zateći u dnevnom boravku bio je Coop, i zaustavila se kao ukopana kad gaje ugledala ispružena na sofi od zlatnozeleno brokata.

Ustao je. – Drago mi je da si se vratila. Čekam te.

Srce joj je počelo snažno lupati i mogla je osjetiti rumenilo koje joj je navrlo uz grlo prelazeći na lice. – Jesi li? Kakvo traćenje vremena. Jer ti ja nemam ništa reći...

James.

Lice mu je postalo bešćutno. – Zovem se Cooper! Samo me majka zvala James, i činila je to samo zato što joj je to imalo više konotacija uz otmjeno društvo nego Coop. Na to je bila posebno osjetljiva.

– Konotacija. Ajme. Kakva velika riječ za jednog pipničara/marinca. – Nije ni trepnula dok su bijesno buljili jedno

u drugo.

– Nije li? – složio se glatko. – Iznenadila bi se koje sve riječi ja znam.

Premda mu je lice odavalo bezizražajnost koja ju je iritirala i koju je prezirala, Veronica je nagoniski znala da gaje pogodila u živac. Trebala je biti sretna zbog toga jer sam Bog zna kako joj je otkriće daje on Eddiejev polubrat istanjilo sve živce. Ali zapravo se osjećala... nepošteno.

Nije li to sranje? Kako mu je to uspjelo? Pametna žena bi se samo okrenula i otišla. Ali zainteresirana protiv svoje volje Veronica se nije mogla posve suzdržati da ne upita: – Znači James nije tvoje pravo ime?

– Ma ne, moje je. Službeno se zovem James Cooper Blackstock. Ali od rođenja me znaju po srednjem imenu. Jedino se majka koristila tim dijelom James, premda čak ni ona nije ustrajala na njemu sve dok se nije udala za Chapmana.

– Teško daje bila jedina. – Veronica se osjećala prozvanom da to istakne. – Prema riječima tvog novog najboljeg prijatelja Davida, tako te zvao i Eddie.

– Bože, Ronnie, slušao je to ime od rođenja. Mama me nije htjela zvati nikako drukčije.

– Dobro. Hvala što si mi to otvoreno rekao. Ali možeš ti sebe nazivati kako god hoćeš, ja ti i dalje nemam što za reći. – Počela se zakretati od njega, a potom se iznenada sjetila Lizzy i naglo okrenula. – Ne, nije istina. Bolje bi ti bilo da si tu zbog nečeg drugog nego zbog razgovora sa mnom. Bolje bi ti bilo da pričekáš Lizzy da se vrati kući pa da joj objasniš kako to njezin stric živi u ovoj kući, a nije našao za shodno da s njom podijeli tajnu u kakvom su srodstvu.

Smrznuo se. – O, čovječe – rekao je, osjećajući se zbilja jadno. – Neće me moći smisliti.

Veronica je bila iznenađena kad je vidjela daje pokeraško lice sasvim očevidno bilo potreseno kad je pomislio na to. – Pretpostavljam daje to samo nešto što ćeš morati riskirati. Sinoć nisi bio ni najmanje sramežljiv kad si dopustio ljudima da

doznaju da si Eddiejev brat. Misliš da se sutra ujutro neće o tome pričati po cijeloj njezinoj školi? – Približila mu se i unijela nosom u lice. Već je samo po sebi dovoljno loše da će nekakav siledžija, neko malo derište naći načina da je zadirkuje i to joj gura pod nos. Osim toga, prokleta bila ako ću dopustiti daje to zatekne nespremnu.

Zaigrali su mu mišići na vilici, ali samo joj je otesito kimnuo. – Razgovarat ću s njom, čim stigne kući.

– Dobro. – Ustuknula je. – Onda mislim da nemamo više ništa reći jedno drugom.

– Vraga nemamo. – Zgrabio ju je za ruku. Dok je otvoreno piljila u njegove preplanule prste, odmah ju je oslobodio stiska. Ali stisnuo se bliže i tamne obrve spojile su se nad hrbatom njegova nosa dok je mrgodno gledao u nju. – A kog sam vraga trebao učiniti, Ronnie? Da sam one prve noći ušao u tvoju kuhinju i objavio kako sam Eddiejev brat koji je došao dokazati njegovu nedužnost u slučaju ubojstva tvoje sestre, ti bi me izbacila van naglavačke.

– Vrlo vjerojatno bih. Ali to nikada nećemo saznati zasigurno, hoćemo li? Nisi mi pružio mogućnost da donesem odluku, bilo na ovaj ili onaj način. Moram li te zbilja podsjetiti da si od tada imao brojne mogućnosti? Mogao si mi to reći, iz večeri u večer. Ali znaš što, Blackstock? Ne sjećam se daje jedna jedina riječ prešla preko tvojih usana i dala mi naslutiti tko je čovjek s kojim sam spavala!

K vragu, nije joj rekao. Nije želio odustati od nje, i bojao se da bi ga priznanje daje Eddiejev brat prisililo da baš to učini. Coop se ispravio zauzevši obrambeni stav. Ne, nije to bilo to. To je zvučalo kao da mu je ona važna u životu. Ne radi se o tome da nije bila, naravno, ali ne *toliko* važna i, zapravo, to uopće nije bio razlog. Ipak je čuo sebe kako mrmlja: – Nisam želio odustati od tebe, je li ti sad jasno?

– Aha. – Glas joj je bio potišten, zaprepašten, i nije se doimala kao da joj je upravo dao moćno oružje. Doimala se ogorčenom. – Dakle ti zapravo govoriš da si našao priručnu

malu prilježnicu i nisi se zbog toga želio zajebavati, oprostiti ćeš mi na igri riječi, s nečim tako zamršenim kao stoje istina.

– To uopće nisam rekao! Isuu-see! – Provukavši prste kroz kosu, buljio je u nju razočarano.

– Eto, zbog toga muškarci mrze raspravljati sa ženama. Kažemo vam jedno, a vi čujete nešto sasvim drugo!

Gledajući je kako otvara usta nedvojbeno ga namjeravajući ponovno zasuti paljbom, nije se uspio kontrolirati. Obujmio ju je oko nadlaktica, privukao k sebi, i tako žestoko prislonio usne uz njezine i dao joj strastven poljubac prepun bijesa. Za nekoliko otkucaja srca izgubio se u njezinu jedinstvenu okusu. Potom je naglo odvojio usne od njezinih, osovio je natrag na pete i ustuknuo korak, oblizujući se kako bi zadržao njezin okus. postalo tako strašno moćno, moćnije no što sam se nadao.

– Ti i ja zajedno? – rekao je. – Čovječe, Ronnie, da to Ali nije kad sam jednom kušao, poželio sam *nastaviti* kušati, i smatrao sam da se to nikada ne bi dogodilo da sam ti rekao da sam Eddiejev brat. Dakle, istina je, zadržao sam to za sebe. Vjerojatno nisam trebao, ali nisam se iznenada želio zateći izvan tvog života. – Ozbiljno ju je pogledao. – A upravo to se dogodilo istoga trenutka kad si to saznala.

– Što još jednom samo dokazuje da su žene same po sebi nepoštene. Da, zbilja, mi jednostavno uživamo u navođenju muškaraca da plate za sićušne prijestupe kao što su ‘*okrenuti ženu lažno se predstavljajući*. – Grubo se nasmijala, nije joj bilo smiješno. – Trebalo bi sad muškarcu dopustiti da sve to izokrene pa da ispadne daje *moja* pogreška to što si mi morao lagati. – Prostrijelivši ga na kraju bijesnim pogledom, okrenula se na peti i ponosno hodajući izišla iz prostorije.

Coopov početni poriv bio je poći za njom i navesti je da poslušna razum. Umjesto toga, razočarano progundavši, bacio se na kauč. Boo se iznebuha pojavio i skočio mu u krilo, brzo zarivši kao igle oštrem kandže u Coopovo bedro kad je opasno spuštanje izazvalo kliženje.

Načinivši grimasu Coop je pružio ruku kako bi otkvačio

mačka s noge. Stavivši ga u krilo, pogladio je Boovo plišano krzno od vrha glave do vrška repa, i nacerio se kad je mačak počeo presti kao mješalica za beton. – I, jesi li što shvatio? – pitao je češkajući ga ispod brade. Boo je izvio vratom i kroz uske proreze očiju gledao u daljinu dok je njegov motor treštao poput pretrpane mješalice za cement. – Čini mi se kao da sam u štenari.

Mačak gaje pogledao iskosa, potom sklopio oči i počeo još glasnije presti.

– Ah, ni ja baš ne kužim žene. Jesemti, tako su emotivne i nisu smirene i razumne poput nas muškaraca. – Coop je zamišljeno buljio u prazna vrata kroz koja je Ronnie bijesno izjurila. – Ipak, možda, nemoj me sad tu citirati, ali *možda* ima pravo. Nisam se htio spetljati s njom ponajprije zbog krvnih veza s mojim bratom i njezinom sestrom. Ali znaš što, kompiću? Ipak smo se nekako spetljali. I sad ti ja kažem Boo, ako ništa ne naučiš u svojih devet života, možeš to pohraniti u banku mačje hrane. – Prikovao je intenzivan pogled za iznimno ravnodušna mačka. – Problematični ili ne problematični brat ili sestra, nisam spreman odustati od nje.

On i mačak još uvijek su sjedili na istom mjestu kad se nedugo zatim Lizzy vratila kući iz škole. Na zvuk otvaranja stražnjih vrata Boo mu je skočio s krila i potrčao u kuhinju pozdraviti svoju gospodaricu. Ali Coop je na trenutak ostao na mjestu na kojemu se zatekao, osluškujući zatvaranje kuhinjskih vrata i zvukove otvaranja i zatvaranja hladnjaka te zveket staklenke s keksima. Nije mogao vjerovati koliko je nervozan. Izviđao je uporište iračkih talaca koje čuvaju stražari naoružani automatskim oružjem i osjetio manje strepnje nego od pomisli na suočavanje sa svojom šestogodišnjom nećakinjom.

Ali sjediti tu i ponašati se kao kukavica neće ga ama baš nikamo dovesti, a vrijeme je otkucavalo. Sad kad je njegov identitet otkriven namjeravao je doći do nekih odgovora do kojih nije mogao doći pretvarajući se daje netko drugi a ne Eddiejev

brat. Ustavši, protrljao je ruke niz bedra traperica.

Zatekao je Lizzy kako sjedi za kuhinjskim stolom i maše nogama umačući kekse u čašu mlijeka. Boo se protezao na podu, naizmjenično skačući na njezinu nogu koja se njihala i piljeći nadobudno u ruku koja je prinostila hranu od čaše do usana. – Bok!

Podigla je pogled i široko mu se osmjehnula. Oko usana je bila umrljana mlijekom. – Bok, Coop! Jedem Lassie ručak.

– Što?

– Tako teta Ronnie zove mlijeko i kekse: Lassie ručak. Rekla je daje nekakav dječak po imenu Timmy uvijek jeo mlijeko i kekse nakon što ga je Lassie spasila. – Slegnula je ramenima. – Bilo je to u nekakvoj predstavi o nekom psu koju je ona gledala dok je bila mala.

Coop je sjeo za stol, njoj sučelice. – Kako je danas bilo u školi?

Podignula je svoja mala uska ramena. – Mislim daje bilo dobro. Danas smo imali tjelesni i gospodin Pelby nas je natjerao da radimo čučnjeve s iskorakom prije nego nas pusti na gredu.

– Od... čučnjeva s iskorakom ćeš ojačati.

– Val'da. – Ponovno je slegnula ramenima. – Mislim da su glupi.

– Dobro, dosta je bilo čavrljanja. – Nagnuo se naprijed na stolcu. – Slušaj me, Malena... želim ti nešto reći.

Upravo je iskapila mlijeko i čašu pozorno odložila na stol, a potom svečano pogledala Coopa i s brkovima od mlijeka posvetila mu pozornost. – 'Bro.

– Ne znam kako okolišati pa ću ti reći bez uvijanja: ja sam tvoj stric.

– Neeee. – Iznenada je prestala mlatarati nogom i gnjevno se zagledala u njega. – Moj stric zove se James.

– Zapravo, malecka, moje puno ime glasi James Cooper Blackstock, ali oduvijek me zovu Cooper. Samo su me mama tvog tate, koja je ujedno bila i moja mama, i tvoj tata zvali James.

Piljila je u njega, a potom se iznenada izvukla od stola i pobjegla u sobu.

Coop se nije pomaknuo s mjesta. – Dakle, prošlo je sjajno – promrmljao je Boou koji je trčkarao u potrazi za mrvicama koje su pale na pod kad se Lizzy onako nenadano ustala od stola. Njegova nećakinja nije ga opsovala proglašivši ga lažljivom ništarijom, ali vjerojatno ni ona više nikada neće progovoriti s njim. Ta vjerojatnost brinula ga je više nego što je htio razmišljati o tom, i pojma nije imao što bi mogao učiniti da to popravi.

Kad je iznenada čuo topot koraka koji su se vraćali niz stube ispravio se na stolcu. Za trenutak su koraci pri dnu stuba oklijevali, a potom je Lizzy pomolila glavu iza zida, isturila bradu i pogledala ga ispod šišaka. Trenutak zatim polako je ušla u prostoriju noseći pozamašan album čvrsto stisnut uz prsa.

Coop je nepomično sjedio dok je prelazila preko prostorije, u strahu da ne načini nenadan pokret koji bije mogao prestrašiti i otjerati. Odgurnuvši u stranu praznu čašu mlijeka položila je album na stol, a potom se popela na stolac s druge strane stola. Tiho je listala stranice, a potom okrenula album tako da on vidi. Mekani prstić spustio se na fotografiju: – To si ti.

Bila je to njegova fotografija cijeloga tijela u paradnoj uniformi na kojoj mu je visok šešira bacao sjenu na lice. Sjetio se dana kad ju je Zack Taylor načinio. – Da. Tad sam bio nešto mlađi. – Recimo desetak godina.

– Poslao si mi lutku iz Benecije. To je u Italiji.

Stegnulo gaje u grlu i samo je kimnuo. – Venecije – blago ju je ispravio. – Lutku lude koju sam dobio na karnevalu. Je li ti se svidjela?

– Aha. – Ozbiljno je kimnula. – Uz barbiku slavljenicu ta mi je najdraža, ali sad je nemam jer mi je u tatinoj kući. – Sišla je sa stolca, okružila oko stola i stala pred njega.

Nekoliko trenutaka gaje promatrala, potom kimnula kao da je odlučila, i popela mu se u krilo. – Dakle. Dovest ćeš mog tatu kući?

17.

I ako je ‘stric Coop’ poznat još kao stric James Lizzyn najbolji prijatelj – tmurno je sljedećeg ponedjeljka Veronica izvijestila Marissu nadglasavajući zveket posuđa u kafiću Dinosaur. – *A ja sam* nevjernik, stoje prilično sam sigurna bratić drugog koljena antikristu.

Marissa je privukla stolac kako bi propustila natovarenu konobaricu da se provuče između stolova u krcatom, sparnom restoranu. Kad je preko stola uzvratila Veronici pogled, usne su joj se iskrivile u naheren osmijeh. – Ne misliš li da si pomalo melodramatična?

– Ne. Bila bih kad bih se smatrala prvim rođakom. – Vrata kafića su se otvorila, ušao je zapuh hladna zraka i Veronica je pogrbila ramena da se obrani od njega stišćući šake oko vruće šalice s juhom. – Trebala si vidjeti njezin pogled kad je naišla dok sam vodila telefonski razgovor s budućim klijentom. Pomislila bi da ću je usred gluhog doba noći dići iz kreveta i odvući od ognjišta i doma.

– Imaš osiguran novi posao?

– Još ne. Ali jučer sam dobila poruku od žene koja se zove Georgia Levinstein. Sjećaš se onog majura iz osamnaestoga stoljeća kojeg sam preuređivala u Marylandu?

– Naravno. Bio je to tvoj prvi samostalan posao i poslala si mi slike.

– Očito je gospođa Levinstein tu uočila moj rad. U Bostonu ima kuću u stilu grčke obnove koju želi da pogledam. Ne znači da sam pristala – rekla je braneći se, a potom divljački zagrizla sendvič s puretinom i bijesno žvakala. Gutajući, pomalo srdito je pogledala prijateljicu. – Rekla sam gospođi Levinstein da sam trenutačno angažirana na drugom mjestu, i da će možda proći i nekoliko mjeseci prije nego budem imala vremena dati prijedlog za novi projekt. Ali složila se da će čekati, i Lizzy je ušla baš na onom dijelu kad sam joj govorila da mi u međuvremenu, ako

želi, može poslati fotografije i da će mi biti drago malo se pozabaviti istraživanjem i složiti predprijedlog u kojemu iznosim svoje shvaćanje klijentovih ciljeva. Činim to zato što u tom slučaju klijent dobije grubu procjenu što će sve biti potrebno za postizanje tih ciljeva, vremenski i novčano, i jamči nam, ako obje strane budu poslije još uvijek zainteresirane za to, da tijekom našeg početnog razgovora nismo miješali kruške i jabuke.

– Dakle, na tom dijelu ušla je Lizzy i...

– Sve potpuno pogrešno shvatila i otrčala pronaći utjehu u krupnim Coopovim zaštitničkim rukama. – Nasmijala se, ali nije joj bilo do smijeha. – Ironično, nije li? Brinuo je da ga neće moći podnijeti, a ona ga naprotiv beskrajno voli. Čini se da sam *ja* negativac u toj maloj melodrami, jer Coop vjeruje daje njezin tata nedužan dok ja... ma, ne znam više ni u što vjerujem. – Potom je slegnula ramenima i osvrnula se oko sebe, obuhvaćajući pogledom sve što ju je okruživalo. – Ali dosta o meni. Vjerovala ili ne, nisam te pozvala na ručak da bih jadikovala. Lijepo je ovdje. A dinosauri su zgodna tema, s obzirom na naziv grada. Tko su vlasnici? Netko koga bih trebala znati?

– Ne. Par koji se prije nekoliko godina doselio ovamo.

– Čuj, mjesto je sjajno, i hrana je izvrsna. Zapravo, zapazila sam da čitav ovaj dio grada, koliko se meni čini, uživa u preporodu.

Marissa se iznenada nasmijala. – Sad me podsjeti. Pogodi kako su ga gradski planeri počeli nazivati?

– Sad si me zainteresirala, daj mi neku naznaku.

– Dobro, kako bi nazvala nešto što se smatra *najstarijim* dijelom grada?

Ronnie je razmišljala o naglasku koji je njezina prijateljica dala toj riječi. – Ne znam, povijesni Fossil? Nekoliko je lijepih zgrada tamo dolje u ovom području, ali nisu ni od kakve posebne povijesne vrijednosti. Kad malo razmislim o tome, nema mnogo povijesti u ovom gradu, točka. Mi smo

poljoprivredno područje čije se središte malo pomalo svaki put širilo kako je grad rastao. – Odložila je vilicu pokraj zdjele s juhom. – Predajem se. Kako zovu taj dio grada?

– Stari Fossil.

– Molim?

– Stari Fossil.

Veronica se nasmijala. – Ma nemoj me zezati. Pa nisu mogli ne primijetiti ponavljanje.

– Zaklinjem se Bogom – Marissa je kažiprstom i srednjim prstom načinila znak križa preko srca, a potom podigla ruku kao da polaže izviđačku zakletvu. – Čak i nakon što su im pravom poplavom pisama uredniku *Tribune-3*. ukazali na to da su fosili po definiciji zastarjeli ili iz drugog geološkog doba, ipak su ostali pri svome insistirajući da to području daje određenu efektnost.

Veronica se nasmijala. – Tko je u tom odboru, tvoje prijateljice Wentworthova i Tyler-Jonesova iz Lige juniora?

Marissa se nacerila. – Ne, ali hvala ti za trenutak u kojem si reagirala na način ja-sam-tvoja-frendica-i-stoga-mrzim-one-koje-ti-mrziš. Zbilja si najbolja prijateljica.

– O, Bože, sad me podsjeti. Da sam tako dobra prijateljica već bih te bila pitala stoje rekao Kody kad si s njim razgovarala o djeci? *I dalje* izbjegava susrete s njima?

– Još ne znam. Nismo se uspjeli naći. Čini se da on nema slobodno kad ja imam vremena, a kad on ima vremena ja sam zauzeta. – Marissa je slegnula ramenima, ali napetost oko očiju odavala je daje njezina očita ravnodušnost laž. – Planirali smo se naći u srijedu večer. Mogu li djeca tu noć ostati s tobom? Mislila sam da bi to moglo biti manje nezgodno nego dići ih iz kreveta usred večeri kad idu u školu.

– Naravno. Mogu doći ravno iz škole, ako to tebi odgovara.

– Ne, dovest ću ih k tebi nakon ručka. Nećemo te opterećivati više nego što je potrebno.

Veronica je uvredljivo uzdahnula. – Veliki teret. Ako postanu

preglasni, nazvat ću gospođu M i prošetati oko bloka. Vraga, možda ću je pozvati da dođe i gleda sa mnom TV Mislim da joj nedostaju djeca otkad sam prestala provoditi previše vremena u Tonku.

Još jedan kovitlac hladnoga zraka zapuhao joj je preko ramena kad su se vrata iza nje ponovno otvorila i zatvorila, i Veronica se malo promeškolljila na stolcu. – Kad sljedeći put dođemo ovamo zgrabit ćemo stol koji nije na udaru do vrata. Ili to, ili ćemo navratiti kad bude topliji dan.

– U zadnje vrijeme zbilja je vraški hladno – složila se Marissa.

– Što vjerojatno baš i nije loše za Zimski festival. Čini mi se da bude veća gužva i bučnije svaki put kad zapada snijeg ili kad naleti hladan val. Kad već o tome govorimo, kako napreduje ukrašavanje?

– Sjajno. Dok mi tu razgovaramo ekipa radi tamo na izložbenom prostoru. Poslušali smo tvoj savjet i načinili stabla od oblikovanih ljepenki koja su ispala tako dobro daje nekoliko članova odbora odlučilo nabaviti još za klizalište. Planiram navratiti tamo kad iziđemo odavde.

Jedan par je zalutao u Veronicino vidno polje i sjeo za stol nekoliko metara dalje od njih. Čak i s leđa privukli su pozornost jer je muškarac pomogao ženi da skine kaput koji se doimao skupocjeno, i pomogao joj da sjedne. Oboje su bili plavi: muškarčeva kosa sjajila je zlatna, poput drevnog zlatnika, dok je ženina bila svjetlija, boje meda raskuštrana pundža koja se doimala nemarno složena, ali vjerojatno je koštalo pravo bogatstvo da se postigne takav izgled. On je bio visok, a ona sitna, ali oboje je izgledalo zgodno u vunenim puloverima i trapericama za koje bi se Veronica dala okladiti da su na džepu nosile oznaku dizajnerske odjeće.

Poznavala je samo jednog muškarca koji je bio tako skockan, tako daje baš i nije oborilo s nogu kad se ispostavilo daje muškarac koji je obišao oko stola i sjeo na stolac koji je gledao njoj sučelice bio Troy Jacobson. – Sigurno mu je to supruga,

kako se ono zove – promrmljala je.

– Jesi li ti to počela sama sa sobom razgovarati? – upitala je Marissa. – Tko je to čija supruga?

– Pompon kraljica. Supruga zlatnog dečka Jacobsona.

Marissa je bacila pogled osvrnuvši se preko ramena. – O, misliš na Nancy. Nisam znala da se vratila u grad. – Pogledala je preko stola u Veronicu. – Zapravo je prilično lijepa.

– Ako ti tako kažeš – slegnula je ramenima Ronnie. – Pretpostavljam da nije ona kriva stoje on u srednjoj školi bio pravi šupak. Trenutačno me to drži. Samo trenutak, proći će.

Kao daje shvatio daje predmetom njihova razgovora Troy je iznenada podigao pogled s jelovnika kojega je pomno čitao, i pogledao ravno u Veronicu. Bez tračka prepoznavanja odmah je pozornost ponovno svratio na jelovnik.

Zaustila je Marissi reći nešto zajedljivo o tome, ali je komentar zadržala za sebe. Prisjetila se kako je Darcey Starkey spomenula avanturu koju je Troy navodno imao, i njegov spreman i ne baš sretan odgovor o tome kako je njegova žena čula te iste glasine, što je razlog zbog kojega je još uvijek bila odsutna iz grada. Ako je suditi po vanjštini, par je riješio međusobne nesuglasice i Veronica je morala priznati da na njegovu mjestu vjerojatno ni ona ne bi pokazala na sestru njegove nekadašnje ljubavnice.

Nekakav mali vražićak tjerao ju je da pride i predstavi se, ali obuzdala se i usredotočila na razgovor s Marissom.

I nakon što su ubrzo zatim platile čekom i ustavši krenule svaka na svoju stranu, uspjela je proći pokraj stola za kojim su sjedili Jacobsonovi, dovoljno blizu da ih je mogla pozdraviti, ali samo je prošla pokraj njih, bez riječi.

Onoga trenutka kad je čuo zvukove iz prizemlja Coop je pohranio podatke poglavlja na kojemu je trenutačno radio i ugasio računalo. Lizzy se uskoro trebala vratiti iz škole, što je značilo daje Ronnie morala biti kod kuće. Nekoliko zadnjih dana uspijevala ga je izbjegavati ili ga je naglavce izbacila onda kad

ga nije mogla izbjeći pa je ovo bila odveć zlatna prilika da bije propustio. Coop se izvukao iza stolića koji je koristio kao pisaći stol i uputio se prema stubama.

Zatekao ju je kako odlaže kaput u ormar u dnevnom boravku. Zaustavljajući se u dovratku ramenom se oslonio o dovratnik i trenutak je promatrao. Kretala se sitnim dostojanstvenim korakom, i dok ju je promatrao kako pruža ruku da bi vješalicu i objesila preko prečke nije mogao vjerovati koliko mu je tih nekoliko zadnjih dana nedostajala.

Strašno je bilo to što mu nije nedostajao samo seks. Nedostajao mu je razgovor s njom i njezin način gledanja na stvari. Nedostajala mu je toplina njezina smijeha.

Nije mislio da će biti posebno tih kad je ušao u prostoriju, ali kad se Veronica okrenula i ugledala ga kako tamo stoji, poskočila je: – Hej – rekao je nježno, odmičući se od dovratka. – Nisam te namjeravao prestrašiti.

– Prestani se onda šuljati uokolo poput proklete mačke! od brusila je.

Uzdahnivši u sebi, pokušao joj se približiti. – Hoćeš li ti zauvijek biti ljuta na mene, Ronnie? – Spustio je pogled na njezinu čistu kožu rumenu od gnjeva i mekane usne koje su bile tako stisnute zbog njega te zagurao ruke u džepove da ih ne bi ispružio dodirnuti je – *Oprosti* što ti nisam rekao tko sam, je li u redu? Nisam u početku namjeravao skrivati svoje srodstvo s AA bratom, ali kad je Marissa pretpostavila da sam se javio na oglas pipničara sinulo mi je da bih vjerojatno imao više sreće dokazati da Eddie nije kriv ako nitko ne zna tko sam.

Nakrivila je usne i očekivao je da će se ponovno izgalamiti na nj zbog prilika koje je imao i u kojima joj je mogao reći istinu nakon što su vodili ljubav. Međutim iznenadila gaje kad je rekla samo: – Shvaćam što Lizzy navodi da vjeruje u Eddiejevu nedužnost. Ona je dijete, a on njezin otac. Ali što je s tobom? Što tebe navodi da budeš tako sto posto siguran, protivno svim dokazima, da Eddie nije učinio ono u što čitav pravni sustav sa sigurnošću vjeruje da jest?

– Ne vjerujem da čitav sustav zbilja vjeruje u njegovu krivnju. Njegov odvjetnik ne shvaća zašto je pobjegao i tvrdi da opI tužbe protiv Eddieja nisu bile tako snažne. Ali meni ne treba odvjetnik da mi kaže kako je moj brat nedužan. Poznajem Eddieja. Sigurno si i sama provela dovoljno vremena u razgovoru njim i vidjela ga s Lizzy da bi stvorila mišljenje o tome kakav je čovjek. Možeš li mi iskreno reći da ni najmanje ne sumnjaš daje kriv?

– Ne znam – priznala je konačno. – Željela bih odgovoriti potvrdno budući da mi se čini kako svi dokazi govore tome u prilog, jer zašto bi inače pobjegao ako nije kriv?

– Ali?

– Ali... moja prva reakcija kad sam čuo daje Crystal mrtva bila je istinska nevjerica. Ne samo zato što je bila *umorena*, nego zato stoje zbog toga bio optužen Eddie.

– On to nije učimo, Ronnie.

Bez riječi gaje promatrala, a potom napokon rekla: – Vidim da ti u to iskreno vjeruješ. – Više nego vjerujem, osjećam to.

– I nikad ne pogriješiš?

– Rijetko kad.

Ponovno gaje pomno promotrila prije nego je polako rekla: – Onaj čovjek, David, rekao je da si bio u marincima.

– Jesam. Trinaest godina. Moj prijatelj Zach i ja bili smo predvodnici u izviđačkoj jedinici.

Prišla je kauču i sjela. Coop se osjetio ohrabreno, premda je sjedila na rubu kao da bi svakoga trenutka mogla ustati i otići. Sjeo je na suprotan kraj.

– Znači kad si mi rekao da si trinaest godina bio skitnica – rekla je – to je bilo...

– Zahvaljujući Ujaku Samu.

– Mislila sam ti reći da lažeš, ali budući da se tad nismo poznavali pretpostavila sam da me se to ne tiče. Dakle, stoje to izviđačka jedinica?

– Izviđačka jedinica je skupina vojnika koji pretražuju područje kako bi prikupili informacije. Obično o neprijatelju.

– A predvodnici?

– Ispituju neprijateljski teritorij prije ostatka jedinice.

Piljila je trenutak u njega, a potom zatreptala i rekla: – Zvuči opasno.

Coop je slegnuo ramenima.

– Čini se da Lizzy misli kako će se Eddie vratiti po nju. Vjeruješ li i ti u to?

– Poznavajući ono što Eddie osjeća prema njoj? Da.

Ukočila se. – Neću mu dopustiti daje odvede, Cooper.

Ako se u životu ne vrati na pravi put borit ću se protiv tebe, borit ću se protiv njega, borit ću se i protiv same Lizzy prije nego Eddieju dopustim da joj uništi život odvođeci je sa sobom u bijeg.

Nagnula se naprijed s namjerom da ga dobro prouči. – Ali priznajem ti da si prilično umješan u procjeni ljudskih karaktera. Dakle, ako ja pristajem biti bez predrasuda u vezi Eddiejeve krivnje za smrt moje sestre, možeš li ti pristati njega držati podalje od Lizzy ako se pojavi?

Potiskujući iznenadnu navalu topline koja kao da se željela obaviti oko njega poput deke, samo zbog toga stoje iskazala vjeru u njegovu sposobnost procjene karaktera, Coop je samo rekao: – Trebao biste moći viđati. – Prije nego se uspjela usprotiviti, ublažio je: – Ali mogao bih dogovoriti da to bude dok ona spava. Slažem se daje bolje ne dopustiti mu da priča s njom, ali treba se sam uvjeriti da je s njom sve u redu.

– To može. Hvala ti.

– Ne zahvaljuj mi, Ronnie. Koliko god bih ponovno želio steći tvoju naklonost, ne činim to zbog tebe. Shvaćam što želiš reći s obzirom na kvalitetu Lizzyna života ako bi neprestano bila u bijegu, ali isto tako ne vidim kako bi joj to život bez oca bio znatno bogatiji ili ispunjeniji. Slažem se da ih treba držati razdvojene zbog Eddiejeve zaštite. Dvojim u Lizzynu sposobnost da zadrži za sebe ako ga vidi, pa dok ovu zbrku ne sredimo, slažem se s tvojim uvjetima.

– Sasvim pošteno.

Ustala je, isto je učinio i Coop. Zagledan u nju pomislio je kako iskreno i ozbiljno izgleda dok tako odozdo pilji u njega. Prvi put u nekoliko dana nije se doimala ljutom na njega, zbog čega mu je bilo jako drago pa je nagonski posegnuo prema njoj.

Glatko je koraknula u stranu izmaknuvši se.

– Ronn...

– Prije nekoliko večeri rekao si da imam ‘nekakav pogled’ u očima. Bi li želio znati zbog čega?

Najradije bi je bio poljubio. Ali to nije bio pravi odgovor. Coop se isprsió. Naravno daje želio znati. Dokazati Eddiejevu nedužnost bio mu je krajnji cilj. Ustuknuvši korak da ne učini nešto glupo, samo joj je kratko kimnuo.

– Sjetila sam se razgovora s Crystal o kojemu sam trebala razmisliti prije nego s nekim naglas o tome popričam. Potom sam neku večer htjela o tome raspredati s tobom, ali... Glas joj se izgubio.

– Otkrila si da sam Eddiejev brat.

– Da. – Oklijevala je, a potom mu uputila pogled koji je bio iznenađujuće preozbiljan. – Možda ništa ne znači, ali osjećam da imaš pravo znati daje Crystal prije smrti bila u vezi s jednim muškarcem.

Coop je iznenada obratio punu pozornost. – S kim?

– Ne znam. Pretpostavljam daje bio oženjen jer nije htjela razgovarati o tome. Crystal mije izbjegavala dati više podataka nego sam željela znati *samo* onda kad je bila prilično sigurna da svoje negodovanje ne bih zadržala za sebe. Mrzila je kad joj se drži lekcija.

– Je li ti dala *bilo kakav* znak tko bi to mogao biti? Prvo ime, bilo što?

– Ne. Zvala gaje njezin ‘dragi’, i to je bilo sve. Ali prilično sam sigurna da je bio bogat. Prošle godine s početkom jeseni Lizzy je ostala sa mnom kad je Crystal s tim tipom otišla na Havaje. Vratila se oduševljeno pričajući o luksuznom hotelu u koji ju je odveo.

– Koji hotel? To bi moglo biti dobro polazište.

– Royal Hawaiian. Pokazala mi je slike hotela. Divan, ružičasti hotel s tornjićima, izgrađen devetsto dvadesetih. Crystal je bila posve zapanjena smještajem. Odsjeli su u skupocjenom apartmanu s pogledom na ocean, što se očito smatra najboljim položajem, i svidjela joj se činjenica da su u hotelu posluživali ružičasti šampanjac.

– Imaš li pojma tko bi taj tip mogao biti?

– Ne. – Ali nešto je treperilo u dubini njezinih mahovina zelenih očiju.

– Darlene Starkey je dala naslutiti kako je Troy Jacobson imao avanturu – rekla je neutralno. Taj čovjek gaje razdražio jedan jedini put kad su se sreli pa je osjećao da se mora povratiti kako ne bi dopustio da to utječe na njegov stav.

– Darlene se bavi samo glasinama.

K vragu, nije mu se svidjelo kako brani Jacobsona, ništa manje danas nego one noći u kafiću. – Tvoja sestra je s njim jednom imala avanturu.

– Ali nemamo pravoga razloga pretpostaviti da se ponovno spetljala s njim.

Coop je pokušao zatomiti osjećaj nelagode kad je sporo dodala: – Pa ipak, pretpostavljam kako me činjenica da sam nedavno vidjela Troya sa suprugom u kafiću navela da ponovno pomislim na Crystalina tajanstvena muškarca. On je zacijelo dovoljno bogat da bi mogao odgovarati. Osim što... nije li one noći rekao nešto o supruzi koja je u njihovoj kući u Mauiju? Ne čini mi se da bi nešto prtljao u vlastitom dvorištu.

To je nakratko dalo oduška njegovu probuđenu lovačkom nagonu. – Royal Hawaiian je na Mauiju?

– Nije, nego na plaži Waikiki, na Oahu. Ali ipak...

– Dakle onda ipak ne govorimo baš o njegovu stražnjem dvorištu – prekinuo ju je. – Ali, poslušaj me. Imaš datume kad je Crystal pošla na izlet sa svojim bogatim ljubavnikom?

– Ne napamet. Ali su mi gore na katu, u rokovniku.

– Dobro. Ti pribavi datume, a ja ću nazvati bivšeg marinca, mog kompića koji je postao privatni detektiv. Čini mi se da za

početak treba odrediti je li Jacobson tijekom tog razdoblja bio odsutan iz grada ili nije.

Popela se na kat i nedugo zatim se vratila. – Evo – rekla je i iščitala mu datume. Također mu je pružila fotografiju. – Ne znam kako bi ovo moglo pomoći, ali mislila sam da bi te moglo zanimati vidjeti fotografiju koju mi je poslala kad se vratila.

– Je li to Royal Hawaiian?

– Jest. Božanstven je, nije li?

Na snimku je u daljini bila prikazana osebujna građevina u španjolsko maurskom arhitektonskom stilu, prepuna svodova i tornjića u obliku kupole. U prvom planu bili su zasadi kokosa i fotografija bi lako mogla proći kao razglednica... da nije bilo malog smeđeg psa s bijelim mrljama koji je digao nogu uz jednu od palmi.

Coop se nacerio, ali ne samo na neprimjerenu sliku. Nije znao kako bi mu snimak mogao posebno pomoći, ali osjećajući prvi put nakon dugo vremena da likuje što čini nešto konstruktivno, ponovno je posegnuo za Ronnie.

Nije bila dovoljno brza da mu ovaj put izmakne, ali gaje rukom udarila o prsa i zadržala ga. – Nemoj – rekla je, i naglim trzajem glave izmaknula domašaju usana koje su se počele spuštati prema njoj. – Nemoj ni za što drugo zamijeniti moju spremnost da tvog brata ne smatram odgovornim za ubojstvo moje sestre. Još uvijek sam ljuta na tebe, Cooper.

Stoga ju je pustio. Ali potihlo se zakleo da će vidjeti što bi mogao učiniti po tom pitanju.

18.

Sljedećeg jutra Veronica je umalo stala na buket grimiznih tulipana zamotanih u celofan koji se prevrnuo i upao u njezinu spavaću sobu kad je otvorila vrata i pošla niza stube. Trenutak je piljila u rascvali svežanj kao da se radi o zmiji koja se sprema napasti. Potom se, odmahujući glavom, polako sagnula po njega.

U njemu je bilo barem tucet cvjetova i prstima je krenula prema središtu svežnja kako bi izvukla malu čestitku. Bila je nepotpisana, ali nije ni bilo potrebno vidjeti Coopovo ime da bi znala tko joj ih je poslao. Krupni crni rukopis koji je zauzimao svaki centimetar prostora bio je potpis sam za sebe. *Nedostaješ mi*, pisalo je Cooperovim tipičnim prijedimo-na-stvar-bez – uvijanja. *I to ne samo zbog razloga na koji bi mogla posumnjati.*

Veronica je privila dar uz grudi. O, čovječe. Našla se u velikoj, velikoj neprilici. Jučer joj se bilo jako teško prisiliti uzmaknuti od njegovih ponuđenih poljubaca. Kako se od nje očekivalo da ostane čvrsta pred ovim?

Posebice kad je i njoj nedostajalo zadovoljstvo koje je osjećala u njegovu društvu i to, poput njega, ne samo zbog razloga na koje bi se moglo pomisliti. Uživajući u slici Coopera koji joj kupuje cvijeće, a potom se prikrada hodnikom prisloniti joj ga na vrata, Veronica se uputila prema njegovoj sobi, držeći tulipane još uvijek u naručju.

Gotovo je došla do vrata u podnožju tavanskih stuba kad se osvijestila i zaustavila.

Štoje to radila? I stoje zaboga *mislila*? Dakle, očito nije mislila ništa, i ako je bila iskrena prema sebi morala je priznati daje božanstveni seks bilo *sve* što je bilo između nje i Coopera. Čak i daje postojao potencijal za dublji emotivni odnos, je li to bilo ono što je zbilja željela? *Posljednje* što je željela bilo je završiti kao njezina majka. Definitivno se opirala tome da je privuče muškarac koji nije imao zamjetnih stremljenja u životu.

Ronnie se okrenula razmišljajući kako bi trebala naći najbližu kantu za smeće i u nju baciti cvijeće. Zacijelo joj u blizini nisu trebali nikakvi podsjetnici koji bje naveli na to da promijeni mišljenje. Kimnula je pronicljivo. Doista. Inteligentna žena odbacila bi te stvarčice brže no što biste mogli izgovoriti *čemer te čeka*.

Nažalost, osim opetovanih riječi njezina oca kako je prepametna za svoje dobro, nitko je nikada nije optužio daje previše inteligentna. Vjerojatno nikada i neće.

Uputila se u kuhinju staviti tulipane u vodu.

Marissa se nije mogla sjetiti kad je zadnji put bila tako nervozna. Dok je u srijedu večer koračala po prvom katu svoje kuće, snažno je samu sebe pokušavala uvjeriti daje sve to s Kodyjem i djecom nesrazmjerno napuhala. Ah duboko u sebi bojala se da to nije istina.

Prije četrdeset pet minuta ostavila je Rileya i Dessu kod Ronnie, i preostalo joj je jedino čekati da se pojavi Kody. Da bi odvratila misli od grčenja u želucu pokušala je iznaći kreativne razloge da objasni zašto joj se Veronica učinila tako nemirnom, poput medvjeda u kavezu, kad joj je ostavila djecu. Ali nije bila svim srcem u tome. Svrćala je pozornost na kuhinjski prozor pogledom tražeći Kodyjev kamionet.

Nedugo zatim farovi su obasjali kuhinjske zidove kad se dovezao do kružnog prilaza iza kuće. Unatoč namjerama da ostane hladna kao daje to ne dira, Marissa se zatekla na stražnjim vratima prije nego je uspio izići iz kabine kamioneta.

– Bok – rekla je nježno kad je prešla preko prilaza od opeke. Ustuknula je da bi mu pridržala vrata.

– Bok i tebi, slatkice. – Kody se prignuo propisno je poljubiti. Podigavši glavu, trenutak ju je proučavao. – Čini mi se daje prošla cijela vječnost otkad sam te zadnji put vidio. – Prstom je prešao preko njezine donje usne, a potom ušao u kuhinju.

Marissa je zatvorila vrata i priključila mu se. Nekoliko puta je uvježbavala ovaj trenutak, ali sad kad je bio tu, nije znala otkuda početi. – Jesi li za kavu?

– Nisam, hvala – rekao je i posegnuo za njom. – Ali malu slatkicu neću odbiti. – Privukavši je bliže, spustio je glavu kako bi je ponovno poljubio.

Vrućina se širila od njegovih ruku oko njezina struka, i ništa više nije željela toliko kao stopiti se s njim i pustiti daje ponese taj zagrljaj. Bog zna da gaje zaslužila, dugo je već bila na rubu živaca u proteklom tjednu. Ali kad se jačina njegova poljupca nekoliko stupnjeva pojačala i kad se zatekla kako dopušta

mišićavu snažnu Kodyjevu tijelu da pridržava sve više i više njezine težine, povukla se. Zatreptao je gledajući u nju.

– Razmišljala sam – rekla je Marissa, a potom morala pročititi grlo kad je proizvela zvuk koji je nalikovao glasu Minnie Mouse. – Vidamo se već neko vrijeme a ti još nikada nisi upoznao moju djecu. Što kažeš na to da dođeš sutra pa da svi zajedno odemo na hamburgere?

– Sutra? Joj, zbilja ne mogu. Moram nešto obaviti s tatom.

Klonula je malodušno. Nije ona umišljala nešto čega nema.

K vragu, samo jednom je poželjela daje osjećaj iznevjeri, ali sve ono čega se bojala bilo je tu, pred njezinim očima. Bilo je u neznatnom Kodyjevu vrpoljenju, u napetom osmijehu na njegovu licu i načinu na koji nije mogao do kraja izdržati njezin pogled. – Pa dovedi i njega – rekla je staloženo. – I on je više nego dobrodošao.

– Žao mi je, ali to neće ići.

– Onda u petak – rekla je spremno.

– Imam, uh...

– Nešto drugo strašno važno za obaviti – ubacila se dok je oklijevao. Prišla je stražnjim vratima i pridržala ih otvorena.

Mislim daje bolje da odmah odeš.

– Što?

– Možda sporo kopčam, ali nisam idiot – rekla je na vratima.
– Van!

– Rissa, nije to tako kako se tebi sigurno čini.

– Nije li? Ali čini se da sam ti dobra za prevrtanje po postelji kad se tebi prohtije, ali kad se radi o tome da ja upoznam tvoju obitelj ili da ti upoznaš moju, onda ti nisam dobra.

– Ne! – Pružio je ruku daje dotakne, ali ona se naglim trzajem povukla i ruka mu je pala niz tijelo. Nagnuo se nad nju odlučno i rekao: – Slušaj, samo se radi o tome... da moja sestra izlazi s brojnim tipovima i da sam viđao svog nećaka Jacoba kako iz puta u put ostaje razočaran kad ti njezini muškarci nestaju iz njegova života u trenutku kad počne biti ovisan o njima. Stoga sam možda čudan kad se držim podalje od djece žene s kojom se

nalazim.

U Marissinim žilama je poput plime nadošla ljutnja. Stizala je sa svih nivoa odjednom tako da ih je jedva uspijevala pohvatati, a da ne govorimo držati pod kontrolom, ali ostala je pri svom raspoloženju, bijesno odlučna. – Aha – rekla je staloženo i otresito. – No, zbilja je lijepo znati gdje je moje mjesto u tvom životu. Ja sam jedna od žena s kojima se nalaziš.

– Ti si *jedina* ženu s kojom se nalazim. – Ali Kody je osjetio kako mu se tlo pod nogama iznenada pretvorilo u opasan glib.

Jedan pogrešan korak i usisat će ga živi pijesak iz kojega se više nikada neće iščupati.

– Jasno mi je. – Govorila je neutralnom bojom glasa, ali njezine oči plamtjele su ljutnjom. – Dakle, radije nego da budem jedna od mnogih ja sam *ona* s kojom si se udostojio spavati, ali kojoj veoma oprezno ne dopuštaš da uđe u ostale dijelove tvoga života.

Učinila je da to zvuči prijezirno, ali nije bilo tako. – Ne želim snositi odgovornost da zbog mene neka djeca imaju pogled kakav sam vidio u Jacobovim očima – i to je sve. Iz vlastitog iskustva znam da...

– Su sve žene kurve?

– *Ne.*

– Smatram da baš to misliš. Da su sve žene kurve koje više brinu o tome da budu seksualno zadovoljene nego o dobrobiti vlastite djece.

Znajući da se ne bi trebao upuštati u to čuo je sam sebe kako mu je izletjelo: – Prve večeri kad smo se upoznali...

– Odmah sam s tobom otišla u krevet – odrješito gaje prekinula. – Stoga je jedino logično za pretpostaviti da isto to sigurno učinim sa svakim muškarcem kojega upoznam.

Očajno je provukao ruku kroz kosu. – Hoćeš li mi dopustiti da završim tu prokletu rečenicu? Ili barem ne govoriti u moje ime?

– O, oprostí molim te. Znači ne misliš da si bio samo jedan od mnogih?

Oklievao je trenutak predugo jer je baš to pomislio... najprije. Ali onda ju je bolje upoznao.

Prije nego joj je uspio reći kako više ne vjeruje da ona spava sa svima, kratko je odsječno kimnula. – To sam si i mislila. Ali reći ću ti nešto, faco. Ne idem u krevet sa svakim muškarcem kojega upoznam. Mislila sam da si nešto posebno. – Nasmijala se, premda joj nije bilo do smijeha. – K vragu. Mislila sam da se *zaljubljujem* u tebe.

Kodyjevo srce udarilo je o prsni koš, a potom počelo lupati zaozbiljno. Nesvjesno je nestrpljivo koraknuo prema njoj, ali spriječila gaje ruka koju mu je prislonila uz prsa. Potom mu se oduprla, odlučno, korak po korak, dok su joj oči sijevale od bijesa a mekane usne pokazivale tvrdoglavost mazge.

– Istina je zapravo – rekla je smireno – da te zbilja ne poznajem.

A ti sasvim sigurno ništa ne znaš o meni ako misliš da ću ja svoju djecu izložiti scenariju upoznajte-se-s-vašim-novim-stričekom kakav si mi upravo opisao. Pomislila sam samo kako bi lijepo bilo da upoznaju prvoga muškaraca s kojim sam izišla otkad je njihov otac umro. Ali očito sam pogriješila.

Zaobišla ga je i krajičkom svijesti registrirala male rolete na stražnjim vratima koje su zakloparale kad su se vrata otvorila. Ali on uopće nije obratio pozornost na zvuk jer se usredotočio na riječi 'ljubav' i 'prvi'. Odjekivale su u njegovoj svijesti kao meci ispaljeni u obronak stijene.

– Sigurno sam sanjala – rekla je. – Ali znaš što? Sad sam posve budna. Ne želim svoju djecu ni blizu čovjeka koji njihovu majku smatra droljom. – Potom gaje jako odgurnula.

Sljedeće što je Kody osjetio bio je hladan vjetar koji je zviždao kroz njegovu parku kad se zatekao na Marissinom predvorju zagledan u mini rolete koje su se zanjihale kad su se kuhinjska vrata uz tresak zatvorila njemu pred nosom.

Cooper je uz vrata Veronicine spavaće sobe prislonio svoj

najnoviji dar, uokvireni snimak Lizzy i Desse, kričavo napirlitanih i previše našminkanih, a potom se polako uspravio. Taj način udvaranja nije bio nimalo lak, i nije imao pojma kako će biti prihvaćen današnji dar. Dovraga, nije čak znao ni hoće li biti smatran darom. Ponajprije, fotografija je bila Ronniena, ali on ju je odnio u trgovinu s okvirima tamo na Trećoj, izabrao hrpavo staklo i dao uokviriti za nju. Trebao bi na to dobiti bodove, ali kad smo već kod toga, tko zna hoće li. Žene su nepredvidive.

Bilo je petnaest minuta do tri ujutro i stojeći u hodniku poput nekoga tko preklinje jedva se suzdržao da ne uđe u njezinu sobu, onako kako je to prije činio. Bilo bije lako uzbuditi i pobuditi želju čak prije nego bi se posve razbudila.

Posegnuo je rukom za kvakom.

Potom je dopustio da mu ruka padne niz tijelo. Pomislio je kako ne bi mogao podnijeti zateći je kako još uvijek spava sa stolcem prislonjenim uz vrata da bi spriječila njegov ulazak. A ako je to prestala činiti, bi li mogao uzvratiti na njezino ponovno zadobiveno povjerenje tako što bi ga odmah iznevjerio? Zapravo, počela je ponovno razgovarati s njim i načinila golemi ustupak kad je pristala pomoći mu ne promatrati Eddieja osumnjičenim za ubojstvo njezine sestre.

Ne dotaknuvši vrata okrenuo se i uputio prema svojoj sobi. Nije bio siguran znači li to da se ponaša zrelo ili je najveća budaletina na svijetu.

U svakom slučaju, imao je loš predosjećaj da večeras neće ni oka sklopiti.

Veronica je čekala sve dok zvuk laganih Coopovih koraka nije potpuno iščeznuo prije nego je odgrnula pokrivače i izvukla se iz kreveta. Drhtureći kad su joj topla stopala dodirnula hladan daščani pod prešla je preko prostorije i tiho otvorila vrata. Bacivši pogled niz hodnik ustanovila je da je teren čist, a potom zgrabila plosnati paket s poda i bokom ponovno lagano zatvorila vrata. Trenutak zatim ponovno se uzverala na krevet, upalila

lampicu na noćnom stoliću, navukla prekrivač preko prsa i za-gurala ga ispod pazuha.

Trenutak je samo sjedila i uživala u beskrajnim mogućnostima koje je zamotani dar sadržavao. Iz posude na noćnom ormariću izvukla je jedan od indijskih oraha u dvostrukom čokoladnom preljevu, stoje bio jučerašnji dar, ubacila ga u usta dok je promatrala obični smeđi ovitak u koji je bio zamotan noćašnji dar. Vojnički oštri kutovi izmamili su slabašan osmijeh. Bili su tako... Coop. Potom je paket pažljivo preokrenula, zavukla prst ispod ruba papira i odlijepila tri komada selotejpa kojima je bio pričvršćen. Odmotala je papir i okrenula dar na pravu stranu.

– Ah. – Bila je to jedna od fotografija koje je snimila one večeri kad su se Lizzy i Dessa igrale nakićene, odjevene u Crystalinu odjeću. Coop je za snimak izabrao modroplavu boju koja je odgovarala boji Lizzyne haljine. Tamo gdje bi Veronica očekivala da će izabrati običan, bezvezan okvir, on je izabrao kositar koji je bio čudesno, ženski ukrašen. Očito ga je izabrao imajući nju na umu.

To je dar učinilo posebno iznimnim.

K vragu. Bila je već umorna boreći se protiv potrebe za njim, i želja da se popne u njegovu sobu bila je gotovo nepodnošljiva. Jačina njezine žudnje navela ju je da u posve novom svjetlu sagleda majčine motive.

Je li mama osjećala i blizu ovakvu goruću potrebu za tatom? Bilo je teško roditelje zamišljati kao seksualna bića, ali možda je razlog zbog kojega je njezina majka sve te godine podnosila nesposobnost njezina oca bio taj stoje on to zaslužio... na drugim poljima.

Odagnala je tu misao, nije željela ni razmišljati u tom smjeru. Ali slabašan smiješak zatitrao joj je u krajčičku usana. – To, mama – promrmljala je. Bilo joj je drago pri pomisli daje za sve te godine žrtvovanja njezina majka možda nešto dobila.

Veronica je odložila fotografiju na noćni ormarić i ugasila svjetiljku. Potom je ležala u mraku i pokušavala prizvati san

zamišljajući život kad se vrati u stvarni svijet, kad tu sve sredi. Ali bez obzira na to kakvim se sve varkama služila za opuštanje uma, čini se da nije mogla pronaći udobno mjesto na kojemu bi smirila svoje uznemireno tijelo. Bez prestanka se okretala s jedne strane na drugu, a potom konačno zbacila pokrivače i ustala.

Nije to više mogla podnijeti. Postojao je samo jedan način na koji je večeras mogla zaspati.

Trenutak potom zastala je ispred tavanskih vrata pitajući se je li potpuno skrenula s uma. Potom je ispravila ramena. Maknut će ona Coopera Blackstoka jednom zauvijek iz svoje glave. Možda *tad* bude mogla ozbiljnije razmisliti o tome da ponovno preuzme nadzor nad svojim životom.

Ali bit će pametnija od mame. Postupit će onako kako bi postupio muškarac. Iskoristit će jedno drugo da bi utažili potrebu koja je titrala među njima, ali neće dopustiti da joj srce bude ranjeno.

Tiho je otvorila vrata i na vrhovima prstiju penjala se uz stube.

Nejasno raspršena mjesečeva svjetlost probijala se kroz zamrznut prozor, i nazirala je Coopovo krupno tijelo ispod deka i popluna nagomilanih na krevetu. Lagano je prešla preko prostorije, podigla pokrivače i uvukla se pokraj njega.

Njegovo nepomično tijelo učinkovito je isijavalo energiju poput talionice pa se ugnijezdila uz njega i pomislila na to kako ju je zavodio dok je još bila pospana i kako bi se probudila potpuno uzbuđena. Nacerila se u mraku.

Mogla bi i ona to učiniti.

Priljubivši se uz njega poljubila ga je u prsa, a potom rukom lagano kliznula niz rubove njegova abdomena do čvrste ravni gdje mu se zdjelica sužavala između bokova. Oblizujući se pružila je ruku kako bi obavila prste oko njegova penisa.

Našla gaje čvrstog kao stijena, u punoj erekciji.

Čekaj malo. Podignula je glavu s njegovih prsa i napregnula se da mu vidi lice. – Ne spavaš.

– Teško je odbaciti trinaest godina treninga, slatkice. – Glas mu je u mraku zvučao prigušeno i hrapavo. – Vojnici nauče spavati laganim snom i nikad ne dopuštaju da im se netko pri-šulja. – Njegova topla ruka široka dlana obavila se oko njezinih prsta i pokazala joj ritam koji gaje zadovoljavao. Naglo je usisao zrak kad su njezini prsti pojačali stisak. – O, čovječe – prošaptao je. – Ti mi se možeš prišuljati kad hoćeš. – Potom mu je ruka kliznula prema njezinu potiljku, i okrenuo se poljubiti je.

Kao da su njezina poricanja da joj nedostaje, da joj to nedostaje, bila zapaljiva tekućina a njegov poljubac iskra koja ih je odbacila na drugi svijet. Pohlepno mrmljanje naviralo je iz dubine Veronicina grla i ona je popustila stisak oko Coopova uda, objema rukama mu obujmila vrat, i poljubila ga iz sve snage.

Nekoliko dugih trenutaka jedini zvukovi u sobi bili su zvukovi sisanja, dugih i sporih poljubaca koji su dopirali iz dna duše. Konačno je Coop djelomično podigao glavu i zagledao se u nju. – Bože, Ronnie, koliko si mi nedostajala. Nitko nema okus kao ti. Nitko drugi nema tako opojne usne.

Uzbudile su je njegove riječi i iznenadni osjećaj nelagode prijetio je spuštanjem ledene kapi realnosti u užarenu strast koja ju je obavijala. Za samo trenutak ostala je dovoljno dugo na površini da se sjeti zakletve kako će zaštititi srce. Ali tad joj je on uklonio pramen kose s obraza i obasuo lice poljupcima. Drugom rukom kliznuo je niz prednjicu njezine pidžame, ostavljajući za sobom raskopčane gumbe i ukručene bradavice prije nego je kliznuo ispod elastičnog pojasa na donjem dijelu pidžame.

Prstima je prebiraio među njezinim nogama, klizeći i tonući, cupkajući i prodirući. – To – mrmljao je dok je ona stenjala, a potom je dodirivao na načine koji su iz nje suptilno izvlačili pojačane osjećaje. – *Još*. Volim kad čujem da ti je lijepo.

Sve jače je dahtala i ni za živu glavu nije mogla spriječiti zvukove žudnje koji su joj se otimali iz grla. Piljila je u njega, u rumenilo koje se čak u mraku razaznavalo na njegovim oštrim jagodicama i obrve koje su mu se uslijed usredotočenosti na

nadolaženje njezina orgazma spojile iznad nosa.

Baš u trenutku kad ju je konačno doveo s one strane razuma i kad je čula samu sebe kako šapće: – Volim te, Cooper, volim te – nikako nije mogla dokučiti koja je od emocija koje je osjetila bila snažnija.

Olakšanje? Ili užas?

19.

Lizzy, Riley i Dessa ispali su iz auta iste sekunde kad se Coop zaustavio na parkiralištu sajmišta. Odjurili su prema glavnom ulazu i Coop se cerekao dok su Veronica i Marissa velikom brzinom ponavljale upozorenja o opasnostima razdvajanja i izvikivale ih za djecom koja su im okrenuta leđima sve brže odmicala. Ispunjen istim uzbuđenjem i osjećajem iščekivanja kojeg je obično imao prije odlaska na misiju, izišao je iz auta i zaključao ga.

Nije mogao vjerovati daje s tolikom radošću očekivao posjet zimskom festivalu u malom gradiću, i to ni manje ni više nego s dvije žene i troje djece. Za nekakvih deset sekundi pokušao je sam sebi reći daje to samo zato što uživa u prvoj slobodnoj subotnjoj večeri od dolaska u grad.

Potom je od toga odustao kao od izgubljena slučaja. Gledajući Veronicinu malu zgodnu stražnjicu dok je žurila za djecom priznao je ono što je nekoliko zadnjih dana pokušavao poreći. Njegovo zadovoljstvo, taj osjećaj radosna očekivanja, sve se vrtjelo oko Ronnie. Festival ga nije ni najmanje zanimao. Njega je na radosno iščekivanje potaknula samo činjenica da ga posjećuje s njom.

Nije mu bilo lako, i bilo je krajnje vrijeme da se prestane poigravati s tom činjenicom. Seksao se s velikim brojem žena u životu, ali one su doslovno samo dolazile i odlazile, a da nimalo nisu poremetile njegovu rutinu. To mu je sasvim odgovaralo. Malo smijeha i uzajamno zadovoljavajućeg seksa bilo je sve. Što

mu je u životu trebalo. Potom su ta žena, ili on, kretali svojim putem.

Nikada nije izgarao od želje da sazna što ženu pokreće, a još manje je brinuo o tome što ona misli... sve dosad. A što se prisnosti tiče, sve donedavno nije vjerovao da postoji razlika između seksanja i vođenja ljubavi.

Nije bio u pravu. U nekoliko proteklih noći odbacio je sva ograničenja i potpuno se prepustio. Koristio se svakom varkom koju je u životu naučio, a nekoliko ih je na licu mjesta izmislio dok je s njom vodio ljubav... i sve su bile usmjerene na to da mu ponovno kaže: – Volim te Cooper. Žalosno.

Da ne spominjemo neuspješno. Otkad su joj u četvrtak ujutro pobjegle, te riječi joj više nisu prešle preko usana. Nikako nije želio prihvatiti mogućnost daje to mogao biti samo govor tijekom seksa.

Posebice kad je imao osjećaj da se to njemu pretvara u nešto pravo. Što je još gore, nije čak imao ni pravi osjećaj nelagode zbog toga. Vidi vruga, čudno za tipa čiji su nagoni za preživljavanjem općenito bili izoštrjeni poput britvice.

Iznenada se okrenula i zatekla ga kako joj gleda stražnjicu. Blago zanjihavši njome, nacerila mu se. – Pokreni se, Blackstock! Ne želiš se valjda odvojiti. – Mrdala je obrvama kao Groucho Marx. – Mogle bi ti se ružne stvari dogoditi.

– O, da, proćulo se. – Odbacio je sve osim mogućnosti da s njom provede večer i sustigao ih. Gužva je postajala sve veća i sužavala se prema glavnom ulazu pa je Coop iskoristio skrivenost zbog gužve natiskanih tijela, objumio Ronnie oko struka i privukao je k sebi. Spuštajući glavu, promrmljao joj je u uho. – Čujem li ja to da ću sam morati platiti ulaznicu svojim ‘neobičnim’ novcem ako se udaljim od skupine?

Zadrhtala je, ali gaje odgurnula laktom kako bi se oslobodila stiska. Trenutak je prtljala oko čupavog zelenog šala omotanog oko vrata, a potom se okrenula i pošla natraške ispred njega. Njezin slatki mali runasti šešir imao je zavrnut obrub koji je malim brošem bio drsko prikačen na mjestu. Hineći ozbiljnost,

rekla je: – Točno. Mi mame, bilo biološke ili novoizabrane, moramo uvesti reda.

– Ili će što? Zavladatai kaos?

Pogledala gaje milijun dolara vrijednim osmijehom i prijateljski ga potapšala po prsima. – Baš tako.

– Teta Ronnie, striko Coop, hoćete već jednom *doći*?

Coop se nasmijao i požurio. Pretekao je Veronicu kod kabine s ulaznicama, izvukao novčanik i svima kupio ulaznice, a potom svoju malu skupinu poveo kroz križnu rampu na ulazu.

Djeca su trkom odjurila i protrčala pokraj najbliže izložbene dvorane. Zabavljajući se zbog njihova jednostrana poriva da dođu do svog odredišta, Coop je suhoparno rekao: – Nešto ih zacijelo više privlači od onoga stoje u toj zgradi.

– Klizalište – složila se Marissa. – U dvorani A uglavnom je obrtništvo, za koje djeca uopće ne pokazuju nikakvo zanimanje.

Premda će Riley poslije htjeti sudjelovati u igri kolača. Nikada ne propušta mogućnost da osvoji desert. – Nastojala se uobičajeno osmjehnuti, ali rupice joj se nisu pojavile na obrazima.

Čuo je sinoć u Tonku kako se priča da su ona i Kody raskinuli, i zapazio je kako ju je Ronnie zabrinuto odmjerila. Marissa se sasvim očito pokušavala junački držati, ali nije bilo teško zapaziti daje bila očajno nesretna.

Pružio je ruku dodirnuti rukav njezine kraljevski ljubičaste iskuhane vunene jakne. – Ako mene pitaš, Kody je idiot.

Na njezinom licu za trenutak se ukazala tjeskoba, i požalio je što nije držao jezik za zubima. Njoj je taj prekid sigurno teško pao i nije bilo baš najpametnije stoje to danas spomenuo, dajući joj naslutiti da o tome svi govore.

Ali tad je ona dostojanstveno podigla bradu. – S obzirom na to daje Fossil Fossil, a Tonk Tonk, pretpostavljam da me ne bi trebalo začuditi da se ta vijest već proširila uokolo. – Odlučnost joj je plamtjela u pogledu, i ispravila je ramena. – Ali cijenim tvoje mišljenje, Coop. Upravo je Kodyjev idiotizam razlog zbog kojega sam ga potjerala.

Uh, k vragu, pomislila je Veronica. Poželjela se udariti po čelu, no samo je rezignirano uzdahnula. Molim te, nije li dovoljno iskušenje to stoje Cooper bio britkoga uma i prava poslastica u krevetu. Kako se od nje očekuje da obuzda svoje srce da se ne rastopi u lokvicu pokraj njegovih nogu kad se ispostavilo da ga dira bol njezine najbolje prijateljice?

Nekoliko proteklih večeri stiskala pokušavajući se suzdržati od toga da vrijeme vođenja ljubavi više puta ne izleti *volim te*. Tijekom dana uspjela se gotovo uvjeriti da misli kako je ono što prema njemu osjeća zapravo puka požuda. Ali neizbježno je došla noć, Coop se zavukao u njezin krevet, i svi njezini obrambeni mehanizmi počeli su se topiti. Nakon toga je, u miru, kad se sva strast stišala, ona *i dalje* imala bolnu potrebu da samo mirno leži s njim, i tad je počela ozbiljno sumnjati da se zavarava. Nije je privlačio samo seks. Bilo je sasvim očito da se uvelike uključilo srce.

Ne znači da nije nastavila voditi pravu bitku. Uspjela je riječi koje su bučno zahtijevale da budu izgovorene zadržati pod lokotom i ključem. Ali sad bi ih, promatrajući učinak Coopove obrane na Marissu, izgovorila glasno, bez trunke oklijevanja. Srećom po nju, njih troje su se pojavili na stazi koja je vodila između dvorana A i B i naišli na Zemlju čudesa.

– O, moj Bože, Rissa – prošaptala je. – Ovo je ispalo *spektakularno*.

– Samo sam ti ukrala ideju. – Marissino slijeganje ramenima nije bilo ni najmanje nalik onom prijašnjem oduševljenju za projekt, i Veronica se srce slomilo zbog toga. Njezina prijateljica je u četvrtak ujutro bila toliko ojađena da je jedva mogla govoriti. Sve stoje rekla o raskidu bilo je da Kody ne želi imati vezu sa ženom koja ima djecu.

Veronicu je to uvelike razjarilo. Ako je to njegov stav, kako se uopće *usudio* izići s Marissom? Zbilja, zbilja bi se htjela dočepati tog čovjeka. Bilo bi joj zadovoljstvo zavrnuti mu vratom.

Ali samo je rekla: – Ne slažem se. Dala sam ti samo kostur. A

ti si od njega stvorila ovo. – Mahnula je, obuhvaćajući pokretom ruke Marissinih ruku djelo. – Ovo je poput bajke.

Osoblje sajmišta načinilo je klizalište na polju gdje se svakoga ljeta na sredini postavlja karneval, između izložbenih dvorana i rodeo arene. Oko njega su postavljene klupe, i odbor za ukrašavanje je sve to okružio s dvadesetak maketa stabala koja izgledaju kao prava. Stotine sićušnih lampica svjetlucalo je na golim granama i njihov odbлесак odbijao se od leda, prelazeći preko lica klizača zarumenjelih obraza koji su kružili klizalištem. Iz dvoje kola dizala se para, i hladni svježi zrak zamirisao je na hot dogove, kakao i vruću jabukovaču s dodatkom cimeta.

Klizalište je bilo omiljena atrakcija i razina vještina kretala se u lepezi, od mlade žene u središtu koja se vrtjela kao iskusna članica poznatog ansambla na ledu Ice Capades do djevojčice koja tek stoje prohodala i čiji je svaki klimavi korak ukazivao na to da će se srušiti i prizemljiti na malu guzu u pelenama. Ali razina sposobnosti čini se nije utjecala na zadovoljstvo klizača. Veronica je prepoznala gradonačelnika koji je na ledu plesao valcer sa svojom ženom. Eddiejev odvjetnik Neil Peavy sjedio je na istoj klupi s Darlene Starkev, premda vjerojatno nisu bili zajedno. Stara Veronicina školska prijateljica smijala se s djecom koja su pokušavala odvezati unajmljene klizaljke samo jednu klupu dalje od one na kojoj su Lizzy, Dess i Riley vezali svoje.

Coop joj je kupio šalicu vruće čokolade sa šlagom ukrašenim šećernom trskom, i ona je naizmjenično smiješeći se promatrala Lizzy koja je oprezno poput kornjače kružila klizalištem i razbijačku ekipu tamo pokraj arene koji su goleme blokove leda na gnijezdu od sijena pretvarali u prepoznatljive oblike za natjecanje u skulpturama od leda. Od raskalašna smijeha koji je dopirao preko terena posumnjala je daje u njihovim šalicama nešto drugo a ne vruća jabukovača.

– Veronica?

Okrenula se na taj upitni glas i ugledala prijateljicu iz razreda

kako stoji pokraj nje. – *Deb?*

– Ja sam. – Žena se nasmijala. – O, dobro je, bojala sam se da ćeš me pogledati jednim od onih bezizražajnih tko-sidovra-ga-sad-ti pogleda jer se baš i nismo tako dobro poznavale kad smo bile u srednjoj školi. Samo sam se zaustavila poželjeti ti sretan povratak.

Veronica se osmjehnula. Ma joj, hvala ti.

– Ovo su moje kćeri, Megan i Rachel. – Nakon razmijenjenih pozdrava Deb je rekla: – Megan ide s Lizzy u razred. Vjerojatno ćemo se nalaziti na školskim priredbama i voljela bih kad bi se jedno popodne htjela naći sa mnom na kavi. Ako nisi previše zauzeta.

– Jako bih voljela. Hvala. – Razmijenile su telefonske brojeve i Ronnie je obuzeo osjećaj topline dok je gledala za tom ženom koja se udaljavala sa svojim kćerima. Ponovno je svratila pozornost na klizalište, ali nije mogla da se ne osmehne zbog neobičnog osjećaja prihvaćanja kojeg je u njoj izazvao Debin postupak.

Poskočila je kad joj je Coop iznenada promrmljao u uho: – Ta Lizzy je brza poput demona. – Hladan povjetarac zapuhao joj je uz leđa kad joj je iznenada pomaknut rub jakne i vesta ispod nje. Potom je propuha nestalo i toplina se proširila s mjesta na kojemu se Coopova ruka zavukla uz голу kožu njezinih leđa. – Dobro je što će proći još puno godina dok se ne budemo brinuli o njoj za upravljačem automobila.

Stajao je iza nje, malo više udesno, i Veronica je znala da mu je izraz lica bezizražajan, kakav je često imao. Lagano je podigla bradu da ga vidi krajičkom oka i otkrila da se suprotno očekivanju nježno osmjehuje Lizzy koja se po periferiji klizališta kretala puževim korakom.

Veronica je vratila pogled na vrijeme da vidi Rileya koji je prohujao poput Harry Pottera za Zlatnom zvrčkom, i uvjerala samu sebe da slučajni promatrač nikada ne bi pogodio daje Coopovi dugački prsti milujući žare niz blago udubljenje

kralježnice.

Kad bi se njega pitalo, on bi je nedvojbeno otvoreno dodirivao ne mareći za to vidi li ih tko. Zacijelo ne bi dao ni pišljiva bobu za ogovaranja. Ali budući daje to značilo njoj, ostao je diskretna duša.

Izenada ju je do kraja obuzela tako snažna i sveobuhvatna ljubav da se prestrašila kako će je mladu u grob otjerati.

Bio je mnogo više od muškarca koji je bio dobar u krevetu. Premda se doimao tipom muškarca koji je jednim zakretanjem snažnih ruku nekome vratom mogao zavrnuti, s njom i Lizzy bio je nepogriješivo nježan. Imao je dobro srce. Ovaj put je potpuno okrenula glavu i osmjehnula mu se. – Volim te – promrmljala je kad je uhvatio njezin pogled, i osmjehnula se kad mu se tijelo ukrutilo, a oči zažarile. Čudila se kako je riječi naglas izgovorene nisu nimalo prestrašile. Uzaludnost trajne veze sigurno će je sutra ponovno obuzeti, ali večeras će se prepustiti.

Ne javljaju se ovakve emocije svaki dan. A ona će barem jednu jedinu večer jednostavno uživati u tako divnom osjećaju.

Osim onog mračnog razdoblja odmah nakon Dennyjeve smrti, Marissa se nije mogla prisjetiti trenutka u životu u kojemu se tako grozno osjećala. Jako se trudila ponašati normalno, zbog djece, zbog Ronnie i Coopa, ali nije joj bilo lako.

– Bože, kako je bilo teško. – Htjela se samo udarati po prsima i jaukati.

Jedva je čekala ovu večer, sve otkad ju je Ronnie ispravno usmjerila i kad su ukrasi konačno počeli poprimati oblik. Sanjarila je o tome radosno očekujući trijumf kad vidi da joj se sav taj uloženi trud isplatio. A sad je željela samo otići kući, uvući se u krevet, i navući pokrivače preko glave.

Zbog djece je odlučila da će izdržati ovu večer ne dopustivši da se slomi. Učinit će to poslije, kad budu u krevetu i kad ostane sama.

Ponovno.

Zbog te misli ispravila je kralježnicu brže no što bije ispravilo

deset snažnih samonametnutih lekcija. Još se nije rodio muškarac koji bi Marissu Travits mogao pretvoriti u cmizdravicu koja se samosažaljeva. Nepokolebljivo je podigla bradu i okrenula se Coopu i Veronici. – Je li vama tako hladno kao meni dok tu stojimo?

– Hladnije – rekla je Ronnie. – Ja sam još prije pet minuta prestala osjećati stopala.

Kad su djecu pozvali s leda, Marissa je krajičkom oka uhvatila jedva zamjetan pokret, i zatekla Coopera kako izvlači ruku ispod Veronicina kaputa. Vidi, vidi. Kad je *to* ponovno počelo? A ona je mislila daje Ronnie s njim večeras ljubazna samo zbog Lizzy.

Ali nije bilo mogućnosti saznati prave novosti. Čim su sišli s leda, zamijenili klizaljke i upali u dvoranu A. Istoga trenutka počeli su se naguravati. Zapravo samo njezina djeca.

– Mama, Lizzy i ja bismo htjele otići vidjeti kiosk u Rebbecinu krugu – rekla je Dessa čiji su obrazi bili grimizni uslijed iznenadne topline. Njezine plave kovrče lepršale su oko glave u naelektriziranoj aureoli dok je tjeskobno skakutala na mjestu. – Tamo sigurno imaju odjeću za lutke, tako je rekla Susie Posser, a njezina mama je u tom krugu tako da bi ona to trebala znati. Idemo to pronaći, može?

– Niti govora! – rekao je Riley. – Haljine za lutke su za naivčine.

– Nisu!

– Jesu. Idemo gledati natjecanje u jedenju pita. Kako to da me za to nisi prijavila, mama? Kladim se da bih tu lako pobijedio. – Kad je njegova sestra isplazila jezik gurnuo ju je, a budući da je ona bila svoje majke kći odmah mu je uzvratila gurkanjem. Marissi je počelo bubnjati u glavi. Zagledala se u Lizzy koja je stajala iza Travitsovih koji su vodili bitku, nemajući nikakve prohtjeve, i pitala se zašto *ona* nema barem jedno tako drago i mirno dijete?

Potom se umiješao Coop. – Znae što – rekao je lagano povlačeći Rileyu izvan dohvata ruke njegove sestre. – Sto kažete

na to da Riley i ja odemo vidjeti one koji jedu pitu, a vi dame odete do odjeće s lutkama? Potom ćemo se svi ponovno naći tamo gdje na lutriji imaju one pokrivače, recimo za pola sata?

Marissa se nepristojno brzo složila i promatrala kako Coop prebacuje ruku preko Rileyeva ramena.

– Hajde, kompa – rekao je. – Idemo vidjeti tko će pojesti najviše komada.

– Kladim se da bih ja mogao – rekao je Riley dok su se udaljavali. Zadnje stoje Marissa vidjela prije nego ih je gomila progutala bio je Riley koji se široko osmjehivao Cooperu, kao da taj čovjek po vodi hoda. Ubijala ju je spoznaja daje to jednako tako mogao biti Kody, osim što bi on prije vlastitu ruku izglodao nego upoznao njezinu djecu.

– Dobro si? – upitala je Veronica tihim glasom nekoliko trenutaka poslije kad su djevojčice nagnule prema radovima ručne izrade u kiosku Rebbecina kruga. – Doimaš mi se prilično blijed.

– Ljubav ne bi trebala ovoliko boljeti, Ronnie. Ne sjećam se kad sam se s Dennyjem ovako loše osjećala.

– Dennyja si poznavala cijeli život, i on je sam po sebi bio gospodin Dobročudni. Vjerojatno je to bila mirnija ljubav, ali jesu li vrhunci bili tako visoki?

– Nisu. – A ni seks nije bio tako strastven. Ali to priznanje ispunilo ju je osjećajem krivnje, i brzo je promijenila temu. – Znači, ti i Blackstock ste ponovno zajedno?

Veronica joj je plaho kimnula. – Čini se da se nikako ne mogu odlučiti je li to spoj u raju načinjen ili ponovljeni slučaj mame i tate Davis.

– Sviđa mi se, Ronnie. Čini mi se daje dobar čovjek.

– O da. Upravo sam i sama o tome razmišljala.

– Ali kad se sve to dogodilo? Zadnje što znam je to da si ga potpuno ignorirala. I zašto mi to zaboga nisi rekla?

– On mi se... udvara sve otkad sam doznala za Eddieja. – Ukratko joj je ispričala o darovima koje joj je usred noći ostavljao pred vratima. – Isplatilo se u srijedu navečer...

pretpostavljam da bih trebala reći u četvrtak, u rano jutro, ako želiš doslovno.

– O – Marissa je osjetila kako ju je u srcu stegnulo. Bilo je to iste one večeri kad su Kody i ona prekinuli. – Vjerujem da je onda to odgovor na moje sljedeće pitanje.

– Bila si prilično uzrujana kad smo razgovarale – složila se Veronica. – Nisam ti htjela reći, *ma dobro, dosta sad o tvojoj večeri, daj da ja tebi ispričam kako sam se dobro poseksala.*

Marissa bi se zaklela da joj je bilo nemoguće smijati se, ali uspjela je samu sebe iznenaditi i nasmijati se od srca. Blagoslovljen bio nepošteđan smisao za šalu njezine najbolje prijateljice. Prebacivši ruku preko Ronnienih ramena privukla ju je i zagrlila. – Hvala ti prijateljice, volim te.

– Volim i ja tebe. Vjeruj mi, prebrodit ćeš ti sve to.

– Znam da hoću. – *Konačno*, pomislila je, ali zaključila je da je to u redu. Možda će potrajati neko vrijeme, ali čudo nad čudima, zapravo je doista vjerovala da će, sve u svoje vrijeme, ona to dobro podnijeti.

Ilije barem tako mislila dok nije bacila pogled i nekoliko kioska dalje u istom redu srela Kodyjev pogled.

Smijala se. Kako se dovraga mogla *smijati*? Kody je osjećao kao da mu je u tom trenutku netko iščupao srce iz grudi i da bez njega hoda sve od srijede navečer. Piljio je u Marissu kroz gužvu od nekoliko metara razdaljine među njima, i od svog bola nije vidio njezino bljedilo ni tugu u njezinim očima. Vidio je samo kako su joj se izvile slatke usnice.

Ali onoga trenutka kad ga je ugledala nestalo je osmijeha s njezina lica. Još gore, namjerno je podigla bradu i okrenula se. Prije toga oči su joj postale bezizražajne, kao da ga ne poznaje. Kody nije mogao vjerovati. Sve otkad mu je pred licem zalupila vratima jako je brinuo o njezinoj uračunljivosti. Progonjen bolom u njezinu pogledu stotinu puta je u mislima vrtio njihov posljednji razgovor i vodio one zamišljene u kojima bije naveo da shvati njegov stav.

K vragu, pitao se čak nije li on *pogriješio*? A ona se ponašala

kao da su stranci. Trebali su popričati. Ali prije nego se uspio pokrenuti skupina srednjoškolaca stvorila se između njih i Kodyju zaklonila vidik. Premještao se kako bi Marissu držao na oku, ali u današnje vrijeme ti su dečki adolescenti jako visoki, i izgubio ju je izviđa. Kad ih je pokušao zaobići zaglavio se između skupine bučnih sjedokosih žena i visoko izdignutih izložaka staklenki s kretonskim zatvaračima punih konzerviranih domaćih proizvoda. Pokušao je lagano zaobići oko te skupine žena mrmrlajući isprike, premda je malo nedostajalo da izgubi strpljenje, dok su one brbljale o nevjenčanom statusu nečije unuke, nesvjesne njegove goruće potrebe da prođe mimo njih. Konačno, kad je došao do točke da zaurla i da ih nekoliko odgurne s puta, pošle su dalje, a on se tijesno provukao pokraj dječaka. Krenuo je prema mjestu na kojemu je zadnji put ugledao Marissu. Ali nije je bilo nigdje na vidiku.

– To si trebala vidjeti, mama – rekao je Riley punim ustima hot doga. – Pite je bilo *posvuda*! Kladim se da će im njihove mame dati što zaslužuju kad vide košaru prljavoga rublja. Podbradci koje su koristili bili su beskorisni i svi ti tipovi bili su posuti sokom od borovnice i nadjevom jabuke. Bilo je baš guba.

– I ja bih bio jako debeo da sam pokušao pojesti tri i pol pite – rekao je Coop i uspio se suzdržati da se ne naceri kad je Riley s gnušanjem zakolutao očima.

– Guba, a ne debeo. Drukčije se izgovara. Isuse. Pa ti *ništ'* ne znaš. – Potom je brzo shvatio da ga Coop zadirkuje, i široko se nacerio.

– Molim te, Riley – rekla je Marissa. – Najprije pojedi taj hot dog.

– Oprosti, mama – Zvučno žvačući odmah se okrenuo Coopu, tamo gdje su jedan do drugoga sjedili na klupi gdje se posluživala hrana, području koje je bilo omeđeno konopom u stražnjem dijelu izložbene dvorane koju bi netko nemaštovit mogao smatrati nagomilanom hrpom stolova za piknik.

– Vučeš me za nos, je li? – Ramenom je udario u Coopove

bicepse. – Jesi li vidio koliki je onaj tip? On je bio *debeo!* Mislio sam da će sigurno on pobjediti, a ne onaj mršavi tip.

– O, da, ali moraš se čuvati onih žilavih kojima metabolizam radi sto na sat – rekao je Coop. Potom je Lizzy zahtijevala njegovu pažnju i on je navalio na juhu dok je slušao njezinu litaniju o svoj divnoj odjeći za lutke koju nije kupila i propisno divljenje opravi koju je kupila za barbiku slavljenicu.

Cijelo to vrijeme bio je svjestan Ronnie koja mu se nalazila s druge strane, i nije prestajao čuti njezin glas koji je govorio *volim te*. Tiboga. Pa ne baciš samo takvu bombu na čovjeka i izazovno se šepiriš. Prislonivši ispod stola lijevo bedro uz njezinu desnu nogu poželio je da ne mora biti tako prokleta oprezan. Poželio se hvalisati i prošetati držeći je pod ruku. Želio je napeti mišiće i osvojiti za nju sladunjave nagrade iz kioska u video igraonici. Ali najviše od svega poželio ju je na prijevaru odvesti iza šest metara visoke delikatesne jabuke od šperploče Washingtonskog odbora za jabuke, tamo u kutu, i ukrasti nekoliko poljubaca te zahtijevati da to ponovno čuje.

Ugledao je Troya Jacobsona i zgodnu plavušu za koju je pretpostavio da mu je žena, tamo kod štanda juniorskih postignuća. Coop je tog popodneva od svog bivšeg prijatelja iz mornarice čuo da se Jacobson sasvim sigurno nije nalazio u gradu u one dane za koje mu je Ronnie dala datume. Premda gaje to okarakteriziralo kao kandidata za Crystalina tajnog ljubavnika, u ovom trenutku Cooper za to nije nimalo mario.

Oslonivši se rukom na klupu s desne strane Ronniena boka okrenuo se i pogledao preko gomile. Slučajnom prolazniku učinilo bi se da uopće ne obraća ni najmanju pozornost na ženu koja je sjedila pokraj njega. – Volim i ja tebe – promrmljao je samo tako da ga ona može čuti prije nego se okrenuo natrag stolu i u usta ubacio komad pite od jabuka.

Osjetio je kako se ukrutila zbog udvaranja, i osmjehnuo između zalogaja. Dobro. Obrat je bio jedina poštena igra.

Muškarac je svoju pratilju vodio kroz izložbenu dvoranu

prema glavnim vratnicama. – Nadam se da nemaš ništa protiv što tako rano odlazimo.

– Ne, znaš da nemam – odgovorila je. – Znam da si imao naporan tjedan.

– Jesam, i baš sam iscrpljen. – Katkad nije bilo lako biti pametniji od prosječna medvjeda. Ljudi su znali biti jako glupi, što je njemu uglavnom išlo u prilog. Ali katkad bi bilo lijepo imati nekoga s kim bi mogao oštroumno porazgovarati. Nekoga tko bi barem odgovarao njegovom *rasponu* inteligencije i tko bi bio sposoban cijeliti njegovu britkost. Umorio se već od toga što se neprestano mora povlačiti iz straha da će te koji nisu imali tu sreću učiniti nervoznima. Imao je nekoliko teških trenutaka kad se ispostavilo da je Cooper Blackstock Eddiejev brat. Ali ispalo je daje taj tip samo puten, ali isprazan. Osim toga, za Blackstocka se pričalo da tijekom vremena provedena u Tonku čita tomove veličine dječje dopunske sjedalice, a na kraju krajeva ispostavilo se daje nekadašnji vojnik koji se pretvorio u pipničara.

Teško daje pripadao *njegovoj* ligi. Vidio je večeras Blackstocka i glasno se nasmijao, a potom morao smisliti nekakvo objašnjenje kako bi ženi pokraj sebe odvratio pozornost. Ali, ježi ga. Kakav je to važni marinac koji oko sebe vodi hrpu djece. Kao i obično, nije se imao ama baš ničega bojati.

20.

Dobro jutro, ljepoto. Veronica je otvorila jedno oko i smušeno piljila u vlasnika tog ugodnog prisnog glasa koji joj je zamorio u uhu. Izoštrila joj se slika i ugledala je Coopovo lice, njegove mršave svježe izbrijane obraze i svijetlu kosu koja je stršala u mokrim bodljama. Odjeven samo u iznošenu trenirku koja mu je bila nisko spuštена na bokovima bio je sav koščat, mišićav i gladak, a gola koža mu je ugodno mirisala na sapun za

brijanje.

Uputivši joj naceren osmijeh mahnuo joj je pred nosom šalicom kave, a potom pokazao zbilja zločestu crtu kad ju je jednako tako brzim potezom odmaknuo čim je posegnula za njom. – Poljubi me – rekao je – i dat ću ti je.

Odmah je naškubila usta.

Coop se nasmijao. – Pitam se što bih te još mogao navesti da učiniš za jutarnju kavu. – Propisno ju je poljubio, pričekao da se uspravi, a potom joj pružio veliku šalicu kave i očevidno se zabavljajući promatrao kako je željno progutala nekoliko vrelih gutljaja.

Pogledala gaje preko ruba šalice negodujući. – Kladim se da si jedan od onih odvratnih ljudi koji skoče iz kreveta zviždukajući nekakvu veselu melodiju.

Otpjevao joj je nekoliko taktova *Zviždi dok radiš* i potom joj se imao petlje naceriti kad je na nj bacila jastuk. Lako mu je izbjegao. – Loše ciljaš.

– Možda, ali sam iznimno vješta u postavljanju brojnih pitanja odjednom. Znaš, ne može se bilo tko upuštati u tučnjavu jastucima a da ne prolije kap kave. – Zamahnula je drugi put. – Trebao bi me vidjeti kad se istodobno lupkam po glavi i trljam po trbuhu.

Iščupao joj je jastuk iz ruke, zagurao ga sebi pod pazuh i bacio se na postelju pokraj nje. Potom je, otkotrljavši se na svoju stranu, rukom podbočio glavu i osmjehnuo se raznježeno je pogledavši.

– Činiš mi se tek malo budnija, pa krenimo ispočetka. – Jutro, ljepoto.

Popila je ostatak kave, odložila šalicu i bacila se na njega, smijući se dok su se kotrljali. Na kraju se zatekla odozgo, pretresavši glavom uklonila kosu s očiju, odmaknula se od njegovih prsa i nacerila mu se. – I tebi 'jutro, zgodni. Nešto tvrdo ju je gurkalo u trbuh, i izvila je obrvu. – Ponovno? – Vrpeljila se uz njegov ukrućeni ud i s oduševljenjem promatrala

kako mu pogled gubi oštrinu. – Pola večeri si me imao. Zar se taj tvoj nikad ne umara?

– Nikad. – Skidao je donji dio trenirke, a potom su se dugački prsti naši na njezinoj goljoj stražnjici, i povukao ju je u položaj koji mu je odgovarao. – Pusti me da uđem, princezo.

– Pa, ne znam baš. – Osjetila je kako su joj oči otišle u križ kad je njegov penis klizio gore-dolje po skliskim usminama među nogama, udarao, a potom uzmicao od njezine sladostrasne točke. Ali uspjela je uvjerljivo reći glasom kojim kao da se dosađuje: – Imam vremena samo dok Marissa ne dovede Lizzy kući, a još sam planirala nalakirati nokte na nožnim prstima.

Podigao je glavu i usisao jednu bradavicu. Nije je pustio sve dok nije glasno zastenjala. – Pusti me da uđem – rekao je nagovarački – *i ja ću ti ih nalakirati.*

– Dogovoreno. – Kao daje to ikada bilo dovedeno u pitanje. Podigavši bokove Veronika je ispružila ruku između njih, dohvatila korijen njegova spolovila i čvrsto ga pridržala kad se jednim sigurnim glatkim pokretom nasadila na njega.

Nakon pola sata pojavila se ispod tuša, navukla čisto donje rublje, hlače i vestu, a zatim krenula za mirisom svježije kuhane kave tamo dolje u kuhinji. Prostorija je bila prazna i kad je dotočila kavu u šalicu zazvala je Coopera.

– Tu sam.

Noseći kavu ušla je u dnevni boravak i ugledala ga kako sjedi na kraju kauča i prebire po čitavu niz bočica lakova za nokte poredanih na stoliću. Na mjestu se zaustavila. – Ma daj! Ti mi zbilja planiraš lakirati nokte?

– Hej, dogovor je dogovor. Ne dopusti nikad da pričaju kako jedan od ono malo ponosnih ljudi pogazi svoju riječ.

Skeptično gaje promatrala. – Jesi li to ikada dosad činio?

– Ne. Ali nije to operacija mozga, slatkice, može li to biti tako teško? Imam izvrsne sitne motoričke vještine. – Odlučno je savinuo prst. – Pruži nogu i pokazat ću ti.

Oduševljena, sjela je na suprotan kraj kauča i ispružila nogu.

Coop ju je uzeo za desno stopalo, namjestio ga sebi u krilu, i palčevima protrljao po luku, navevši je da nepatvoreno zastenje. – Koju boju želiš? – upitao je. – Ja nekako najviše naginjem k Siren Red.

– O, svakako, pa Siren Red i hoću. – Promatrala je kako bočica nestaje obuhvaćena njegovim krupnim šakama kad je krenuo odvrnuti zatvarač. – Najprije je trebaš protresti.

– Naravno. Znam to. Poput boje koja se nanosi sprejem. – Žestoko ju je protresao, a potom odvrnuo zatvarač. Uzevši svod njezina stopala u ruku podigao gaje i veoma pažljivo nanio prvi sloj laka na palac. Potom je nanio drugi, za njim treći, i svi su se međusobno stapali s prijašnjim. Kad je nokat bio pokriven, odmaknuo je glavu da vidi ishod. – Dobro izgleda. – Ponovno je umočio četku u bočicu prije nego je prešao na drugi prst.

Trenutak zatim, kad se spremao nalakirati joj nokte na lijevom stopalu, podigao je pogled. – Jučer sam se čuo s Rocketom.

– Skim?

– Johnom Miglionijem ‘Rocketom’. Mojim prijateljem, privatnim detektivom.

Veronika se lagano ukočila. – I, stoje rekao?

– Jacobson je nedvojbena bio izvan grada u one dane za koje si mi dala datume. Rocket kopa po tome gdje se u to vrijeme kretao. Pokušava nabaviti presliku hotelske knjige gostiju, ali kaže da je, čak i u slučaju daje dobije, vrlo vjerojatno da su se

Crystal i njezin dečko prijavili pod lažnim imenom. Stoga je najvjerojatnije trag koji treba slijediti Jacobsonov. Rocket će ga pratiti od Fossila i vidjeti kamo vodi.

Veronica je promatrala Coopa koji je završavao s lakiranjem dva zadnja prsta prije nego je oprezno rekla. – Ja znam da bi ti jako volio da to bude Troy, ali... jesi li ga vidio sa ženom? Čini se iskreno lud za njom.

Gušila ga je apsurdna ljubomora koju je Coop osjetio svaki put kad bi čuo kako Ronnie brani Jacobsona. Prisilivši se da bude hladnokrvan i razuman duboko je udahnuo, podigao joj

nogu i zapuhao na svježe nanesen lak. Potom je preko njezinih prsta pogledao u nju.

– Ne poričem – rekao je jednoličnim glasom. – Ali to ga nužno ne isključuje. Muškarci ne izjednačavaju uvijek ljubav s vjernošću. Smatraju da se seks koji imaju sa strane ne računa sve dok u to nisu uključene njihove emocije. Stoga ako je samo taj put zaglavio s Crystal i ona pripretila da će reći toj ženici onda kad je poželio prekinuti, hm, u tom slučaju bi mu to moglo biti i te kako jak motiv.

Ronnie mu je povukla stopalo iz ruke. – Bi li se i ti koristio takvim razmišljanjem? Da se seks s drugom ženom ne računa ako je ne voliš?

– Ma dovraga, ne bi. – Bio je malo ljut što ga je to morala upitati, jer ona čini se zbilja ne bi ni posumnjala da bi *Jacobson* prevario svoju ženu. – Ali dugo sam živio u muškom svijetu, slatkice, i nisu svi muškarci tako kreposni poput mene. – Čekao je reakciju nadajući se osmijehu. Kad ga nije dočekao, odlučio je promijeniti temu razgovora jer je zadnje što mu je jutros trebalo bila svađa. – Čuo sam da ti je Marissa sinoć rekla kako je vidjela Kodyja u izložbenoj dvorani. Kako je ona, dobro?

– Jest. Nije. – Nestrpljivo je odmahнула glavom. – Bit će, barem se nadam. – Potom je bijesno izlanula: – Taj nitkov! Mogla bih ga ošamariti zbog toga što joj čini.

– Slažem se, zbilja sramotno. Uvijek mi je izgledalo da su veoma sretni zajedno, a on mi se čini dobar čovjek.

– *Dobar čovjek?* – Još se malo više uspravila na kraju kauča. – Tvoj dobar čovjek upravo je nogirao moju najbolju prijateljicu zato što ona ima djecu.

– Grubo, ali možda joj je dugoročno gledano učinio uslugu, Ronnie.

Pogledala ga je kao da joj je upravo predložio da prodaju Lizzy trgovcu bijelim robljem. – *Molim?*

– Čuj, nije svatko sposoban za očinstvo niti voljan preuzeti odgovornost za podizanje djece drugoga muškarca. Možda je izići iz svega toga prije nego što mnogo više ljudi bude

povrijeđeno najpametnija stvar koju je mogao učiniti.

– Onda joj se mogao ispričati dan nakon što su se upoznali – rekla je uzbuđeno. – Tad kad je saznao za njih. Marissi su njezina djeca sve i sva, i on je jako dobro znao u što se upušta i da ona ide u paketu. *Kvrugu*. – Lupila se dlanom po bedru. – Kako muškarac može navesti ženu da ga zavoli, a potom se okrenuti i učiniti nešto tako grozno? Kako se mogao tako poigrati s njezinim emocijama? Odmahnula je glavom. – Znaš, bila bi luda da ga ponovno prihvati, čak i da dođe puzajući na koljenima moleći je za oprost.

– O, koji stav. Stoje, bojiš se da bi se mogla pretvoriti u tvoju majku?

Veronica se ukočila. – *Sto?*

U redu, vjerojatno je to bila taktička pogreška. No ipak. – Ne shvaćam te, Ronnie. Svakome se dogodi da pogriješi. Oprostiti i nastaviti dalje ne znači da si morao potčiniti svoju volju drugoj osobi, kao što čini se ti smatraš daje učinila tvoja majka u odnosu prema tvom ocu. To samo znači da si oprostio i nastavio dalje.

– Ti mene ne shvaćaš? Ne mogu vjerovati da u sve to uvlačiš moju majku.

Uostalom, čemu tako velika obrana? Je li to jedan od onih muških kodeksa ponašanja, muškarci-su-muškarci-pa-stoga-zbijmo-redove?

Pitanje gaje zateklo. Zastoje branio Kodyja? Nije baš imao nekakvo postojano zanimanje za ishod. Zapravo, što je više poznavao Marissu to joj se više divio i poštovao je, a Ronnie je bila u pravu, Kodyjev raskid s njom mogao je biti izveden na mnogo inteligentniji način.

Sranje. Coop je slegnuo ramenima. Sigurno gaje još boljelo to stoje Ronnie branila Jacobsona, više nego je želio priznati.

– Da, bit će da jest. – Pogledao ju je u oči. A što da ti kažem, to je nagonaska reakcija? Pokušao joj se osmjehnuti. – I to prilično glupa, kad se zapravo slažem s tobom. Zacijelo ne želim

da vrijeme provodimo svađajući se oko Kodyja. Priznat ću daje kreten, je li sad u redu? – Posegnuo je za njezinim stopalom i povukao ga prema sebi promotriti njezine lijepe crveno nalakirane nokte na nožnim prstima.

– Što kažeš na obavljenu posao, ha? Jesi li ikada vidjela tako lijep uradak?

Za trenutak je pomislio da će se nastaviti ljutiti na njega. Ali tad se i ona osmjehnula. – Mislim da mogu iskreno reći daje najdivniji koji sam ikada vidjela. – Potom je zbacila i ukosila glavu kako bi ga bolje promotrila. – A sad da se vratim na tvog prijatelja Rocketa.⁵ Otkud mu zaboga takav nadimak?

– A čuj, svaki mornar ima svoju izliku. A Rocket se oduvijek kleo da je to ono što on za žene ima u hlačama.

– Zato stoje bio tako brz?

Coop je prezirno otpuhnuo. – Ma ne, vještice mala. Zbog veličine i onoga stoje zamišljao da s njim može učiniti.

– O... veoma... hvalisavo od njega.

Ali ispostavilo se ne bez razloga. Provodeći puno vremena na brodovima i u vojarnama vidiš mnogo golih tipova. A Rocket je jedan od onih mršavih, slabašnih. Ali njegov... projektil bio je sve drugo samo ne to. Govorimo barem o šezdeset milimetarskom minobacaču. Coop je slegnuo ramenima. – Imao je robu. I tako je rođena izlika.

Na vratima obitelji Travits oglasilo se zvono i Marissa je s dvije različite strane čula: – Ja ću. – Topot koraka odzvanjao je poput krda sablasnih bivola kad je Dessa štrcala niza stube, a Riley iz velike sobe potrčao prema ulaznim vratima. Marissa je odmahnula glavom i vratila se natrag u dnevni boravak žaleći sirotu osobu s druge strane vrata. Jedini koji su dolazili na prednji ulaz bili su oni koji su nešto prodavali ili prikupljali donacije. U oba slučaja njezina djeca bila su bolja od psa lutilice

⁵ Rocket (eng.) – Raketa

u obeshrabrivanju neželjenih moljakatelja, ali zapravo veoma rijetko bi se dogodilo da prodavač ne prekriži ime Travitsovih sa svog popisa.

Čula je gundanje i isprekidane povike stoje značilo da se njezina dječica služe smicalicama tko će prvi dohvatiti ručku na vratima. Trenutak potom Riley je pobjedonosno uzviknuo i plamen u kaminu dnevnoga boravka liznuo je još više uvis zbog iznenadnog dotoka kisika kad su se ulazna vrata naglo otvorila.

Nekoliko trenutaka muški glas je ugodno bučio, a potom su klinci prigovarali sto na sat.

Ponovno je progovorio, a odmah potom za njim su se oglasili Dessa i Riley. Marisa je dobro znala da su sposobni govorom natjerati osobu na obamrlost pa je s pola uha slušala dok je dovršavala s namotavanjem posljednjeg para čarapa, očekujući da će svakoga trenutka začuti lupanje vratima.

Umjesto toga, začula je Rilejev glas koji je zazvao: – Ma-ma! Nekakav tip ‘oće razgovarat’ s tobom!

Odložila je na stranu hrpu donjeg rublja u krilu i ustala. Sto bi to trebalo značiti; nije mnogo prodavača prošlo pokraj dinamičnog dvojca. Nasmiješeno je ušla u predvorje, ali osmijeh joj se sledio na usnama kad je ugledala muškarca koji je stajao na otvorenim vratima. Zastala je kao ukopana: – Kody.

– Poznaješ ga, mama? – upitala je Dessa. – Rekao je da ga znaš, ali mi ga nikad nismo sreli pa mu nisam vjerovala. Onda možda možete ući – dala je do znanja Kodyju i ustuknula pustiti ga da uđe. Kad je za njim zatvorila vrata predvorje se odmah za nekoliko stupnjeva utopilo. Dessa je poskočila unatrag i zagledala se u Kodyja koji pogleda nije skidao s Marisse. – Mama uvijek kaže da ne puštamo nepoznate osobe u kuću, ali ako vas poznaje, pretpostavljam da niste stranac. Kako to da vas *mi* ne poznajemo? Znamo *sve* mamine prijatelje. Najbolja prijateljica joj je Veronica Davis. Veronicina nećakinja Lizzyje *moja* najbolja prijateljica. Možda ih poznajete? One su...

– Dosta, Dess. Ti i Riley zgrabite svoje hrpe odjeće i odnesite

ih odložiti.

– Ali htjela sam jesti kekse.

Prisiljavajući se da se usredotoči na svoju kći, Marissa se prisjetila zadatka koji je već postavila djeci tijekom večeri. – Jesi li završila s čišćenjem svoje sobe?

– Niiisam.

– Onda ćeš moći dobiti kekse kad završiš posao koji si dobila. A ti, Riley?

– Ja sam svoje završio prije deset minuta – rekao je Riley kreposno.

– Deбилu – odbrusila je Dessa.

– Cmizdravico!

Dessa se bacila na njega. – *Nisam!* – 'Jes...'

– Dosta, vas dvoje. – Možda je Kody i bio u pravu kad se ni je želio petljati s njezinom djecom. – Idite gore na kat. – Okrenula se sinu. – Riley, čula sam te maloprije u kuhinji. Dakle, ti si svoje kekse pojeo. Odloži odjeću, a potom se malo zabavi ili *ću ti ja* naći nešto što ćeš raditi. Vjeruj mi da to onda neće biti Nintendo.

Djeca su otišla gundajući i Marissa je pričekala dok nisu pokupili čistu odjeću i nestali uza stube prije nego se okrenula Kodyju. Srce joj je tako snažno lupalo da je doslovno spustila pogled provjeriti vidi li se to, napola očekujući da će ga vidjeti kako se odbija od prsa, kao liku iz crtica subotom ujutro. Naravno, nije se vidjelo, i prisilila se da mu se hladnim glasom obrati kad je ponovno podignula pogled. – Što ti tu radiš?

Nedostaješ mi. – Koraknuo je bliže. – Bože, Marissa, nikada nisam mislio da je moguće da ti netko *nedostaje* toliko koliko ti nedostaješ meni – rekao je prigušenim, grubim glasom.

O, da dušo, govorilo je njezino tijelo, ali ustuknula je. – Drago mi je čuti. Nedostaješ i ti meni. Ali ako je to sve, reći ću ti laku noć. Imam još jednu hrpu rublja staviti u sušilicu. – Polako je kretala prema vratima.

– Nemoj! Molim te. To je samo dio onoga što sam htio reći. Došao sam pozvati tebe i tvoju djecu na pizzu, kući mog oca u

petak navečer.

Zaustavila se, i okrećući unatrag zagledala se u njega. – Što?

– Razmišljao sam o svemu što si rekla. – Kody je koraknuo bliže. – Dovraga, Riss, samo sam o tome i bio sposoban razmišljati. Možda si i bila u pravu. – Provukao je ruku kroz kosu, a potom pokazao prema dnevnom boravku. – Što misliš, bismo li mogli nakratko popričati?

Marissa gaje trenutak promatrala, potom potvrdno kimnula i krenula prva. Promatrala gaje kako gleda u namještaj koji je bio mnogo formalniji od onoga u velikoj prostoriji, i u vatru koja je gorjela u kaminu. Potom je ponovno vratio pogled na nju, i osmjehnuo se. – Lijepo je. Kao da nikada prije tu nisam bio.

Zato što smo većinu vremena proveli u mojoj spavaćoj sobi. Marissa je sjela na jedan kraj kauča.

Kody je sjeo na drugi kraj. – Moja sestra Janice spava s jako mnogo muškaraca – rekao je.

Sigurno je napravila facu jer je dodao: – Nisam to dobro rekao. Ne mislim pritom da me se tiče njezin seksualni život. Ali ima Jacoba. Volim to dijete, on je najbistriji mali dječak na svijetu. Ali Janice muškarce dovodi kući, Rissa, i Jacob se veže za njih. Baš u trenutku kad pomisli da bi se trenutačni dečko mogao pretvoriti u oca, tip se izgubi i odmah ga zamijeni netko drugi. Tata i ja smo jedini stalni muškarci koji utječu na njega u životu.

Uputio je Marissi izravan pogled. – Pretpostavljam da sam, kad si me prve večeri dovela kući, pomislio da ti je to navika. A kad sam otkrio da imaš djecu, odlučio sam da im nikako neću ulaziti u život upravo zato da nikad na njihovim licima ne moram vidjeti onaj isti pogled koji sam jako mnogo puta viđao na Jacobovu licu.

Ne znači da nije mogla suosjećati s njim, ali nisu li već o tome raspravljali? Marissa je došla u iskušenje da mu ponovno pokaže vrata, ali sjetila se izraza njegova lica dok je govorio o svom nećaku pa je obuzdala nestrpljivost.

Trenutak potom bilo joj je drago zbog toga.

– Ali to je bilo prije nego sam tebe upoznao, Marissa – rekao je prigušenim, dubokim glasom. – Ne samo tvoji pokreti u krevetu nego tvoj smisao za humor, tvoja bistrina, odanost prijateljima. I vjerojatno više od svega tvoja predanost djeci. Već sam gotovo drugi dan znao da nisi poput Janice i počeo sam se zaljubljuvati u tebe. – Primaknuvši se bliže ispružio je ruku i dodirnuo njezinu. – Ali pretpostavljam da se moja navika da ostanem na odstajanju već bila ukorijenila, i nisam znao kako to promijeniti. Ali spreman sam pokušati. Želim to više no što mogu riječima iskazati.

Bilo je to uglavnom sve ono što je od njega željela čuti, pa zašto se onda odjednom osjećala tako prestrašenom?

– Moji klinci znaju biti naporno zahtijevni – upozorila gaje.

Pojavile su mu se bore u kutovima oko očiju. – To sam si i mislio. Poput dva pištolja su, nisu li?

– Poput dvije poluautomatske puške.

Nacerio se. – Poput njihove mame. Jedva čekam da ih upoznam, premda ti moram reći da se tog pomalo pribojavam. Sto ako im se ne svidim?

– Zašto odjednom izgovaraš sve prave rečenice? – upitala je.

– Jako ćeš im se svidjeti. Ali što ako ti i ja pokušamo onako kako ti želiš pa to ipak ne bude išlo? Kad je zadnji put među nama krenulo nizbrdo, barem sam se tješila spoznajom daje to bila tvoja pogreška.

Lagano je ispružio ruku duž naslona kauča iza njezinih leđa.

– Ne želim nikad više da mi nedostaješ onako kao što si mi nedostajala prošlog tjedna – rekao je. – Stoga pretpostavljam da ćemo se oboje morati posebno potruditi da sve doista štima.

Ruka mu je skliznula na njezino rame.

– Misliš da je otići tvom ocu na pizzu s mojoj djecom pravi način?

– To je za početak. – Sagnuo je glavu do njezine i lagano joj na usne spustio poljubac. Odmaknuvši se, pogledao ju je u oči.

– Ne misliš li tako?

Sve do vrhova prstiju prožela ju je toplina. – Mislim. To je

veoma dobar početak.

21.

Izgledaš jako zadovoljno zbog toga – rekla je Veronica nakon što joj je Marissa ispričala novosti. Pljesnula je rukama u rukavicama kako bi potaknula cirkulaciju. Drago mi je ponovno te vidjeti sretnu.

Dan predsjednika⁶ bio je hladan, vedar, i završni dan Zimskog festivala. Marissa i ona zauzele su jednu od klupa oko klizališta kako bi na oku držale djecu koja su klizala završni krug. Papirnate makete stabala s tisućama malih bijelih lampica nisu se doimale tako bajkovito kao u mraku, ali još uvijek su bile uvelike efektne. Blještava sunčeva svjetlost odbijala se od divovskih skulptura od led poredanih uz rub, njima sučelice. Zrakom se širio miris hrane koja se na sajmu prodavala, a posvuda oko njih zvučan smijeh prolamao se kristalnim zrakom.

– Naravno, negativna strana je da to znači daje Coop bio u pravu – rekla je Veronica gledajući prijateljičino ozareno lice.

Mrsko mi je priznati, ali bio je. Zbog čega, pretpostavljam, ja is padam kučka.

Marissa ju je pogledala, zabavljajući se. – A mogu li znati zašto?

– Jučer sam ga napala zbog Kodyja. Rekla sam da bi ti bila prava glupača da ga uzmeš natrag, čak i u slučaju da puzi pred tobom, na što me Coop upozorio da ne miješam tebe i moju majku.

– Što?

⁶ Presidents' Day – Dan predsjednika blagdan je koji se u SAD-u slavi trećeg ponedjeljka u veljači. Proslavljaju se rođendani Georgea Washingtona i Abrahama Lincolna.

– Rekao je da mu se čini kako ja mislim daje oprostiti i nastaviti se podčinjavati nečijoj volji, ono stoje mama uvijek činila s tatom.

– Kakav pokvarenjak.

– Da, i ja sam to pomislila. Bila sam sigurna daje baš pokvaren. Ali možda nije, Riss. Nisam to nikako mogla izbiti iz glave pa sam jučer i sinoć mnogo razmišljala o tome. – Zagurala je hladne ruke ispod pazuha i pogledala prijateljicu. – A što ako je u pravu? Znaš, bila sam te spremna radije gledati kako patiš, ako je to značilo ne dopustiti Kodyju da te povrijedi. Ali to nije razumno razmišljanje. – Izvlačeći ruku iz toploga gnijezda pružila ju je i dotaknula Marissu za rukav. – Oprosti. Katkad baš i nisam jako dobra prijateljica.

– Ma daj, molim te. Moraš obuzdati tu svoju crtu za dramtiziranjem. Poslušaj svoj prvotni predosjećaj. Cooperova teorija puna je rupa.

– Ali nisam baš sigurna u to da jest. Bila sam prilično bijesna po tom pitanju, i zbilja sam neko vrijeme smatrala da bi oprostiti Kodyju značilo dati mu odriješene ruke da zauvijek petlja s tvojim emocijama.

– Dovraga, Ronnie, odrasla si s mamom koja je tvome tati služila kao rob ispunjavajući mu svaku želju i nikad ga nije natjerala da podnese svoj dio tereta, samo zato što ju je bio sposoban šarmirati i posve obrlatiti, i nije mu bilo ispod časti iskoristiti taj dar. Zato si me za trenutak poistovjetila s njom. Ma nije važno, bila je to glupost. Ali sad si sretna zbog mene, jesam li u pravu?

– Naravno.

– I ne misliš potajno, *Rissa, ti glupa droljo, što to radiš ponovno prihvaćajući tog kretena nakon što istog trenutka nije uspio shvatiti tvoje brojne vrhunske kvalitete?*

Oteo joj se prigušen smijeh. – Ne.

– Onda prijeđi preko toga. Coop je ljepotan i sasvim je očito daje lud za tobom. Ali po ovom pitanju sasvim griješi.

Veronica se iznenada osjetila laganom poput balona ispunjena

helijem i svojoj prijateljici uputila iskrivljen, blago samoironičan osmijeh. – Ilije bio u pravu kad je to rekao, samo sam ja trenutačnu istinu pretvorila u veliku, pozamašnu opsesiju.

– Uvijek postoji i ta mogućnost.

– Zašto dopuštam onome što me smetalo u djetinjstvu da još dan danas utječe na mene?

– Ne znam. Obiteljske sile čini se na poseban način znaju utjecati na osobu.

Razmišljajući o tome kako su zacijelo utjecale na njezin odnos s Cooperom, premda se u svakom trenutku trudila da im to ne dopusti, Veronica je posve iskreno rekla: – Znaš, kad bi barem prestale.

Ali to se vjerojatno nije moglo dogoditi sve dok su se ona i Cooper poigrali s činjenicama koje su se poput malih klinova zabijale ne dopuštajući im da postignu puno međusobno povjerenje. Stoga se tad zaklela da će se pozabaviti tim problemom čim joj se prvi put ukaže prilika.

Kasnije, iste te večeri, nakon što je upao u njezinu sobu i s njom vodio ljubav, Veronica je pomislila na to svečano obećanje privijajući se uz njega u postkoitalnom blaženstvu. Glava joj je počivala u udubljenju njegova ramena dok je vrškom prsta crtala nekakve šare po njegovim glatkim prsima, i nekoliko dugih trenutaka dok su im se otkucaji srca vraćali u normalan ritam iskušenje da svoju zabrinutost zadrži za sebe nije joj dopustilo da progovori. Imala je osjećaj da bi zapitkivanje samo otvorilo novu Pandorinu kutiju i nije željela pokvariti miran osjećaj savršenstva kojega je osjećala ležeći u njegovu naručju, sva obamrla i prezasićena njegovim vođenjem ljubavi.

Ali u mislima joj je ključkalo zbog odgađanja i naposljetku je promrmljala: – Coop? Mogu te nešto pitati?

Jednom snažnom rukom privukao ju je k sebi, dok ju je onom slobodnom rukom ispod deka lagano milovao od pazuha do bedra. – Naravno.

– Kako planiraš zarađivati za život nakon prodaje Tonka?

Hoćeš li pitati novoga vlasnika da te zadrži?

Ruka se zaustavila usred milovanja.

– Neću. Prihvatio sam taj posao ponajprije stoga što mi se učinio dobrim mjestom za prikupljanje podataka koji bi mi mogli pomoći da dokažem Eddiejevu nedužnost.

– Pa što ćeš onda učiniti?

– Nešto već hoću.

Postala je malodušna. – Aha... shvaćam.

– Zbilja? – ukočio se i otkotrljao tako da se više nisu dodirivali, i iznenadna hladnoća u Veronicinim kostima bila je posljedica još nečega, a ne samo gubitka topline odmaknutog tijela. – Zašto onda imam osjećaj da mi ne odobravaš?

– To je upravo... nije li to prilično isto ono što si rekao prvi put kad sam te pitala što si radio prije dolaska u Fossil? Mislila sam da smo to prevazišli. – Čudno, ali *i ja* sam mislio da smo prevazišli onaj stupanj hajdemo-prosuđivati-Coopa-po-tome-kako-zarađuje-za-život.

Ali očito je da nismo. – Izvukao se iz kreveta i stajao okrenut prema njoj, nesputan u svojoj golotinji. – Tvrdiš da me voliš.

– I volim te.

– Kvragu, ako toliko mariš za mene, kakve onda veze ima kako zarađujem za život?

– Evo zašto, vjerojatno to ne bi trebalo predstavljati nikakvu razliku, kao što i ne bi... da živimo u Utopiji. – Uspravila se sjedeći, navukla preko sebe pokrivače i zagurala ih ispod ruku. – Ali moramo živjeti u stvarnome svijetu, i nisi li ti onaj koji me optužio da Marissinu situaciju miješam s maminom? Znam da katkad težim reći crno kad ti kažeš bijelo, ali ja o tvojim optužbama jako mnogo razmišljam. I morala sam priznati da si bio u pravu. Dakle, koliko god bih ti željela reći da sam to shvatila i prevazišla, nažalost nisam. Neću biti poput nje, Cooper. Ne mogu.

– Sranje. – Coop je zgrabio traperice s malog stolca na kojeg ih je prethodno bacio, ušao u njih i počeo ih navlačiti uz dugačke noge. Veronica je srce jako lupalo dok je razmišljala kako sve može brzo otići dovruga dok ga je promatrala kako preko čvrste

guze navlači traperice.

Pogledao je u nju kad je ruku gurnuo kroz rasporak i sve sigurno posložio izvan dosega patentnog zatvarača. Iznenada je iz njega provalio bridak i zlovoljan smijeh. – Vjerujem da ćeš shvatiti ironiju – ali naznaku gorčine u njegovim očima poništila je ciničnost i blaga autoironičnost u glasu. – Došao sam u ovaj grad pripremljen da ću sresti još jednu Crystal, a ispostavilo se da si mi majka.

– Što?

– Ništa što sam učinio njoj nije bilo dovoljno dobro. – Gorčina je bila sve izraženija. – Kvragu, je li to previše, jednom u životu od nekoga tražiti da me hoće zbog onoga što sam, a ne zbog onoga što radim?

Nestalo je njegova hladnog, bezizražajnog ‘vojničkog’ izgleda. Gledao ju je tamnim očima koje su plamtjele gnjevom i jakim istinskim bolom.

S tim gnjevom bi mogla živjeti, ali ne bi mogla podnijeti gledati takvu povrijeđenost i ranjivost čovjeka koji je obično smiren pa je ustala iz kreveta, objumila ga oko struka i privila se uz njega. – Ne – rekla je i propela se na prste kako bi ga gotovo majčinski nježno poljubila. Potoni se odmaknula i zagledala u njegove tamne oči. – To uopće nije previše tražiti. Samo ćemo nastaviti ovako kao dosad, može? Bit ću iskrena s tobom, konačno ću zahtijevati neke odgovore. Ali zasad...

– Volim te... – rekao je strasno kad su se njegove ruke obavile oko nje, tako čvrsto da je jedva disala. – Bože, Ronnie, nisam ni znao da je moguće nekoga *voljeti* ovako kako ja tebe volim. Tražim samo da *me* malo voliš zbog mene samoga. Samo kratko.

Nije to bio nerazuman zahtjev, s obzirom na ono što je upravo iznio na vidjelo, i Veronica je spremno pristala. Zanimarivi osjećaj nelagode još uvijek je kruljio u želucu, ali odlučno gaje odagnala.

Nije mu osporavala vrijeme u kojemu je uspio povjerovati u snagu njezinih osjećaja prema njemu. Vrijeme je vjerojatno bilo prava stvar, mogla bi ga malo i sama iskoristiti.

Stvari će se konačno srediti. Stoga večeras zbilja nije bilo goruće potrebe požuriti srediti i najmanje razlike među njima.

Pa nisu se, recimo, željeli što prije vjenčati.

22.

Mislim da bismo se trebali vjenčati. Ne vjerujući daje te riječi prevalio preko usana Coop je trenutak samo stajao pokraj peči buljeći u Veronicu. Konačno je zatreptao, smanjio temperaturu pod piletom koje se peklo, i pitao se izgleda li upola tako zapanjen kao ona. S obzirom daje taj prijedlog nesvjesno stigao iz njegove podsvijesti do usana, ne bi ga iznenadilo.

Pa ipak je osjećao daje ispravno postupio.

– *Što?* – Izgubila je glas i pročistila grlo. Odlazući nož za guljenje kojim se koristila za sjeckanje povrća za juhu piljila je u njega kao daje progovorio nerazumljivim jezikom, a tanke obrve spojile su joj se iznad nosa. Dan je bio oblačan, ali zraka sunca probila se kroz kuhinjski prozor naglašavajući plavi odsjaj u njezinoj kosi. Na blijedom licu vidio se slab trag rumenila visoko preko jagodica.

Koraknuo je naprijed, otkrivši dotad neviđenu potrebu daje nagovori. – To je dobra zamisao, princ...

– To je *luda* zamisao!

– O, da, i to, ali samo ako insistiraš na doslovnom značenju.

– Coop, koliko se poznajemo, mjesec dana?

Istina. Nisu prošla ni tri dana otkad ju je tražio da ga voli samo zbog onoga što on jest.

Sjećanje na *tu* suludu potrebu navelo ga je da načini krupan korak unatrag, doslovno i od teme razgovora. Zagurao je ruke u džepove. – Razgovarao sam s Rocketom dok si ti bila na roditeljskom sastanku – rekao je ukočeno. – Mislim da ćeš biti oduševljena kad čuješ da je Jacobson službeno izvan sumnje. Nedužan je.

Osobno je bio jako utučen kad je čuo vijesti. Bio je baš

siguran daje Troy Jacobson muškarac koji je ubio Crystal, i posve uvjeren da su konačno našli načina da Eddieja proglase nedužnim.

Ali Rocket nije potvrdno odgovorio. Budući daje Coop Rocketa cijenio kao temeljitog istražitelja zatekao se u poziciji da će morati ne samo iz početka započeti potragu za drugim mogućim kandidatom koji je ubio Crystal, nego usto morati priznati, pa makar samome sebi, daje Ronnien dragocjeni Troy nevin poput redovnice.

To gaje zaboljele

Stoga nije bilo dvojbe što gaje navelo da požuri s prijedlogom, ili kako već nazvali to što je učinio. Obeshrabrili su ga Rocketovi nalazi, ali Ronnie je tad uletjela u kuću uzbuđena nakon sastanka s Lizzynom učiteljicom i pridobila ga da joj pomogne oko pripremanja ručka. Zajedničko spremanje juhe u toploj kuhinji punoj pare u hladno popodne dok se malena djevojčica za koju su bili odgovorni igrala gore u svojoj sobi odagnala je veliki dio tuge i neraspoloženja. Već će on nekako pomoći svome bratu. Možda se to neće dogoditi danas, pa ni sutra, ali na ovaj ili onaj način *doći će* on već do srži problema i pobrinuti se da pravda bude zadovoljena.

U međuvremenu mu je ovo jako godilo. Taj topli neodređeni osjećaj pripadanja obitelji koji mu se omatao oko srca poput vunene deke. Osim odnosa s Eddiejem nije baš imao mnogo iskustva što se tiče takvog osjećaja. Ali zacijelo se mogao naviknuti na nj, u to je bio siguran.

Promatrao je Veronicu koja je zatreptala kad je iznenada promijenio temu razgovora, ali nije ga toliko zagnjavila u vezi s tim koliko je mogla. Naprotiv, približila mu se i vrhovima prstiju nježno dotaknula podlakticu. – Oprosti – rekla je iskrenim pogledom zelenih očiju kad je prema njemu podigla pogled. – Znam da si sigurno strašno razočaran zato stoje Troy nedužan. Ne radi se o tome da sam baš toliko navijala da to *ne* bude on, samo sam teško mogla spojiti randevu u hotelu Royal Hawaiian s onim kako se ponaša prema svojoj supruzi. Odnosi se prema njoj

s puno poštovanja, jako *pažljivo*, što se meni doima kao ponašanje čovjeka koji se silno trudi ponovno zadobiti ženinu naklonost. Jednostavno mi se nije učinilo spojivim s potajnim bijegom zbog seksa na brzaka s mojom sestrom.

– O da, on je jebeni princ.

Njezin osmijeh pun razumijevanja i utješno tapkanje po ruci navelo gaje da zareži.

– Samo zbog znatiželje mi reci kako gaje Rocket eliminirao?
– upitala gaje.

– Pratio je Jacobsonovo kretanje iz Fossila onoga dana kad je Crystal otišla na Havaje. Izgleda – priznao je tmurno – daje bio u Spokaneu gdje je razgovarao s ljudima odgovornim za dizajniranje novih etiketa za sok i pire od jabuke za odsjeke njegova poduzeća.

Njezin osmijeh govorio je da se poistovjetila s njim i daje na njegovoj strani pa se Coop ponovno vratio na prijašnju temu. – Znaš, *nije* to baš tako luda zamisao. Zbunjeno je zatreptala. – Da Troy nabavi nove etikete.

– Ne. Da se nas dvoje vjenčamo. – Povukla je ruku s njegove, i on je posegnuo za njezinom rukom. – Nije to *uopće* šašavo – bio je ustrajan. – Ljudi koji se znaju mnogo kraće od nas zasnivaju brak i uspijevaju u tome. Polako graditi odnos ni u kom slučaju nije nikakva garancija. Poznavao sam marinca koji je sedam godina bio zaručen, i na kraju su završili na sudu tražeći razvod osam mjeseci nakon što su se konačno uspjeli vjenčati.

– Coop...

Stisnuo joj je prste. – Voliš li me, Ronnie?

– Znaš da te volim.

– I Bog zna da ja volim tebe. Sad već zajedno živimo manje-više mjesec dana.

– U istoj *kući* živimo više od mjesec dana. Kozmički govoreći, postali smo ljubavnici za pet minuta. Znam, mala je to razlika, ali znakovita.

– Svašta. Ja ovdje pokušavam dokazati nešto.

– O, ako je tako, oprosti. – Zapovjednički je odmahнула. – Nastavi.

– Hvala ti. – Bio je manje zabrinut zbog činjenice da gaje pozorno motrila svojim svijetlim očima. – Premda znam da će u konačnici biti dokazano daje Eddie nedužan i da će zahtijevati da mu vrate Lizzy, ne znam kad će se to dogoditi. Ako se vjenčamo, mogli bismo joj pružiti siguran dom, dok za to ne dođe vrijeme. *Ma, to je traljavo.* Čekao je da ona na to kaže kako to mogu učiniti i bez braka, kao što uostalom i sad čine.

Ali nije rekla. Samo mu je vrhom prstiju izravno prešla preko prsa pokrivenih toplom majicom kratkih rukava, pogledala ga onim sivkastozelenkastim očima i rekla: – Reci mi što želiš učiniti s ostatkom života?

– Živjeti s tobom.

– Znaš ti što te ja pitam.

O, da, znao je. Također je znao kako je sad trenutak da joj kaže za svoje bavljenje pisanjem. Mogao ju je jednom zauvijek umiriti te ako je suditi po blagom izrazu njezina lica, njegova bračna ponuda bila je sigurna stvar.

Ali dovraga, trebalo mu je da on umiri sebe, što je ona jako dobro znala. – Kakve to veze ima, Ronnie? Ako mariš za mene na način na koji to kažeš...

Ruka joj je pala niz tijelo. – Možeš li *biti* još nepošteniji? – uzrujano je upitala. – Želiš da pristanem na brak, stoje golem korak, ali od mene se očekuje da to učinim bez razmišljanja.

– Zašto ne? Meni se čini da ništa od navedenog ne bi trebao predstavljati problem ako me voliš onoliko koliko kažeš da me voliš. – Zagurao je ruke u džepove kako bi se suzdržao daje ne dotakne. – Dakle, što bi to trebalo da mene učini prihvatljivim u tvojim očima? Sto ako ti kažem da zarađujem šesteroznamenkastu svotu? Bi li se onda udala za mene?

– Moja uzdržanost nema nikakve veze s novcem!

– Nema? – upitao je cinično. – Meni to baš na to sličí.

– Proklet bio, Coop, radi se o mnogo toga, tvojoj nesigurnosti, mojoj nesigurnosti, načinu na koji smo odgajani i

načinu na koji čini se oboje još uvijek nagoni na to reagiramo. Radi se o mojoj potrebi da ne budem kao moja majka i tvojoj potrebi da ne budem kao *tvoja* majka. Bože! – uklonila je kosu unatrag s lica, duboko uzdahnula i izdahnula. – *Nije* problem u novcu. Mogu ja sama sebe uzdržavati. Ali potrebno mi je znati imaš li nekakvu ambiciju. *Potrebno* mi je to. – Buljeći u njega pritisnula je nadlakticu uz čelo, kao da želi potisnuti glavobolju koja je prijetila da će joj rasprsnuti glavu. – Ali još više od toga potrebno mi je da mi vjeruješ.

– Čudno. Isto to je potrebno i meni.

Odmah je prestala buljiti u njega. – Ne, to što ti želiš potpuno je popuštanje. Od mene se očekuje da ti bezuvjetno vjerujem dok ti čvrsto uz prsa stišćeš šaku punu tajni. Sačuvaj Bože da bi se ti trebao malo žrtvovati.

Imala je nepobitnu činjenicu, i on je samo trebao učiniti ustupak. Dobar brak, kako ga je zamišljao, uglavnom se temelji na kompromisu. Zaušao je reći joj kako je proteklih pet godina zarađivao za život.

Ali umjesto toga čuo je samoga sebe kako govori: – Dakle, želiš li se ti udati ili...?

U njezinim očima sijevnula je izdaja, ali nestalo je gotovo prije nego stoje u utrobi osjetio bol koji ju je prouzrokovao.

– Ili... – rekla je posve odbojno i načinila krupan korak unatrag kao da se želi distancirati. – Ne mogu više ovako – rekla je.

– Dovraga i prodaja Tonka i kuće, ne moram ja zapravo fizički tu biti prisutna ni zbog jednog ni zbog drugog. I odbijam s tobom okolišajući govoriti o tome.

Podigla je bradu i pogled u njezinim očima izazvao je u Coopovu želucu sporo klizenje. – Odustajem – rekla je. – Spakirat ću Lizzy i vratiti se u Seattle.

Nekoliko trenutaka potom Veronica je za sobom zatvorila vrata kupaonice i posrćući krenula prema krevetu. Spustila se i sjela na rub kreveta, rukama se obujmila oko trbuha i prignula u

struku, ljuljajući se odsutno. O, Bože, o, Bože, patila je. Nije ni znala da postoji takav bol.

Kako je bilo moguće tako bezuvjetno i brzo zaljubiti se u čovjeka kojega je jedva poznavala? Uvijek je mislila da će, ako se ikada zaljubi, to biti u čovjeka s karijerom, nekog ugodnog diplomatu koji je imao iste interese poput nje. Nikada nije ni pomislila na poput čelika čvrstog bivšeg marinca kojemu se nimalo nije moglo vjerovati. Fizički krupan muškarac koji ju je naveo da se osjeti uzbuđeno i napetih živaca te seksualno izvan kontrole zacijelo nikada nije bio dio tog plana.

Netko je lagano zakucao na vrata i Veronica se uspravila mrzeći se zbog nade koja joj je živnula u grudima. – Da?

– Teta Ronnie? Mogu li ući?

Klonula je. – Ma naravno. – Potom se, ne želeći da njezina nećakinja posumnja daje odrasla osoba kojoj je bila povjerena na rubu emotivnog sloma, pribrala i namjestila usiljen osmijeh.

Vrata su se otvorila i Lizzy je provirila u prostoriju. – Mogu li do večere gledati TV? Napisala sam zadaću.

Veronica je kimnula. – Naravno. Ali uđi malo unutra.

Njezina nećakinja je zakoračila u prostoriju, ali ju je oprezno pogledala. – Jesi li dobro? Nekako mi... neobično izgledaš.

Kimnula je, u nemogućnosti izgovoriti laž, a potom potapkala rukom po krevetu i čekala da se Lizzy smjesti uz nju. – Slušaj dušo. Znam da ne želiš otići odavde, ali morat ćemo.

– Ne! – Lizzy se ukočila i načinila pokret kao da će ustati, ali Veronica je posegnula za njom i zgrabila je za ruku. Onom slobodnom rukom milovala je glatku spuštenu Lizzynu sjajnu smeđu kosu, nalazeći utjehu u njezinoj toplini i svilenkastom osjećaju pod rukom.

– Znam da brineš kako te tvoj tata neće moći naći, ali tvoj stric, hm, James – osjetila je strašnu bol – ostat će i dalje u gradu i obavijestit će ga gdje si. Ali čak i da ne ostane – rekla je još naglašenije – tvoj otac zna gdje ja živim. – Lizzy nije morala znati daje Eddieju bolje da joj se ne pojavljuje pred očima dok u ruci nema spremnu potpunu ispriku.

– Ali...

– Žao mi je dušo. Znam daje teško usred školske godine mijenjati školu, ali imam posao koji će propasti ako mu se ne posvetim.

– Moram staviti hranu na stol za moju malu procvjetalu tratinčicu – tmurno je rekla Lizzy.

– Što kažeš?

– Tako je moj tata znao reći kad nisam željela da ide na poslovni put. – Njezin djetinji glas postao je dublji. – Moram, dušo. Moram staviti hranu na stol za moju malu procvjetalu tratinčicu. – Potom se razvedrila. – Možda stric Coop može poći s nama.

Veronica je osjećala suha usta, kao da je progutala čašu od brušena stakla. – Ne, mora ostati tu i brinuti o Tonku dok ga ne prodamo. Ali ti se možeš vratiti i ostati nekad kod njega tijekom vikenda, ako to želiš. – Prisilila se razvući usne u još jedan osmijeh za koji se nadala da nije onako lažan kako gaje osjećala.

– Ne bi li to bilo zgodno?

Ponovno joj se srce slomilo kad je Lizzy malodušno slegnula ramenima. – Možda – mrzovoljno je rekla njezina nećakinja.

– Deja vu – promrmljao je cinično Coop kad je nakon što je te večeri zatvorio Tonk zastao ispred vrata Veronicine spavaće sobe. – Nisi li već prije izvela takvu scenu, mala?

Pa ipak je stajao tamo u mračnom predvorju oslonjen jednom rukom o vrata, kao da bi mogao čuti kako Ronnieno toplo srce kuca s druge strane hladnog drveta. Jedna polovica njega željela je lagano otvoriti vrata, ući i naći načina da riješi tu groznu udaljenost među njima.

Druga polovica bila je krajnje ogorčena što ponovno mora biti u poziciji gdje mora moliti za mrvice nećijih osjećanja.

Juha oko čijeg su se zajedničkog pripremanja danas popodne on i Ronnie ugodno zabavljali mogla je jednako tako biti i riblja pašteta. Na jedvite jade je sjedio tamo za kuhinjskim stolom s njom i Lizzy i ponašao se kao daje sve u redu. Nije se umio

savladati i imao je osjećaj da ni Veronica nije u mnogo boljem položaju.

Kad malo bolje razmisli, ni Mrvica nije izgledala onako živahno. Gurkala je vilicu po zdjeli s jednakim oduševljenjem kakvo su pokazali odrasli. Nijedno nije uspjelo pojesti više od jednog, dva zalogaja.

Posegnuo je za okruglom kvakom. Dovraga, to je bilo ludo. Ući će, probuditi Ronnie i jedanput zauvijek to raspraviti.

Ali što će joj to točno reći? Ruka mu je pala niz tijelo. Zapravo, prava istina bila je ta da nije bio voljan odustati od svoje pozicije, a nije ni Veronica. Dakle, o čemu se to onda imalo razgovarati? Coop se okrenuo od vrata.

Jednostavno se prebrzo dogodilo, rekao je sam sebi. Stoga će učiniti pametnu stvar i večeras neće više na tome ustrajati. Razgovarat će o tome nakon što to prespavaju.

Ujutro stvari obično mnogo ljepše izgledaju.

Ali jedino što je ujutro ljepše izgledalo bilo je vrijeme. Obilje sunčeve svjetlosti ulazilo je kroz prozore kad je sljedećeg jutra Coop sišao niz stube i studen koja je u zadnje vrijeme probijala kroz vanjske zidove više nije onako hladno prodirala. Temperatura je zacijelo bila u porastu. Kad je sebi natočio šalicu kave iz napola prazna lončića sa zagrijane plohe, čuo je u dnevnom boravku Veronicin glas. Uzevši šalicu, krenuo je ravno prema do vratku.

– Znam da ti govorim u zadnji čas, ali zbilja trebam do gospodina Peavyja, što prije – rekla je Veronica kad je ušao u prostoriju. Pogledala gaje, a potom mu okrenula leđa. – Lizzy Davis i ja selimo u Seattle, ali mislila sam da bi bilo bolje najprije s gospodinom Peavyjem popričati o pravnim stvarima u vezi njezina odvođenja.

Coop se smrznuo. Ona odlazi? Bez imalo nastojanja da bilo što riješi planirala je samo tako spakirati igračke i vratiti se kući?

– Da, pričekat ću.

Odložio je veliku šalicu na mali pozlaćeni stolić i jednim divovskim korakom začas se našao samo nekoliko centimetara udaljen od njezinih leđa. Poželio ju je dodirnuti i zakrenuti je tako da mu bude licem okrenuta, ali nije posve vjerovao sebi što se tiče dodira.

– Odlazi, Cooper – rekla je odvažnim glasom, ne okrećući se prema njemu.

– Baš neću. Zašto bježiš?

Na te riječi se okrenula i oči su joj gnjevno zaiskrile. – *Zašto bježim?* A što ti *misliš* zašto? Inteligentan si muškarac, razmisli malo o tome i sigurna sam da ćeš naći razlog, ili deset njih. – Naglo je podignula telefonsku slušalicu koja joj se spustila ispod brade i ponovno je namjestila uz usne. – Neće zbog mene otići na užinu? – rekla je osobi s druge strane žice. – Hvala vam, bit ću onda tamo u ponedjeljak u podne. Najljepše zahvaljujem.

Coop se nije pokrenuo kad se okrenula nakon stoje odložila slušalicu i okrznula o njegovo tijelo. Od njezina dodira zadrhtao je sve do nožnih prstiju i ostao buljiti u nju. – Ne mogu vjerovati da ćeš napraviti rez i pobjeći u grad?

– Vjeruj – rekla je glatko. – Zapravo, jutros idem tamo po pričati s nekim o premještanju Lizzy u novu školu. Sutra ću joj tamo kod sebe osloboditi sobu.

Ne. Osjećao se bombardiran svim emocijama koje su se obrušile na njega, bučno zahtijevajući pozornost. Nije mogla samo tako otići. Nije mogla samo tako okrenuti leđa i kao od šale otići. – Danas ispisuješ Lizzy iz škole?

– Ne. Marissa će je uzeti tijekom vikenda. Vratit ću se u ponedjeljak na razgovor s Neilom Peawjem, a potom ću dogovoriti stalno preseljenje.

– Znači samo tako ćeš otići nakon svega stoje bilo među nama, bez ikakvog razgovora?

– A što se tu još ima reći, Coop? Ja od tebe trebam nešto što mi ti nisi spreman dati, a čini se da i ti od mene tražiš isto. Previše boli. Moramo među nama načiniti distancu prije nego jedno drugo posve uništimo.

O, taje dobra. Duboko zaguranih ruku u džepovima buljio je u nju. – Prekasno – rekao je. Potom se okrenuo, i otišao.

23.

Kiša je zamaglila prozore Veronicina stana u Seattleu, u koji je tog popodneva ušla nedugo iza tri. Potišteno je uzdahnula, odložila torbicu na antiknu Jenny Lind komodu u malom predvorju, ušla u dnevni boravak i osvrnula se oko sebe.

Uvijek je bila pretjerano ponosna na svoj stan. Marljivo je radila da zaradi za polog da ga kupi, i nekoliko zadnjih godina strpljivo je tražila odgovarajuće komade namještaja. Ali danas, umjesto daje ispuni osjećajem povratka kući, nije osjetila ni ponos ni radost.

Osim toga, ni u jednom dijelu dana nije bilo svijetle točke. Činilo joj se da je vožnja iz Fossila, za koju bi se inače mogla zakleti da je može odraditi na spavanju, trajala cijelu vječnost. Promet u Seattleu bio je gust, a vrijeme u Puget Soundu kao i obično, neumoljivo sivilo i kišica koja je sipila, i sve u svemu, život je bio sranje.

O, savršeno. Žensko samosažalijevanje će mi zaokružiti dan. To samo pokazuje divljenja dostojnu snagu karaktera. Ono stoje zbilja bilo sranje, sama je na to upozoravala, bio je njezin stav. Ni promet ni vrijeme nisu bili nimalo lošiji od uobičajenog, samo je bila razmažena živeći u istočnom dijelu Washingtona gdje je sunce mnogo češće sjalo i gdje je bilo manje vozača kretena po glavi stanovnika.

Kratko se nasmijala, stoje u praznom stanu grubo odjeknulo. Činjenica daje Fossilu davala prednost pred Seattlom bio je zbilja mahnit zaokret. Da je bila u boljem duševnom stanju nedvojbeno bi zamijetila ironiju.

Potom je razmetanja u kojemu je nalazila potporu nestalo, i ona se spustila na kožni dvosjed ispred plinskog kamina u svom stanu. Ispreplela je prste u krilu i bezizražajno buljila u

uokvirenu reprodukciju iz muzeja Fry jedne od preraphaelitskih slika koja je visjela iznad police nad kaminom.

A koga je ona to pokušavala prevariti? Istina je zapravo to da se imati snagu karaktera danas nije nalazilo visoko na popisu njezinih prioriteta. Zaustavila se kod osnovne škole u susjedstvu popričati o Lizzynu premještaju prije nego se vrati kući. Žena koja je tamo radila bila je susretljiva i uslužna. Osim toga, danjoj je prošao kao u bolnoj izmaglici.

Kako je mogao muškarac kojega je upoznala prije jedva mjesec dana zauzeti tako veliku važnost u njezinu životu? Zaboga, kako ju je raskid s njim, kad uostalom prije svega nisu ni imali vremena razviti pravi odnos, sve više i više bolio? Koliko god se trudila nije mogla ni naslutiti olakšanje i izlazak iz te agonije.

Jednako tako besmisleno bilo je očekivati odgovore. Nije bilo tih odgovora s kojima je mogla živjeti. Od te spoznaje osjetila se beživotnom i starom. Nije se poželjela pokrenuti, i ni sa kim nije željela razgovarati. Željela je samo ostati tu ispred hladnog kamina dok bol ne postane podnošljivija.

Ali morala je biti odrasla. Bila joj je povjerena uloga roditelja, stoje značilo da joj nije dopušteno udovoljavati želji za kucanjem u grudima koje izaziva katarzu. Još gore, morala je biti iskrena. Koliko god se trudila uvjeriti sebe daje ovo njezin pravi život i daje njezin kratki magični boravak s Coopom u kičasto ukrašenoj kući u Fossilu bio zastranjene, njezino srce znalo je istinu. To ju je ubijalo. Jedini način za koji je smatrala da bi nešto mogao promijeniti bio je što prije s Lizzy doseliti natrag ovamo kako bi mogle započeti iznova graditi zajednički život.

A do tada nije bilo molitve kojom je mogla ublažiti taj užasan bol u srcu.

– Jebene žene – promrsio je Coop po tisućiti put sljedeće subote ujutro. – Ako se mene pita, samo izazivaju nevolju. Baš je *dobro* imati cijelu kuću na raspolaganju.

Odavno je završio istraživanje koje mu je bilo potrebno da započne novu knjigu i dosad je već trebao načiniti grubu skicu. I bio bi, da mu se život sa stvorenjima koja imaju dvostruki kromosom nije ispriječio na putu. Ali sad je na raspolaganju imao sve vrijeme ovoga svijeta i onoliko privatnosti koliko muškarcu treba da uspješno napiše nekoliko stranica. Pa što ako je jučer profučkao mogućnost? U jednom trenutku pomislio je kako pred sobom ima cijeli dan, a već u sljedećem znao je daje vrijeme za odlazak u Tonk i da nije napravio ama baš ništa. Vrlo važno. Danas će biti drukčije. Zagrijat će stolac i neće se micati dok ne napiše pet, šest stranica.

Nakon osam sati odmaknuo se od računala, psujući dok je kursor neumoljivo treperio na praznoj stranici ispod *Prvog poglavlja* i topćući sišao niza stube. Trebalo mu je pogonsko gorivo, u tome je bio njegov problem. Naći će nešto za pojesti, a potom će mu se u glavi razbistriti pa će se pokrenuti s mrtve točke.

Vratio se za dvadeset minuta. Frustrirano je otpuhnuo zagledan u kursor koji mu se rugao. Ni pogonsko gorivo izgleda nije bilo čarobni pokretač. Zajeb. Trebao se *usredotočiti*, ali čini se da nije mogao spriječiti lutanje misli. Oko njega je bilo tako prokleta pretiho.

Za Lizzy bi se teško moglo reći daje bila najbučnije dijete u gradu, ali bilo je nekih zvukova na koje se bio naviknuo i zatekao se kako osluškuje ne bi li ih čuo u praznoj kući. Još gore, svakih nekoliko minuta zastajao je osluškujući hoće li čuti Ronnie.

Dovraga, obećao je samom sebi da to neće činiti. Nije ga željela, u svakom slučaju ne bez brojnih kvalifikacija koje bi potvrdile da nešto vrijedi, i to je bilo to. Neće je moliti za ljubav. Ukočena pogleda još jednom se pokušao usredotočiti na to da nešto napiše. U ovom trenutku zadovoljio bi se i s jednom upotrebljivom stranicom.

Napokon je oko deset odustao i uzeo čitati knjigu. Nakon petnaest minuta odbacio ju je u stranu. Za to piscu plaćaju velike

svote novca? Kakvo smeće. Nije znao zašto mu se nekidan učinila tako intrigantnom?

Sišao je u prizemlje i uključio televizor, ali na programu nije bilo ničega što bi bilo vrijedno pogledati. Kako to da kablovska televizija papreno naplaćuje svojim pretplatnicima, nudi stotinu pedeset postaja *i još* ne uspijeva imati jedan jedini program koji bi vrijedilo pogledati?

Ma, dovraga s tim. Zbacio je Booa koji mu se popeo na bedro i ustao. Mogao bi baš otići i na spavanje. U svakom slučaju, mogao bi malo nadoknaditi san.

Ali to vjerojatno nije bilo u junačkom planu. Naprotiv, uništio je krevet prevrćući se i okrećući. Napokon je oko pet ujutro ustao i krenuo u kupaonicu u potrazi za aspirinom. Nekoliko ih je progutao i pomislio da bi mogao odšetati do Tonka po bocu viskija. Ali proklet bio ako će dopustiti nekoj ženi da ga na to navede. Ma nije on uzalud bio bivši marinac. Jedan od onih jebeno ponosnih.

Vratio se u spavaću sobu i prebacio ručnik preko prozora u nadi da ga, *uspije li* imalo zaspati, jutarnje sunce neće probuditi za otprilike sat vremena. Potom se ponovno zavukao u krevet, namjestio jastuk onako kako njemu najviše odgovara i, lagano udišući i izdišući usredotočio se na disanje. Kad je zadnji put bacio pogled na budilicu na noćnom ormariću bilo je petnaest do šest. Nakon nekog vremena konačno je zadrijemao.

Zvuk vrata koja su se uz škljocaj otvorila pri dnu stuba koje su vodile na tavan probudio gaje, kako mu se učinilo, nakon samo nekoliko minuta. Ali kad je pogledao na sat vidio je da će ubrzo biti jedanaest sati ujutro. Netko se tihim koracima penjao uza stube i Coopu se raspoloženje naglo popravilo, prvi put od četvrtka uvečer. Ronnie se vratila, i sigurno je promijenila mišljenje. U protivnom, bio je u to prilično siguran, nikada ne bi došla na tri metra udaljenosti od njegove spavaće sobe. Podupro se laktom.

Ali zlačana kosa, a ne sjajna crna izvirila je iznad ograde i muški glas, tih i gotovo nečujan, progovorio je: – James? Gore

si?

Šok, dobrodošlica, i teško razočaranje, sve se to uskovitlalo u Coopu. – *Eddie?* – Odgrnuo je pokrivače i ustao posežući za hlačama. Navlačio ih je uz gole slabine kad je njegov polubrat došao navrh stuba. Žurno zakopčavajući hlače željno je koraknuo naprijed, a potom zastao oklijevajući. Poželio je zagrliti brata, ali predugo je živio u svijetu muškaraca koji nisu odobravali takve postupke i zbog te sputanosti ostao je kao ukopan stajati na mjestu.

Eddie je koraknuo i premostio jaz između njih, zagrlivši Coopa. Snažno su se grlili, a potom nakon uzajamnog tapkanja po leđima, odmaknuli jedan od drugoga.

Coop je gledao u svog polubrata koji je bio nekoliko centimetara niži od njega. Coop je nalikovao ocu, a geni njihove majke prevladavali su kod Eddieja. Bio je sitnije grade, mršav i graciozan ali je čak i u izgnanstvu uspio nalikovati manekenu s naslovnice GQ. Njegova zlačana kosa presijavala se pri slabšem svjetlu koje se probijalo oko rubova prozora koje je Coop prekrilo ručnikom, a obrazi su mu bili sjajni, svježije izbrijani.

Coop mjesecima nije vidio svog brata, i Eddiejeva situacija nije mogla biti ozbiljnija no stoje bila. Stoga je namjeravao reći nešto dubokoumno, ili barem umjesno. Međutim čuo je sebe kako govori: – Bože, čak su ti cipele ulaštene. Prilično pomodno za jednog bjegunca.

– Hej, pa ne može čovjek zbog nekakve sitnice kao stoje biti optužen za ubojstvo sebi dopustiti da smanji standarde.

– Eddiejev blagi samoironičan osmijeh nakratko se pojavio i izgubio, otkrivši bijele jednolične zube. Potom se pribrao. – Jako mi je drago vidjeti te, James.

– I meni je drago vidjeti tebe, braco. Ali zbilja riskiraš svojim dolaskom ovamo.

– Morao sam vidjeti Lizzy i uvjeriti se daje dobro. Od jučer povremeno motrim kuću i vraški sam se iznenadio kad sam vidio da ti tu živiš, ali nju nigdje nisam uočio. Gdje je? S

Veronicom? Je liju odvela u Seattle, gdje li?

Coop se lecnuo na nenadano spominjanje Ronniena imena koje gaje zateklo poput groma iz vedra neba pa je napeo ramena zaštititi se od bolnog trzaja. – Još nije, ali sprema se. – Nastojeći zadržati stalozhen glas objasnio je kako se ona brine o Lizzy i kako je trenutačno s druge strane planina gdje dogovara da se njih dvije presele živjeti u njezinoj kući. – Lizzy je provela vikend kod Marisse. Bit će tu nakon škole, a Ronnie čak i prije pa je bolje da mi iskoristimo ovu priliku. Gladan si?

– O da, čini mi se da jesam.

– Sidimo onda u kuhinju. Možemo razgovarati dok ja na brzaka spremim doručak.

Skinuo je ručnik koji je prebacio preko prozora i ponio ga sa sobom u prizemlje. Dobacio gaje Eddieju dajući mu upute da ga okači preko prozora na vratima da ih ne vidi netko tko bi slučajno mogao navratiti. Kad gaje njegov brat poslušao Coop je izvukao tave, uključio nekoliko plamenika i izvadio namirnice iz hladnjaka.

Potom se borio sa svojom savješću. Osjećajući se razapet između zabrinutosti zbog onoga čime mu je Veronica napunila glavu i stare obiteljske potrebe da brine o mlađem bratu, konačno je rekao: – Jasno ti je zapravo da ne možeš razgovarati s Lizzy, nije li? – Podigao je pogled sjaja koja je razbijao u zagrijanu tavu kako bi procijenio bratovu reakciju.

Eddie jamačno nije bio ushićen, ali je potvrdno kimnuo.

– Da. Dao bih onu stvar daje mogu barem malo zagrliti i sam se uvjeriti kako ona sve to podnosi, ali znam da bi za nju bilo previše bolno kad bih se ponovno okrenuo i nestao.

– Da ne govorimo koliko bi to bilo opasno za tebe. Ne možeš od šestogodišnjakinje očekivati da čuva takvu tajnu.

– Shavaćam, James, u redu? – Eddie je prišao vratima dnevnog boravka i vratio se natrag. – Ne mogu vjerovati da sam u ovoj kući. – Pri sljedećem kruženju nestao je u prostoriji koja je gledala na ulicu i vratio se držeći uokvirenu fotografiju Lizzy u ruci. Kad je uhvatio Coopov pogled kojim gaje promatrao dok

je palcem prelazio preko lica svoje kćeri na dvodimenzionalnoj slici naglim je pokretom glave pokazao u smjeru dnevnog boravka, i promišljeno bezbrižno rekao: – Što se dogodilo sa svim onim *Vesela drolja* sranjem?

– Veronica je spakirala i odložila većinu Crystalinih stvari. – Zagrabio je jaja i stavio ih na tanjure, izvadio slaninu iz tave na stražnjem plameniku, i sve to donio na stol. – Dohvati sok ili mlijeko iz hladnjaka, hoćeš? – Prepečenac je iskočio i on se vratio po njega.

Trenutak potom pružajući jedan komad bratu sjeo je i zagledao se u Eddieja koji je sjedeći njemu sučelice zamišljeno buljio u fotografiju koju je postavio ispred sebe na stolu.

– Žao mi je zbog toga s Lizzy – rekao je. – Veronica me stalno kritizira zbog tebe, jako je zabrinuta za kvalitetu Lizzyna života ako je ti otmeš i sa sobom povedeš u bijeg.

Eddie je slegnuo ramenima gurkajući hranu po tanjuru. – Njezina zabrinutost je opravdana. Zbilja sam namjeravao oteti Lizzy i pobjeći, ali imao sam dovoljno vremena da o svemu razmislim i shvatim kako bi to bilo glupo. Ponovno je prstima dotaknuo fotografiju. – Bila bi nesretna. Tu mi izgleda prilično sretna. Veronica je dobra prema njoj, nije li?

– Dobra je. Brine o njoj, Eddie. Mnogo. – Pokazao je vrhom vilice na Eddiejev tanjur. – Prestani se igrati tim jajima i pojedij ih, dovraga. Trebat će ti snaga ako hoćeš da smislimo kako te izvući iz te proklete zbrke u kojoj si se zatekao.

Eddie je najprije uzeo jedan, a potom drugi zalogaj. Nekoliko trenutaka potom uzeo je zadnji komad prepečenca i njime pomazao žumanjak s tanjura. Pogledao je preko stola u Coopa.

– Nisam to učinio – rekao je tiho, prodornim glasom. – Znaš, Crystal i ja smo se zbilja svađali te večeri, godinama me muzla služeći se Lizzy kao adutom da od mene izvuče sve više i više novca, a meni je svega bilo dosta i bio sam jako ljut kad sam svratio u Tonk reći joj da više ni novčića neće dobiti od mene, čim dobijem skrbništvo. No time je sasvim sigurno nisam ubio. A ono s jaknom mogu objasniti...

– Boo-žže – rekao je Coop uvrijeđeno. – Kao da ne znam da to nisi učinio.

– Negdje sam je ostavio – nastavio je Eddie nesvjesno. Ti znaš da ja to uvijek činim. Kako je ono mama znala reći, da bih ja sigurno i glavu negdje ostavio da mi nije pričvršćena. Razbijao sam glavu pokušavajući se prisjetiti gdje sam ostavio jaknu, ali jednostavno se ne mogu sjetiti.

Ali možeš se okladiti da je onaj tko ju je ubio... – Zaustavio se, jednom trepnuo, i potom zapiljio u Coopa. – Vjeruješ mi?

– Dovraga, vjerujem, pa *znam* te, Eddie. Nikada mi nije ni palo na pamet da bi ti to mogao učiniti. Nisam baš imao velike sreće otkriti tko je to učinio, ali saznao sam od Veronice da je Crystal imala tajnu ljubav s kojom je prošle jeseni išla na Havaje. Nekog ‘utjecajnog’, tako je Ronnie rekla da joj je opisala tog tipa. Nađi ga, i vjerojatno smo saznali tko je ubojica. Neko vrijeme bio sam prilično siguran daje to Troy Jacobson, ali nedužan je.

– Zašto Troy? Zbog glasina koje su prošle jeseni kružile o tome kako se viđa s nekim sa strane? Ja u to nikada nisam povjerovao.

– U vražju mater. Što to ima u tom tipu da vas navodi na to da je jebeno odan?

Eddie je slegnuo ramenima. – Prilično je krepostan. A osim toga, morao bi biti toliko slijep da ne vidiš kako zbog svoje supruge nosi olimpijsku baklju.

– To sam već čuo. – Coop je slijeganjem ramena odagnao mržnju. – Imaš li pojma tko bi to *mogao* biti?

– Nemam. Ali barem je to mjesto s kojega treba krenuti u potragu, a to je sad više od onoga što sam dosad znao. – Staloženo je pogledao Coopera. – Zbilja sam uprskao stvari, nisam li? Najgore je što sam dao Lizzy do znanja da ću se vratiti po nju. Nikad joj nisam trebao obećati nešto za što pojma nisam imao kako održati obećanje. Ona zaslužuje bolje.

– Pretpostavljam da si nepromišljeno pobjegao, i nije po moglo ni to što nisam bio uz tebe onda kad si me trebao. Žao

mije zbog toga, Eddie.

Njegov brat je slegnuo ramenima. – To je bio moj problem. Odrastao sam čovjek i nitko ne očekuje od tebe da sjediš pokraj telefona za slučaj da tvoj mali braco možda zatreba da ga uz jamčevinu izvučeš iz zatvora.

– Ipak. Volio bih da sam bio uz tebe kad si me trebao. Možda bismo u tom slučaju mogli smisliti načina da se iz ove gužve izvučemo na drugi način, a ne bijegom. Mislim da ti je to bila najveća pogreška jer ljudi to smatraju sigurnim znakom krivnje. Koji te đavo nagnao da to učiniš?

– Ne znam, jednostavno me uhvatila panika. Moj odvjetnik.

– Neil Peavy – rekao je Coop.

Eddie gaje znatizeljno pogledao: – Znaš Neila?

– Možda bi bilo malo pretjerano reći ‘znam ga’, ali razgovarao sam s njim o tvom slučaju.

– U tom slučaju sigurno shvaćaš zbog čega sam se uspaničario. Kad mije na saslušanju o jamčevini rekao da ne može biti gore nego što je, ali da bi se možda mogao založiti za manju kaznu, izbezumio sam se. Mislio sam samo na to kako će me *godinama* odvojiti od Lizzy. Uopće nisam očekivao da ću se izvući uz jamčevinu, i zato sam, kad mije to uspjelo, shvatio to kao znak da se netragom izgubim iz tog Dod...

– Čekaj malo – Coop se sjedeći nagnuo naprijed. – Sto time želiš reći, da ti je Peavy rekao kako tvoj slučaj ima loše izgled?

– Baš tako. Rekao je daje protiv mene naslagana hrpa dokaza preko čijeg vrha jedva može vidjeti.

– To ne može biti točno. Meni je rekao da ne zna zašto si pobjegao jer tvoj slučaj nije bio težak jer je bio zasnovan samo na temelju indicija. A činjenica da su te pustili uz jamčevinu to samo još više potvrđuje. – Coop je prstima trljao čelo dok je preko stola piljio u svog polubrata. – Jesi li siguran da nisi pogrešno shvatio?

– Dovraga, nisam, nisam pogrešno shvatio! Rekao mi je da ću najvjerojatnije *godinama* biti udaljen i da će Lizzy već završiti fakultet kad me ponovno puste. – Sad je Eddie trljao čelo. –

Dovraga, zašto bi nam rekao dvije različite stvari?

Coop je spustio ruku na stol. – Nema pravog razloga. Osim ako mu nije bilo u interesu da vidi tvoju propast. Eddie se zapiljio. – Neil... i Crystal?

– Ti igrače znaš mnogo bolje od mene. Je li moguće?

– Bože. Jedva to mogu zamisliti. Ali... naravno. Sve je moguće. – Uspravio se sjedeći. – Zapravo, to objašnjava činjenicu daje Crystal uvijek točno znala kako daleko može ići da bi od mene iscijedila još koji novčić. – Odgurnuo je stolac i izvukao se od stola. – Pasji skot. Čekaj samo da ga se dočepam. Ako već moram u zatvor zbog ubojstva, onda ću barem ići zbog onoga koje sam uistinu počinio.

Coop se pružio prema Eddieju dodirnuti mu ruku. Bila je poput čelika tvrda ispod mekane veste, i mlađi muškarac tresao se od bijesa. – Nije trenutak za planuti, braco. Moraš zadržati smirenost i pomoći mi da dobro razmislim o ovome.

Malo po malo Eddie se smirio i ponovno sjeo na staro mjesto.

– Od tog izleta na Havaje s Crystal sigurno je ostalo nekakvoga traga – rekao je osorno. – Možda ga možemo uloviti slijedeći ga.

– Trenutno imam privatnog detektiva koji radi na tome i kojemu neće dugo trebati da nađe neki siguran dokaz. Nazvat ću ga. Bio je na pola puta do telefona kad mu je iznenada kroz glavu prošla misao od koje se smrznuo. – Uh, sranje, Eddie. Veronica!

Njegov brat se okrenuo prema njemu i pogledao ga. – A što s njom?

– Ima u podne dogovor s Peavyjem s kojim je htjela razgovarati o zakonskim mogućnostima u vezi odvođenja Lizzy izvan grada. – Pogledao je na sat. – A to znači daje upravo sad s njim.

Nije bilo razloga zbog kojega bi mu to saznanje stvorilo zloslutnost u utrobi. Razum mu je govorio da će biti sve u redu s njom. Veronica nije imala razloga posumnjati u Peavyjevo nedjelo i izgledi da nasluti njegovu umiješanost u ubojstvo

njezine sestre bili su ravni nuli. Pa ipak, zbog nagona marinca Coopu su se nakostriješile sve kratke dlake na leđima, i dograbio je ključeve.

Nije mario za sigurnost. Želio je da Ronnie bude najmanje dvadeset kilometara udaljena od tog tipa.

24.

Ispričavam se što kasnim – rekla je Veronica zadihano ulazeći za Neilom Peavyjem u njegov ured. – Kamion tanker se pod pravim kutom prepriječio na prolazu Snoqualmine i došlo je do pravog zastoja u prometu. Ali trebala sam odvojiti više vremena, znam da ste se zbog mene odrekli užine. – Odložila je torbicu na njegov stol i počela skidati svoj pravi vuneni kaput.

– Ne brinite zbog toga – rekao je odvjetnik opušteno. – Uglavnom obično užinam za svojim stolom, a cure pustim da iziđu nešto pojesti, tako da uopće ništa ne remetite. Sjednite i povratite dah. Mogu li vas čime ponuditi?

– Čaša vode bi mi dobro došla. – Još uvijek se osjećala iznemoglo kad je sjela na blijedoljubičasti presvučeni stolac za blještavim stolom od hrastovine. Nije voljela nikamo kasniti. Osvrnula se oko sebe pogledati na koje bi mjesto mogla okačiti kaput i odložiti torbicu, i na kraju ih je strpala u krilo. Potom je, kad je Neil otišao niz hodnik do rashlađivača, promotrila ured zainteresiranim pogledom profesionalca koji nije mogla zatamiti.

Uzak ograđen alpski vrt s vanjske strane zida s niskim prozorima na njezinoj desnoj stani pružao je privatnost i svjetlost. I dok je s profesionalne strane našla što bi se u uredu dalo popraviti, tu misao je odagnala u stranu. Ono stoje nju više zanimalo bile su osobne značajke koje su joj ponešto govorile o vlasniku.

Osobni dojmovi koje je Neil Peavy ostavljao govorili su daje uredan, da ga jako zanima utjecajan položaj koji ima u Fossilu te

da tenis igra za pobjedu. Dva trofeja zavičajnog kluba Fossil stajala su na počasnom mjestu na vitrini iza stola, i nekoliko fotografija je uz nužno uokvirene diplome i nagrade krasilo zidove. Mnoge su prikazivale Neila s ljudima za koje je Veronica pretpostavljala da su industrijski magnati i ostali istaknuti uglednici jer je na jednoj prepoznala Troya Jacobsona, a na drugoj gradonačelnika Fossila. Pružila je ruku zakrenuti mali hrastov okvir koji je stajao na stolu i virnuti stoje na slici, ali povukla se kad je odvjetnik ušao u prostoriju.

Pružio joj je šalicu i Veronica se opustila na stolcu polako otpijajući vodu dok je on obišao oko stola i sjeo na svoje mjesto. Pričekao ju je da polako proguta, a potom se osmjehnuo. – Što mogu učiniti za vas?

Spustila je šalicu i skrušeno slegnula ramenima. – Zapravo i ne znam možete li mi pomoći. Ali smatrala sam da ste, kao odvjetnik Eddieja Chapmana kojemu je poznato što se zbivalo između njega i Crystal, barem osoba koju trebam potražiti. – Kad ju je Peavy zainteresirano pogledao, objasnila je: – Krajem tjedna vraćam se natrag u Seattle i sa sobom planiram povesti njihovu kći Elizabeth. Stoga moram znati pravne pojedinosti, mogu lije samo tako spakirati i odvesti u drugi grad? Znam još i to da je Eddie platio za uzdržavanje djeteta, ali to Lizzy naravno nije dobila jer je on izbjegao plaćanju jamčevine. Htjela bih znati može li se to ponovno namiriti njegovim imetkom, ili kako god to već nazvali. Mogu ja priuštiti voditi brigu o njoj i bez toga, ali bilo bi lijepo da novac koji joj pripada bude pohranjen u fond za troškove fakultetskog obrazovanja ili nešto drugo.

Neil je posegnuo za tamnomodrim fasciklom. – Ponovno sam pregledao Eddiejev dosje kad mi je Margaret rekla da ste dogovorile sastanak. – Odložio je fascikl na netaknut stol ispred sebe, ali nije ga otvorio. Umjesto toga trenutak je zadržao vrhove prstiju na koricama na kojima se jasno isticao naziv dosjea, a potom podigao pogled prema njoj. – Vaša pitanja tiču se dva odvojena područja zakona, stoga ćemo ih rješavati jedno po jedno. Kratkoročan odgovor na vaš prvi upit glasi da, možete

svoju nećakinju povesti u Seattle. To je jedna od prednosti ovalikog gradića, nemaju službe za zaštitu djece koje bi nametnule ograničenja na skrbništvo. Ne znači da bi vam takve službe stajale na putu jer svi znaju da to činite za dječje dobro. A dugoročno ... je li vaša sestra ostavila oporuku?

Ronnie se umalo nasmijala. Taj čovjek očito nije poznao Crystal čim je na trenutak pretpostavio da bi ona našla vremena učiniti nešto tako odgovorno. Dugoročno planiranje njezinoj sestri nikada nije bilo jača strana. – Bojim se da nije.

– Onda vam predlažem da odete do odvjetnika kad se vratite u Seattle i neka vam on ili ona zamoli sud u vaše ime i zatraži skrbništvo nad vašom nećakinjom. Kako sad stvari stoje, nemate pravni status jer je gospođa Davis umrla bez oporuke i nije ostavila nikakvo osiguranje za skrb nad njezinim djetetom. Dobivanje skrbništva također bi potaknulo i pitanje potpore za uzdržavanje djeteta. Eddie je imao pravni ugovor s vašom sestrom da mjesečno daje velikodušnu naknadu za Elizabethino uzdržavanje. Ali također je imao i potrebna sredstva da pobjegne u raskošan život, u zemlju koja sa Sjedinjenim Državama nema sporazum o izručenju, tako da je njegova imovina za pokrivanje tražbina zamrznuta kad se nije pojavio na suđenju. Da bi se jedan dio tih sredstava mogao osloboditi za djetetovo uzdržavanje trebate biti pravno proglašeni djetetovim skrbnikom. Radilo bi se o sukobu interesa da vas ja zastupam, ali bit će mi drago preporučiti vam nekoga u vašem području. Poznajem nekoliko sposobnih odvjetnika u Seattleu.

– Bila bih vam jako zahvalna na tome, gospodine Peavy.

– Molim vas, zovite me Neil.

– Onda Neil, hvala vam. – Kad je iskapila vodu krenula je odložiti šalicu na stol, ali doimalo se da bi njegovu sjajnu površinu mogla uništiti prstenom vode što ju je potaknulo na oklijevanje. Pridržavajući onom slobodnom rukom torbicu i kaput kako bi spriječila da joj sve ne ispadne, odložila je šalicu na pod. Kad se uspravila, zapazila je kako je odvjetnik promatra pogledom koji ju je na trenutak naveo da se osjeća poput jeftine

fifice.

Ali sigurno je umislila tu naznaku prezira jer joj se on samo dobroćudno osmjehnuo i rekao: – Nije problem. Odmah ću napisati nekoliko imena i uz svako navesti telefonski broj.

– Vjerojatno sam već trebala nešto učiniti po tom pitanju priznala je. – Ali sve se to jako brzo dogodilo pa sam jednostavno svakoga dana nešto rješavala. Ali pametno je podnijeti pravni zahtjev, stoga nemojte molim vas podcijeniti značajni savjeta. Pokazali ste što mi je cilj i za početak mi ukazali otkud krenuti da dođem do njega. Samo zbog toga vam obje, Lizzy i ja, zahvaljujemo.

– Onda vam objema mogu reći nema na čemu. – Završio je s ispisivanjem obećanih podataka na poleđini posjetnice i nagnuo se naprijed pružiti joj je. Veronica je odložila torbu na stol da joj ne bi pala na pod, i posegnula za pruženom vizitkom. Kako se nagnula naprijed uzeti je, počeo joj je kliziti kaput. Njezin brzi pokušaj da ga pridrži naveo je Neila da se još malo nagne preko stola kao da će joj pomoći. Laktom je zakačio kut fotografije u hrastovu okviru koja se otkotrljala prema rubu stola. Veronica ju je požurila dohvatiti, ali uspjela je samo postići to da sruši torbu u krilo i da joj kaput padne na pod.

Nasmijala se vlastitoj nespretnosti kad je uhvatila okvir fotografije. – Eto, to će me naučiti da budem opreznija kad motam kaput – rekla je zagledana u fotografiju u okviru. – Ta skliska strana pri motanju treba doći *iznutra*. – Potom joj je od šoka smijeh zapeo u grlu.

Nije to bila fotografija ljubljene koju je očekivala vidjeti već uznemirujući poznati snimak zasađenih kokosa i lijepe koraljno ružičaste građevine jako visokih svodova i tornjića u obliku kupole koji su završavali poput minareta... s malim smeđebijelim psom koji je dizao nogu uz jedno od stabala u prednjem planu.

Moj *Bože*. Bila je to posve ista fotografija kakva je snimljena tijekom Crystalivna bijega s njezinim ‘utjecajnim’ muškarcem.

Premda utjecajan baš i nije prava riječ kojom bi se Ronnie poslužila za opis odvjetnika koji spava s jednom strankom u borbi oko skrbništva dok predstavlja drugu.

Duboko je udahnula i zadržala dah. Morala bi biti glupa da ne poveže konce, ali njezina iznenadna sumnja da je sama s ubojicom svoje sestre bila je strahovita. Morala je ostati pribrana dok se ne domogne Coopa. Bila je to jedina misao za koju se čini se mogla uhvatiti.

Morala je to reći Cooperu.

Činilo joj se daje prošlo tisućljeće otkad je bacila pogled na fotografiju, ali u stvarnosti prošle su samo sekunde. Pozorno je odloživši na stol odagnala je onaj grozan strah i napeto se osmjehnula Peavyju. – Znete što kažu – rekla je staloženo, stoje usavršila izmičući rukama pijanaca u Tonku. – Možete djevojku odvesti iz malog grada, ali ne možete mali grad iz djevojke. – Slegnula je ramenima, dograbila kaput i ustala. – Neću vam više oduzimati vrijeme. – Navukla je kaput i pretvarala se da provjerava nije li joj što iz torbice ispalo na pod. Kad je osjetila da bi mogla susresti odvjetnikov pogled a da se ne oda, uspravila se i pružila mu ruku. – Bili ste veoma uslužni i namjeravam prihvatiti vaš savjet. *Još samo dvije minute i vani si* – govorila je sama sebi kad je Peavy zaobišao oko stola kako bi je ispratio do vrata. *Samo još dvije minute moraš izdržati.*

Uspjela je baš to učiniti brbljajući opušteno dok su se kretali niz hodnik. Kad su stigli do ulaznih vrata bila je uvjereni da je slobodi. Ali baš kad ih je pokušala povući i otvoriti, Peavyjeva ruka našla se na njezinu ramenu i ponovno ih odgurnuvši zatvorila. Srce joj je stalo u grlu kad ga je hladno ispitivački pogledala preko ramena. – Nešto nije u redu?

– Točno – rekao je tiho. – Ovo je zbilja prilično nezgodno i bojim se da te ne mogu pustiti da odeš.

– Molim?

Držeći ruke na njezinim ramenima okrenuo ju je prema sebi i prošli su je trnci od ležerna osmijeha na njegovu licu koji je bio u neskladu s bezizražajnom hladnoćom očiju. – Sviđaju mi se

tvoji napori, i tvoja sposobnost da reagiraš na licu mjesta, gospodična Davis, ali nemaš baš pravo pokeraško lice. Fotografija me očito odala i pretpostavljam daje ona drolja Crystal istu takvu zadržala za sebe.

– Nemam blage veze o čemu to govorite – rekla je drhtureći dostojanstveno – ali zamjeram vam na izboru riječi kad govori te o mojoj sestri. – Pokušala se slijeganjem ramena osloboditi njegova stiska. – A sad vas najljubavnije molim da skinete ruke s mene i dopustite mi da odem. Uskoro će se Lizzy vratiti iz škole, a ja još imam desetak stvari za...

Zapanjila ju je silina kojom ju je protresao, i ušutjela je. – Nemoj preda mnom izigravati nevinašce, gospođice. Ne moram biti pametniji od prosječna medvjeda da bih shvatio kad me smatraju budalom.

Zatreptala je. – Od prosječna koga?

Ne obazirući se na njezino pitanje, rekao je zaneseno: – Sviđa mi se ta slika. Svaki put kad je pogledam prođu me trnci i podsjeti me na to kako sam se izvukao. – Potom joj se ponovno onako odvratno privlačno osmjehnuo. – Idemo se ti i ja malo provozati.

– Ne idemo. – Ući u auto s tim čovjekom zvučalo joj je poput opasna plana. Veronica je namjeravala ostati tu gdje jest sve dok se uredsko osoblje ne vrati s užine. Što bi, dao Bog, moglo biti svakoga trena.

– Da se ne zavaravaš možda kako tebe pitam – rekao je obzirno. Pustio ju je i ustuknuo. – Nije to zamolba. Uzimaj ključeve jer se idemo provozati.

Dograbila je okruglu kvaku i uz trzaj je povukla. Ali kad je došla do daha i pokušala vrisnuti naglo ju je povukao natrag i tako brzo okrenuo da joj se zavrtjelo u glavi. Neilove ruke stisnule su joj se oko grla i nije mogla disati.

– Vi Davisove zbilja me znate razljutiti – rekao je onako zastrašujuće ugodno, a potom popustio stisak oko dušnika. Ali nije joj skidao ruke s vrata, i palčevi su ostali predstavljati neizravnu prijetnju lagano pritišćući udubinu na njezinu grlu. –

Ti me na to tjeraš – rekao je blago – istisnut ću život iz tebe na licu mjesta.

Osjećala je kako joj srce tako snažno lupa kao da će iskočiti iz grudi, ali izdržala je njegov pogled stoje smirenije mogla. – I, kako ćeš objasniti moj leš ostavljen u tvom predvorju?

– Neće biti potrebno nikakvo objašnjenje. – Dok ju je gledao u oči s lica mu nije silazila prijaznost od koje su je prolazili trnci. – Strpat ću tvoje hladne ukočene ostatke u ormar sve dok za njih ne nađem neko trajnije rješenje nakon što se večeras ured zatvori.

Protrnula je do srži, ali prokleta bila ako će mu dopustiti da to primijeti. Podignula je bradu. – Nikad se nećeš izvući. Ljudi znaju da imam sastanak s tobom.

– Pretpostavljam da to ‘ljudi’ znači Coop Blackstock? – Na smijao joj se u lice. – Jaka stvar. Taj čovjek je putujući *pipničar*, za Boga miloga. Neka postavi koje god hoće pitanje. Pretvarat ću se da sam potpuno zbunjen. – Uputio joj je zabrinuto začuđen pogled koji se njezinim prestravljenim očima učinio nepatvorenim, i srdačno iskreno upitao: – Kažete da *nema* gospodične Davis? Ne razumijem, vidio sam je popodne, i bilo je sve u redu s njom kad je izišla iz mog ureda.

– Zašto to činiš? – prošaptala je. – Zašto si ubio moju sestru?

Zato što je bila mala pohlepna kučka koja nije znala kad je dosta. Imali smo uzajamno zadovoljavajući odnos, i budući da sam do zadnjeg novčića bio upućen u to koliko Chapman vrijedi, čak sam joj pomagao da od tog čovjeka iscijedi još nekoliko dolara i zadovolji svoje sitne navike za blještavilom. To joj je trebalo biti dovoljno. Ali ona je uvijek htjela više, i kad je Eddieju već dojadilo plaćanje njezinih iznuda pa je od mene zatražio da podnesem zamolbu za skrbništvom nad djetetom, sve je vrtoglavo izmaknulo kontroli. – Zato si je *ubio*?

– Nisam namjeravao, ne. Ali Crystal nikada nije znala kad treba stati. Nije prestala zahtijevati od mene da joj skinem Eddieja s vrata, i to sigurno ne zbog sentimentalne povezanosti sa svojom kćerkicom. Bojala se da će, izgubi li skrbništvo,

izgubi ti i kravu muzaru kakva je dotad bio Chapman.

Veronica se šćućurila od straha bojeći se daje u pravu.

– Nije htjela slušati kad sam joj objasnio da ne mogu samo tako *narediti* Eddieju da popusti – nastavio je Neil. – Počela je sve više i više ustrajati na tome da nešto učinim, stoje već samo po sebi bio dovoljan razlog za uzrujavanje. Ali onda je pretjerala. – Pogledao je Veronicu i prvi put nije bilo ni traga njegovoj prijetvornoj srdačnosti. – Prijetila je da će obznaniti našu vezu ako nešto ne učinim.

O, *Crystal*, pomislila je očajno Veronica. *Zašto nikada ni o čemu nisi dovoljno promislila?*

Potom mu se na lice vratio onaj grozni smiješak. – Vjerojatno joj nije palo na pamet da bih je mogao ubiti – rekao je podsmješljivo. – Ali to dobiju male djevojčice kad previše riskiraju. Ja u ovome gradu moram držati do svog položaja. Zacijelo nije bilo načina da jednoj prostitutki iz ulice Baker dopustim da me uništi.

Nizak društveni položaj stvorio je od nekoga savršeno prihvatljiva kandidata za *ubojstvo*? Veronici je prekipjelo. Snažno je udarila Neila, što gaje zateklo nesprenim, zbog čega je počeo posrtati unatrag. Ponovno je otvorila vrata, nogom odgurnula čovjeka koji je posegnuo za njom i uputila se prema slobodi. Uspjela je proći kroz vežu prije nego ju je netko otraga zgrabio za kosu, i povukavši je zaustavio. Odjednom je iskrsnuo blještavi vojnički nožić britke oštrice kojim je prijeteći mahao pred njezinim očima.

– Neka te ne zavara njegova dužina – promrmljao joj je Neil u uho. – Zato što će sasvim zgodno obaviti posao ako me još ojadiš. – Oštrice je nestalo, ali trenutak zatim osjetila je kako joj je vršak noža ogrebao šiju kad je Neil za njima zatvorio vrata odvjetničkog ureda. – Samo virni, pa ću ti pokazati koliko štete može nanijeti oštrica te veličine.

– Izgleda da si ti jedan od tipova koji uporno tvrde da nije bitna veličina nego ono što se njome može učiniti – promrmljala je kad ju je usmjerio prema autu. – To uvijek kažu oni koji

nemaju velikoga.

Malo jače joj je prislonio vršak oštrice uz šiju. – Vi Davisove baš ne znate kad treba začepiti lijepe usnice, ha? Drži jezik za zubima jer ću ih biti primoran začepiti umjesto tebe. Zauvijek.

Kao da i bez toga ne namjeravaš to učiniti. U tom pogledu Veronica nije imala iluzija. Sad je već previše znala.

Ali prokleta bila ako će se predati bez borbe.

Zaustavio se pokraj auta na strani suputnika. – Otključaj i udi polako – naredio je.

Nemajući izbora prtljajući je izvukla ključeve iz torbice i postupila kako joj je naređeno. Razmišljala je o tome da se baci prema vratima vozača, shvativši daje možda njezin donji dio tijela u opasnosti da ga se raspori nožem, ali da mala oštrica ne bi ni blizu učinila onoliku štetu kakvu bi mogla nanijeti njezinu ranjivu vratu.

Ali Peavy ju je zgrabio za ruku i ušao odmah s njom, ne dajući joj ni centimetra za manevar. Zatvorio je za sobom vrata i ponovno joj se onako zastrašujuće osmjehnuo.

– Veži se – savjetovao ju je. – Ne bismo htjeli da se ozlijediš.

25.

Najvjerojatnije pravim veliki problem ni iz čega – rekao je Coop dok je davao glas vozeći Trgovačkom ulicom prema gradskom središtu.

– Ali ti ne misliš tako, misliš li? – upitao je Eddie koji je sjedio uz njega.

– Ne. – Pogledao je u brata. – Ronnie mi se ne ustručava reći da sam bezveznjak, kad to misli o meni. U želucu mi se steže pri samoj pomisli na to što bi mogla reći ako shvati istinu o Peavyju.

– Izgledi da se to dogodi prilično su slabi, nije li tako?

– Gotovo ne postoje. – Ali živci su mu nastavljali davati iskre upozorenja da *odmah* tamo stigne, bez obzira na sve.

Iznenada se trgnuo iz misli kojima je bio zaokupljen. – Isuse!

– rekao je. – *Ti* ne bi trebao biti tu. Usred jebenog bijelog bjelcatog smo dana, i ako te netko vidi, strpat će te u zatvor pa te nikada više nećemo vidjeti. I to samo u slučaju da murija najprije ne zupuca i potom počne s ispitivanjem.

– Mislim da ne bismo trebali previše brinuti o muriji – rekao je zajedljivo Eddie. – Policijski odjel u Fossilu teško bi se mogao nazvati SWAT⁷ središtem. Ali ako nas zbilja zaustave, reći ćemo im istinu: da sam upravo krenuo prema postaji predati se.

Coop je trenutak buljio u njega. – Ozbiljno to misliš?

– Mislim. Nisam ni najprije trebao pobjeći. Bila je to kukavička, nagonaska reakcija. Unatoč svim onim noćima koje sam proveo fanatično planirajući različite načine da povedem Lizzy u bijeg, znam da to ne dolazi u obzir. Stoga je vrijeme da se hrabro suočim s onim što moram. Kad se uvjerimo daje s Veronicom sve u redu, otići ćemo do policijske postaje i vidjeti možemo li nekako riješiti svu tu zavrzlamu.

– Ti zbilja nisi dijete čiju sliku nosim u mislima sve ove godine, jesi li? – upitao je Coop oklijevajući. Nije to trebalo biti neko veliko otkriće jer je na intelektualnoj razini već duže vremena shvaćao daje njegov brat odrastao.

Ali emotivno, unatoč bratovoj velikoj spremnosti da preuzme odgovornost za svoje postupke, osjećao je to kao otkriće.

– Siguran sam daje to za tebe šok, s obzirom na moje nedavno ponašanje – odgovorio je zajedljivo Eddie. – Ali istina je da sam prestao biti dijete onoga dana kad sam dobio vlastito dijete.

Coopa je iznenada preplavio osjećaj svih izgubljenih godina. – I nisam ti baš bio neki brat – rekao je oklijevajući.

– Žao mi je...

– Što? – Eddie se okrenuo i zagledao u njega. – Dovraga, otkud ti sad to?

⁷ SWAT – kratica za Special Weapons and Tactics – Posebno naoružanje i taktike

– Nije me bilo, uopće me nije bilo kad si me trebao. Onda kad sam trebao biti uz tebe.

– Hej – Eddie je slegnuo ramenima. – Tu temu smo već obradili. A osim toga, vidali smo se.

– Jesmo, kad si se ti potrudio tijekom poslovnih putovanja navratiti u moj kraj. – Trenutak se zamislio nad tim. – Zbilja u neku ruku ironično. Zarobljen sam tu u razmišljanjima o tebi kao o vječnom djetetu, a istina je zapravo da sam ja taj koji treba odrasti i nositi se s tim. Previše godina proveo sam dopuštajući da mi mamino mišljenje o meni određuje postupke što me sprječavalo da se vratim vidjeti te jer je značilo povratak u taj dio svijeta. Nije važno što su me osjećaji prema njoj godinama nakon njezine smrti, za ime Boga, odvrćali od... – Nemilosrdno je prekinuo taj tijek razgovora. Nije sad sebi dopustio razmišljati o tome kako je uprskao odnos s Veronicom. Ne, držat će se posljednjeg tračka fokusa koji mu je preostao.

Stoga se usredotočio na ono što je mogao kontrolirati. – Ali reći ću ti nešto što sam naučio boraveći u Fossilu. Mnogo sam izgubio izbjivajući iz tvog života. – Zaustavivši se na crveno,

pogledao je u Eddieja i susreo njegov pogled. – No dajem ti riječ daje s tim danima završeno. Odsad pa nadalje namjeravam mnogo više biti uz tebe i Lizzy. – Potom se nacerio. – Koju mi je, sasvim slučajno, bio vraški užitak upoznati. Ona je jedan mali slatki slamatelj srdaca.

Eddiejevo lice razvuklo se u nježan osmijeh. – Je, prava je ljepotica, nije li? Znaš što, James. Možda moje hvatanje magle uopće nije bilo tako loše ako te to dovelo ovamo gdje si mogao upoznati moje dijete. Da ne spominjem činjenicu da nitko nikada ne bi otkrio daje Neil odgovoran za Crystalinu smrt da ti nisi došao u Fossil. Stoga pođimo po Veronicu. A onda se možemo usredotočiti na...

– Koje sranje! – Coop je izvijao vratom kad je poznati plavi Volvo prošao pokraj njega odlazeći u suprotnom smjeru. – Hej! To je bila ona!

– Tko? – Eddie se također okrenuo pogledati.

– Ronnie. – Kad je to shvatio, poput hladne šake stisnula mu se utroba dok je pogledom tražio mjesto na kojemu bi se mogao polukružno okrenuti. – Nije sama – rekao je mrko. – Nisam kroz te tamne prozore mogao točno vidjeti tko je s njom, ali toliko sam razaznao. Nekakav je muškarac u autu.

Nikad im ne dopustite da vas voze. Te riječi su neprestano odzvanjale u Veronicinoj glavi, sve dok nije osjećala da će zavrištati. O čemu je to ona zaboga razmišljala? *Nisi ni ti jedna od onih koja je rekla 'ma daj' kad su stručnjaci u toj Oprahinoj emisiji o poučavanju kako se obraniti rekli da nikad ne treba dopustiti napadaču da te poveze?*

Ali nitko nije spomenuo kako zdrav razum i racionalno razmišljanje netragom nestanu kad je čovjek prestravljen. Prekasno, shvatila je daje trebala riskirati dok su bili još tamo na parkiralištu. Kolika je vjerojatnost postojala daje Peavy ubije baš ispred samog odvjetničkog ureda?

Ne baš velika, pametnjakovičko. Učinilo se da je glupača prava riječ. Glupačo, glupačo, glupačo!

– Rekla si nešto? – upitao je Peavy glasom koji je odavao da se očito zabavlja.

Jedi govna i umri, odvratni pederu. Svjesna oštrice noža koja joj je počivala uz vrat, stisnula je usne i prijedlog zadržala za sebe.

– Očito ne meni – Peavy je slegnuo ramenima. – O, da. Dobro bi došao kakav usputan inteligentan razgovor, ali zapravo ga i ne tražim. Kod sljedećeg semafora skreni lijevo.

Taj put doveo bi ih do ceste Orchard koja je u jednom kratkom bloku zgrada bila Fossilov odgovor na Rodeo Drive, čitav niz otmjenih skupih dućana koji su udovoljavali ukusu Bluff klijentele. Veronica nije imala osjećaj da će joj Peavy predložiti da se zapute u kupovinu.

Veća je vjerojatnost da će je usmjeriti izvan grada, do voćnjaka Hawthorn ili Bagley koji su bili na toj cesti. *U-ovo-doba-godine-veoma-osamijeni-Hawthorn-i-Bagley-voćnj*

aci, pomislila je i uzdrhtala. Bolje će joj biti da brzo nešto učini ako u skorije vrijeme misli spasiti guzu.

Naravno, pomoglo bi joj daje imala nekakvu predodžbu o tome kakav bi taj potez mogao biti.

Osjećala je svoja naglašena čula kad je skretala i bila iznimno svjesna elegantnih zlatnih slova kojima je na pročelju jedne trgovine pisalo OSJEĆAJ OTMJENOG (LIJEPI DODACI ZA TANKOČUTNE KUĆEVLASNIKE) i golih grana breza koje su se oslikavale na zatamnjenom izlogu toplica Natural Touch susjedne trgovine. Prepoznala je Darlene Starkey koja je bila natovarena paketima s napadnim logo znakovima specijaliziranih trgovina. Njezina paž frizura doimala se tek napravljenom dok je žustro koračala prema svom skupocjenom mercedes benzu parkiranom ispred *Tout Suite's* fine odjeće.

Iznenada je Ronnien mozak počeo ponovno funkcionirati.

O, čovječe, o čovječe. Peavyju je ovo moglo uspjeti samo na način da ostane anonimna. Činio se tako samouvjereno zavaljen u sjedalu do nje da gaje strah koji joj je pomutio sposobnost razmišljanja izjednačio s nepovrjedivošću. Ali njezin automobil imao je zatamnjene prozore, u protivnom bi nedvojbeno sjedio pogrbljeno da ga netko ne prepozna. *Dakle, došlo je vrijeme da se i tebe raskrinka, ti krvoločni nitkove.*

Adrenalin joj je iznenada zakolao venama i promijenila je traku. Imala je zadovoljstvo vidjeti kako se Peavy trgnuo iz svog nehajnog položaja kad se ona strana automobila na kojoj je sjedio počela sve više i više približavati nizu automobila parkiranih uz rubnjak. Uz užasno žuljanje metala o metal ogulila je sa strane omiljeni biserno sivkasti mercedes benz Darlene Starkey, nagazila na kočnicu, izbacila iz brzine i zaustavila se. Sljedećeg trenutka izišla je iz auta ostavljajući Neilea Peavyja zarobljena na mjestu suvozača.

– Hej, Darlene – pozvala je užasnutu ženu koja je stala kao ukopana nasred pločnika u gomili paketa pokraj nogu, zablenuta u olupinu. – Imam za tebe najnoviju vijest!

– T o ! – Užasna napetost koja je izazivala glavobolju popustila je i mišići Coopova vrata opustili se istog trenutka kad je skrenuo iza ugla i ugledao neozlijeđenu Veronicu kako stoji na pločniku nad svojim automobilom stiješnjenim uz prilično ulupljen benz. Kad je spazio tko stoji pokraj nje zbrojio je dva i dva i glasno se nasmijao osjetivši olakšanje. – Eno moje *djevojke*]

– Je li? – Eddie gaje zaprepašteno pogledao. – Što to govoriš? Ti i Veronica!

Coop mu se samo široko nacerio. Povezao se uz aveniju namjeravajući se zaustaviti uz Veronicin auto i blokirati vrata na vozačevoj strani. Prije nego mu je to uspjelo učiniti Peavyje iznenada kliznuo iz njezina automobila na tu stranu i dao se u bijeg Eddie je opsovao. – Taj pasji skot bježi!

Coop se zanjihao i zaustavio uz rubnik. – Ne idi za njim – naredio je dok su se izvlačili iz auta. Uputio se ravno prema Veronici, ali je preko ramena dobacio: – Vidi li te murija kako trčiš niz ulicu s krvoločnim pogledom u očima zbilja će prije zapucati, a tek onda postavljati pitanja. – Potom je slegnuo ramenima. – A osim toga, kamo ima pobjeći? Taj tip je kilometrima udaljen od kuće i, među nama i Ronnie, trebali bismo samo uvjeriti policiju da motri na njegov bankovni račun kako se ne bi mogao dočepati gotovine. – Ali to bi moglo pričekati.

Krupnim korakom prišao je do Veronice i privukao je u naručje zadovoljan što mu se odmah ovjesila oko vrata. Osjećajući pulsiranje njezina uzdrhtala tijela podigao je bradu kako bi je bolje pogledao, ali bila je čvrsto privijena uz njegova prsa. – Jesi dobro?

– Je li *ona* dobro? – Darlene Starkey otpuhivala je poput pobješnjele mačke, odbacila cigaretu koju je bijesno povlačila i zagledala se u njih. – Ona je luda žena, eto stoje! Jesi li vidio što je učinila mom autu? – Potom je ugledala Eddieja i ispustila tako prodoran krik daje Cooper napola očekivao da će psi zalajati. – O moj bože! Ubojica njezine sestre! Zovite policiju! – Počela je

prtljati po torbici izvlačeći iz nje mobitel.

– Tako je, zovite policiju – rekla je Veronica odlučno. Coop je osjetio kako je okrenula glavu prislanjajući obraz uz njegova prsa kad je pogledala tu drugu ženu. – Ali recite im da uhitite Neila Peavyja. On je ubio Crystal, a planirao je ubiti i mene.

Toliko je priznao.

Živo zanimanje zamijenilo je Darlenen bijes.

Coop je obujmio Veronicu oko ramena i koraknuo unatrag kako bježe bolje pogledao. Snažno je otpuhnuo kad se sam uvjerio da je zbilja dobro. – Nasmrt sam se prestrašio kad sam te ugledao s tim krvoločnim pasjim skotom – rekao joj je. – Eddie i ja smo upravo shvatili daje on odgovoran za Crystalinu smrt kad sam se sjetio da imaš s njim dogovoren sastanak. A kad sam ga vidio u autu s tobom, umalo mi srce nije otkazalo. – Duboko udahnuvši, zatomio je ponos koji gaje nekoliko zadnjih dana gušio i priznao: – Ponio sam se kao kreten, Ronnie. Nikada od tebe nisam trebao skrivati čime se bavim.

– Nije me uopće *briga* čime se baviš – odgovorila je. – Ne mogu vjerovati da mi je to nekad bilo važno.

– Da, samo je mali korak do smrti dovoljan da shvatiš stoje zapravo... – Izenada je postao svjestan krvi koja joj je curila niz vrat i to mu je presjeklo misao. Pružio je ruku i vrškom prsta obrisao tanki mlaz s kože, bijesan do usijanja kad gaje zamijenio drugi. Žestoko je opsovao. – Što ti je učinio?

Podignula je ruku i sama dotaknula to mjesto, a zatim povukla krvavi prst kako bi ga pomnije pogledala. – Držao mi je džepni nožić uz vrat – rekla je oklijevajući. – Sigurno se urezao kad sam lupila u Darlenen auto. Čudno, ali ništa nisam osjetila.

– Zgazit ću tog pasjeg skota i napraviti paštetu od njega.

– Nemoj, Coop, čekaj...

Pustivši je okrenuo se na peti i odmah potrčao u smjeru u kojem je vidio daje otrčao Peavy. Od crvene izmaglice zbog osjećaja bijesa nije vidio ništa drugo, što nije bilo ni nalik njegovoj uobičajenoj hladnokrvnosti. Negdje usputno bio je svjestan da mu je Eddie odmah za petama, ali nije mogao

svladati bijes koji mu je pulsirao kroz žile da upozori svog brata da se drži podalje.

Imao je više od desetak godina izviđačkih misija iza sebe i znao je da pre nagljeno ponašanje nije način da se dočepaš plijena. Ali koliko god silno nastojao, čini se da nije mogao postići uobičajenu razboritost.

– Vidio sam daje skrenuo iza zavoja – rekao je Eddie sustižući ga, i kad su stigli do zavoja, dvojica braće ušla su u nj s gotovo nesmanjenom brzinom. Trčeći, Coop je bacio pogled niz uličicu u sredini bloka zgrada. Ali već je bio na pola puta do sljedećeg zavoja kad je shvatio daje ugledao nešto ispod kontejnera za smeće na drugom udaljenom kraju uličice, čemu tamo nije bilo mjesto. Usporio je i zaustavio se.

Eddie se klizeći zaustavio pokraj njega. – Što je? – protisnuo je zadihano.

Coopov bijes je nestajao, jednako nenadano kao što ga je obuzeo, i dao je polubratu znak da bude tiho. – Talijanske mokasinke – objasnio je tiho, ponovno hladnokrvno smiren dok se lagano povlačio natrag prema širem rukavcu uličice. – Zapazio sam ih ispod kontejnera za smeće. – Sagnuo je glavu kako bi prošaptao Eddieju ravno u uho. – Ti si ovdje najviše u pitanju, pa biraj, kako želiš da krenemo? Brzo i tiho, kao što nalažu propisi ili ćemo tog tipa prebiti na mrtvo ime?

Eddie je zabacio glavu unatrag i nacerio se Coopu. – E pa zna se, na mrtvo ime ga prestrašiti.

– O da, i ja bih rekao da toliko zaslužujemo. Dakle, kad iz brojim do tri. Nečujno usnama izgovarajući *jedan*, podigao je prst. Potom je podigao drugi. Na treći je ispustio bojni poklič i jurnuo niz uličicu dok je Eddie iz sveg glasa vikao za njim.

Stjerali su u škripac Neila Peavyja koji se s druge strane kontejnera za smeće stisnuo uza zid i prema njima zamahivao džepnim nožićem.

– Gledaj, naoružanje i opasan – rekao je Coop. – Istina, opasan je ako si žena od šezdeset kila. – Zamahnuo je i u stranu odgurnuo onu Peavyjevu ruku u kojoj je držao nož, a potom

našao određenu točku na muškarčevu vratu. Stisnuo ju je, i nož je ispao iz Peavyjevih prsta.

– Hoćeš ga uzeti, Eddie? Primi ga za vršak, ili još bolje maramicom ako je imaš. Ne bismo htjeli zamrljati te lijepe jasne otiske prstiju. – Potom je pogledao u lice čovjeku koji je njegovu bratu namjestio optužbu za ubojstvo i koji je prijetio i terorizirao Veronicu, da ne spominjemo da ju je raskrvario, i osjetio je kako ga ponovno polako obuzima bijes.

Nešto od toga što je osjećao sigurno se moralo vidjeti u njegovu pogledu jer je Peavy iznenada blebećući izgovorio: – Bolje pozovite policiju! Tad ću razgovarati sa svojim odvjetnikom.

– A mogao bih i ja, sad odmah, tu na licu mjesta skrojiti svoju pravdu i uštedjeti svima mnogo vremena i truda – rekao je Coop razgovorljivo, još više pritišćući. Peavy se spustio na koljena. – To baš ne bi značilo slijediti pravni postupak, ali misliš da bi nekoga uistinu bilo briga? Na kraju krajeva, za sve političare koji pogaze obiteljske vrijednosti, ognjište i dom, Ujak Sam ne provodi uvijek ono što zagovara, je li? Uzmi za primjer selektivne službe. Naravno, ne mogu govoriti u ime svih, ali znam da marinci vole oteti mlade dečke koji se drže mami za suknju i od njih načiniti profesionalne ubojice. To su učinili od mene. – Hladno se nasmijao. – Sto kažeš na to da ti pokažem čemu su me sve naučili? Uštedjet ćemo poreznim obveznicima gnjavažu oko proganjanja.

Eddie gaje potapkao po ruci i naglim trzajem brade pokazao prema rukavcu uličice kroz koji su dolazili šerif i njegov pomoćnik s pištoljima u ruci.

Puštajući Peavyja Coop je podigao obje ruke kako bi ih policajci mogli vidjeti, i privukavši im pogled načinio je blagi pokret dajući im do znanja da mu ostave malo vremena. Kimajući potvrdno polako su krenuli prema njemu i on je spustio pogled na muškarca koji je klečao pokraj njegovih nogu. – Ili – ponudio je – možeš malo dobiti na vremenu i reći mi kako si okrivio mog nedužnog brata. Jednom si spomenuo daje Eddie

ostavio svoju kožnu jaknu u tvom uredu.

Peavy je iskrivio usnicu. – Kao da je *želio* da ga se okrivi. Crystal je bila uzbuđena stoji nosim dok sam je fukao do iznemoglosti kad sam joj prosvirao glavu, kad ti kažem. Svidalo joj se vidjeti je na muškarcu za kojega je glupan pretpostavljao da zastupa njegove interese.

– Dakle, imao sije na sebi kad sije ubio?

Peavy je slegnuo ramenima. – Kao da ću sam sebe optužiti za zločin – rekao je, a potom Coopa hladno i arogantno pogledao.

– Uostalom... koga bijesa. Točno, imao sam je na sebi kad sam je ubio, jako će vam to pomoći. Možete vi nadležnima ispričati što god vas volja, ali kad ih ja jednom uvjerim kako bih na sve bio pristao pod prijatnijom smrću, što mislite, kome će povjerovati? Putujućem pipničaru čiji je brat optužen za ubojstvo ili uglednom odvjetniku?

– Pa, ne znam baš. Upitajmo šerifa. Vidite li vi da ja prijetim ovom čovjeku, gospodine? – Coop je doživio zadovoljštinu ugledavši užas u Peavyjevim očima kad se šerif pojavio iza kontejnera za smeće.

– Ne mogu reći da vidim – rekao je šerifi prošao pokraj Coopa pomoći odvjetniku da ustane. – Neile Peavy – intonirao je – uhićeni ste zbog ubojstva Crystal Davis. – Pročitao je ostatak policijskog upozorenja o njegovim pravima, a potom se okrenuo Eddieju kojemu je njegov pomoćnik stavljao lisice na ruke. – Žao mi je što to moram učiniti pod ovakvim okolnostima, sinko. Ali postoji postupak koji moramo provesti prije nego te pustimo na slobodu.

Eddie se samo osmjehnuo. – Hej, svakako, hajdemo svi u zatvor. – Pogledao je Peavyja otvoreno u lice. – Razlika je u tome što *ću* ovaj *put* ja biti taj koji će iz njega izići.

Nekoliko sati potom, kad je sva birokracija konačno okončana i skinute optužbe protiv Eddieja, odlučili su da Veronica najprije treba otići do Marisse pripremiti Lizzy za povratak oca u njezin život. Marissa je podigla pogled i široko se osmjehnula kad je Ronnie otvorila kuhinjska vrata, ali djeca koja

su sjedila za stolom i doručkovala jedva su bacila letimičan pogled. Dessa i Riley bili su usred žučne rasprave i Lizzy ih je promatrala bez velikog zanimanja gurkajući žlicu po zdjeli pureće juhe s rezancima, i petama potišteno lupkala po prečki stolca na kojemu je sjedila.

– Lizzy? – zazvala ju je Veronica. – Imam dobru i još bolju vi jest, dušo. Koju želiš čuti prije?

Njezina nećakinja je ne baš oduševljeno podignula pogled i slegnula ramenima: – Ne znam. Bi'će onu dobru.

– Na kraju krajeva, ne seliš u Seattle. Lizzyno lice se ozarilo. – Zbilja?

– Najozbiljnije. Ostaješ ovdje. Dijete je sad sasvim očito postalo zainteresirano. – A koja je onda ta bolja vijest?

– Tu je netko tko te želi vidjeti. – Ronnie je koraknula u stranu i suze su joj se pojavile u očima kad je ugledala neskrivenu radost koja je ozarila Lizzyno lice kad je Eddie ušao kroz vrata.

– *Tatice!* – Skočila je sa stolca.

– Bok, malena. – Eddie ju je pokupio u naručje i Lizzy se prilijepila uz njega kao čičak, dok gaje izvan sebe od radosti tankim malim rukama čvrsto grlila oko vrata. Pritisnuo je obraz uz njezino tjeme i sklopio oči kad je duboko udahnuvši osjetio miris djeteta, svoje kćeri.

Nečija topla ruka uhvatila je Veronicu za potiljak. – Sto kažeš na to da se ti i ja izgubimo? – predložio joj je Coop promuklo šapćući u uho. Ne čekajući odgovor, povisio je glas i rekao: – Eddie, ostavljamo ti moj auto. Vidimo se sutra kod kuće, ili večeras, ako želiš navratiti po neke Lizzyne stvari. Marissa, hvala ti što si je pričevala.

Potom je okrenuo Veronicu i poveo je kroz vrata.

Bilo joj je jednostavno drago što može biti s Coopom i pokušavala je u mislima srediti sve današnje događaje tako da nije obraćala pozornost na to kamo ih vozi, sve dok se auto nije zaustavio na osamljenoj šikari od breza duž rijeke. – O moj Bože – protisnula je osvrćući se uokolo. – Tu su se nekad svi dolazili

ljubakati kad smo bili u srednjoj školi.

– To sam čuo – suglasio se i posegnuo za njom. – Čini se odgovarajućim.

Privukavši je, poljubio ju je kao sumanut.

Veronica je savila ruke oko njegova snažnog vrata i svom snagom mu uzvratila poljubac. – Bože, Cooper – rekla je kad su predahnuli uhvatiti zraka. – Mislila sam da te više nikada neću vidjeti, mislila da ti nikada neću imati prilike reći koliko te volim. – Uzela mu je usku bradu u ruke. – Znaš, volim te. Jako te volim.

– Daa? Dovoljno da se udaš za mene? – Zadržao je dah.

– Naravno – odgovorila je. – Bilo kad, i bilo gdje. Rekla sam ti već, ne zanima me čime ćeš se baviti ostatak života... sve dotle dok si sa mnom. Zapravo, biti pipničar sasvim je zgodan posao, lako prenosiva vještina. Moglo bi zgodno doći kad putujem zbog posla. – Oklijevala je osmjehnuti se. – Zao mi je što sam oko toga prije pravila toliko problema. Ti i ja nismo naši roditelji i ako prijatnja Neila Peavyja nije ni po čemu bila dobra, barem je pomogla osvijestiti tu činjenicu i pokazati mi stoje zbilja važno u životu.

– Uh, kad smo već kod toga – Coop ju je oprezno motrio kad se opustila i pogledala ga pozorno onim svojim svijetlim očima. Pružio je ruku i zataknuo joj kosu za uho. – Što se mog zaposlenja tiče, hm, ja zapravo imam svoj poziv.

– Imaš? Misliš pritom neki drugi a ne pipničarski?

– Da. Pisac sam.

Zatreptala je. – Što?

– Pisac, autor. Pišem romane pod imenom James Lee Cooper.

Trenutak nije progovarala kao da joj treba vremena da probavi vijesti. Potom je razrogačila oči. – *Orao leti* Jamesa Lee Coopera? *Razlog za uzburu* Jamesa Lee Coopera?

– Da. Čitala si me?

– Zaboga miloga – rekla je, a kralježnica joj je iznenada bila ravna poput ravnala. – Ti si slavan autor. Steven Spielberg je po jednoj tvojoj knjizi snimio *film*. I ti si mene pustio da mislim

kako si smotan i bez trunke ambicije?

Osjetio je kako se glupavo cereka. Smotan. Ne čuje se taj izraz svaki dan.

Lupila gaje po ruci, nije joj uopće bilo zabavno. – Sigurno si se smijao mojoj glupoj nesigurnosti!

To mu je izbrisalo osmijeh s lica. – Vjeruj mi, slatkice, nimalo mi nije bilo smiješno po pitanju bilo koje tvoje nesigurnosti.

– Ubit ću te, Cooperu Blackstock.

– Nećeš, ne. – Ponovno je posegnuo za njom. – Voliš me beskrajno, i vjerojatno si iskreno odahnula što imam posao kakav-Bog-zapovijeda da bi od sreće mogla zapjevati. – Sagnuo je glavu kako bi je poljubio u kut vilice. – Priznaj – promrmljao je: – Čitala si me.

Digla je nos. – Možda.

– Vraga možda. Čitala si me. I više od toga, kladim se da si pomislila kako sjajno pišem.

Slegnula je ramenima, ali je zbacila glavu i dopustila njegovim usnama da joj prošvrljaju vratom. – Bio si dobar.

Nasmijao se. – Nimalo ne popuštaš. Uvijek mi se to sviđalo kod tebe. – Kad mu se zauzvrat nacerila, uzeo je u ruku njezinu malu elegantnu bradu, podigao glavu i zagledao joj se u oči.

– Veronica Davis – rekao je – beskrajno te volim. I odmah ću ti sad reći, srećo moja mala koja voli šefovati, tebi i meni će biti vraški zabavno u braku.

– Hoće – suglasila se i privinula uz njega. Zbilja vjerujem da hoće.

EPILOG

“Ne mogu vjerovati da će se još jedan dobar čovjek zakopati“

Coop se nacerio Zachu Tayloru oslonjen na zadnje dvije noge stolca na kojemu se ljuljao u kuhinji. Njegov prijatelj došao je iz Sjeverne Karoline biti mu prekosutra kum i ovo je bilo prvi put

od njegova dolaska da su se mogli zezati. Coop mu je salutirao bocom piva. – Dakle, hej, pusti me da razmislim malo o tome. Mnogo smijeha, inteligentna razgovora, redovita vođenja ljubavi. Ne znači to baš zakopati, Ponoćni. To je pravi život. Trebao bi ga i sam katkad isprobati. Ja ti to od sveg srca preporučim.

Ne, hvala ti, imam ja viski Glynnis. A to je gotovo najveća odgovornost koju bih htio imati za nekoga ženskog roda.

– Kako je tvoja sestrice?

– Ma uvijek ista priča. Još uvijek joj se sviđaju pogrešni tipovi i troši sav moj novac.

Coop je pogledao prema stropu i nacerio se. – Moglo bi biti i gore. Barem imaš novac koji može trošiti.

Ali zbilja želim da nauči baratati svojim novcem. Isuse, Ice, uskoro će se moći koristiti zakladom. Oblije me hladan znoj kad samo pomislim na to. Ako ne prekorači minus na bankovnom računu, daje novac svakome tko je na brzinu obrlati kakvom tužnom pričom. A tako je i s kamatama od kojih živi. Ne želim ni razmišljati o tome što bijedan od tih lakrdijaša s kojima se viđa mogao učiniti s glavnicom. – Zach je otpio gutljaj piva, potom slegnuo ramenima i pogledao Coopa preko boce dugačka grla. – Ali dosta o mojim problemima. Zbilja se doimaš kao da si izvukao dobitak na lutriji.

– Da. – Coop je osjećao kako mu se usne razvlače u glupav osmijeh, za što čak nije ni mario. – Nikad nisam vjerovao daje moguće nešto slično osjećati prema nekoj ženi. Čini me...

Stražnja vrata otvorila su se uz tresak kad su odskočila od zida i žena o kojoj je bilo riječi naglo je ušla s vjetrom koji joj je vrata oteo iz ruke. Veronica se nasmijala i nogom zatvorila vrata za sobom.

– Ispričavam se zbog ovoga. Trebala sam dvaput otići do auta umjesto što sam sve to pokušala ponijeti odjednom. Ne, nemojte ustajati – rekla je kad su se muškarci prestali njihati spuštajući stolce na sve četiri noge. – Sve ću to tu istovariti.

– Lizzy i Dess imale su danas zadnju probu za haljine koje će

odjenuti kad budu išle iza mladenke na vjenčanju – rekla je Veronica kad je iz vrećice izvukla odreske za večerašnju večeru. – Čekajte samo da ih vidite. Slađe ne mogu biti.

Slušala je razgovor muškaraca dok je slagala namirnice i nasmijala se sama za sebe osjećajući na sebi više puta težinu Coopova pogleda. Uzbuđenje zbog toga što je bila predmetom cjelokupne njegove ljubavi i pozornosti samo se pojačavalo.

Kad je nekoliko trenutaka potom završila s poslom, izvadila si je pivo iz hladnjaka i ponijela ga do stola za kojim su sjedili muškarci.

Zach nije bio tako visok kao Coop, ali imao je jednako nabildano mišićavo tijelo i dojam grube muževnosti. Tjelesno su bili utjelovljenje suprotnosti i Ronnie je zamišljala kako je pogled na njih dvojicu kako jedan uz drugoga ulaze u neko svratiste sigurno navodio ženska srca da brže zakucaju. Vas dvojica me podsjećate na Snow White i Red Rose⁸.

Buljili su u nju identičnim pogledom teško povrijeđene muškosti. – Nije to udarac vašoj muškosti, dragi moji, sam Bog zna da tu ima dovoljno testosterona da mačku uguše. Mislila sam na boju. Posve je drukčija. Zachova kosa je tamna kao tvoje obrve, Coop. Susrela je pogled svijetlosivih očiju drugoga muškarca. – Jesi li zbog toga dobio nadimak, Ponoćni?

– Nisam, dobar sam u mraku.

Premda je bila ludo zaljubljena u Coopa nije bila sto posto imuna na taj duboki glas ni na mali ožiljak koji mu je rasjecao gornju usnicu te je izvila usnice zabavljajući se. – Nekako u to nimalo ne sumnjam.

Nacerio se prema njoj, a bijeli zubi bljesnuli na potamnjelom licu kakvo je bilo Coopovo kad su se prvi put sreli. – Sad mi je jasno zašto je Ice tako lud za tobom, mlada damo. Ali htio sam

⁸ Snow White and Red Rose je bajka braće Grimm o sirotjoj udovici koja je u vrtu imala jednu bijelu i jednu crvenu ružu po kojima je nazvala svoje dvije kćeri.

reći da noću posebno dobro vidim.

– O – Ovaj put Ronniena zabava bila je usmjerena na nju.

– Coop nije rekao da ćete vas dvoje tu zasnovati dom.

– Da, nije li to pravi udarac sudbine? Fossil je bio zadnje mjesto u kojemu sam željela živjeti, a onda smo zaključili da nam se oboma tu zbilja sviđa. Da ne spominjem dodatnu prednost što ostajemo blizu Eddieju i Lizzy, te Marissi i djeci također. – O, Bože, *to* me sad podsjeti. – Okrenula se Coopu. – Danas sam dobila ponudu za Tonk. Nećeš nikad pogoditi od koga.

Upitno je izvio obrvu pogledavši je.

– Od Darlene Starkey!

Polako je spustio stolac. – Šališ se. Ne mogu je zamisliti kako posluhuje za šankom.

– I ne namjerava. Ali očito smatra kako je Tonk žarište informacija. A znaš kako ona voli prva sve doznati. – Pogledala je svoje lijepo izmanikirane nokte trenutak prije nego mu je uputila široki iskrivljeni osmijeh zadovoljstva. – Pa tko sam onda ja da je razuvjerim u tome?

Coop se nacerio. – Priđi i daj mi pusu. Preslatka si mi – rekao je zadirkujućim glasom, ali kad ju je pogledao osmijeh mu je polako iščeznuo, a pogled postao strašan.

Zach je odložio bocu na stol i ustao. – Nisam mislio popiti i pobjeći, ali gore na katu čeka me i doziva knjiga Jamesa Leeja Coopera.

Veronica je zatreptala i mudro se osmjehnula Zachu. – Jako ti se sviđaju knjige tog tipa? Naravno, nemoj da te mi zadržavamo. Vidimo se za večerom.

Istog trenutka kad je zamaknuo kroz vrata načinila je grimasu. Morat ćemo obuzdati hormone, Cooper. Mislim da smo ga otjerali.

– Vraga ćemo ih obuzdati. – Coop se napola podigao sa sjedala, ispružio ruku i uhvatio je za zapešće. Povukao ju je, a ona zaobišla stol i sjela mu u krilo. Odmah ju je objmio i zaronio lice u njezin vrat, duboko udišući. Podigao je glavu i

dremljivo joj se osmjehnuo. – Mogli bi se svi na to naviknuti – rekao je – zato stoje, princezo, ovaj dečko zaljubljen do ušiju. A ako smatraju daje previše tražiti poljubac u vlastitoj kuhinji... – Slegnuo je ramenima. – Mogu samo reći da će biti mnogo uvrijeđenih ljudi u gradu.

I to zato, slatkice, jer nisu još ništa vidjeli.

